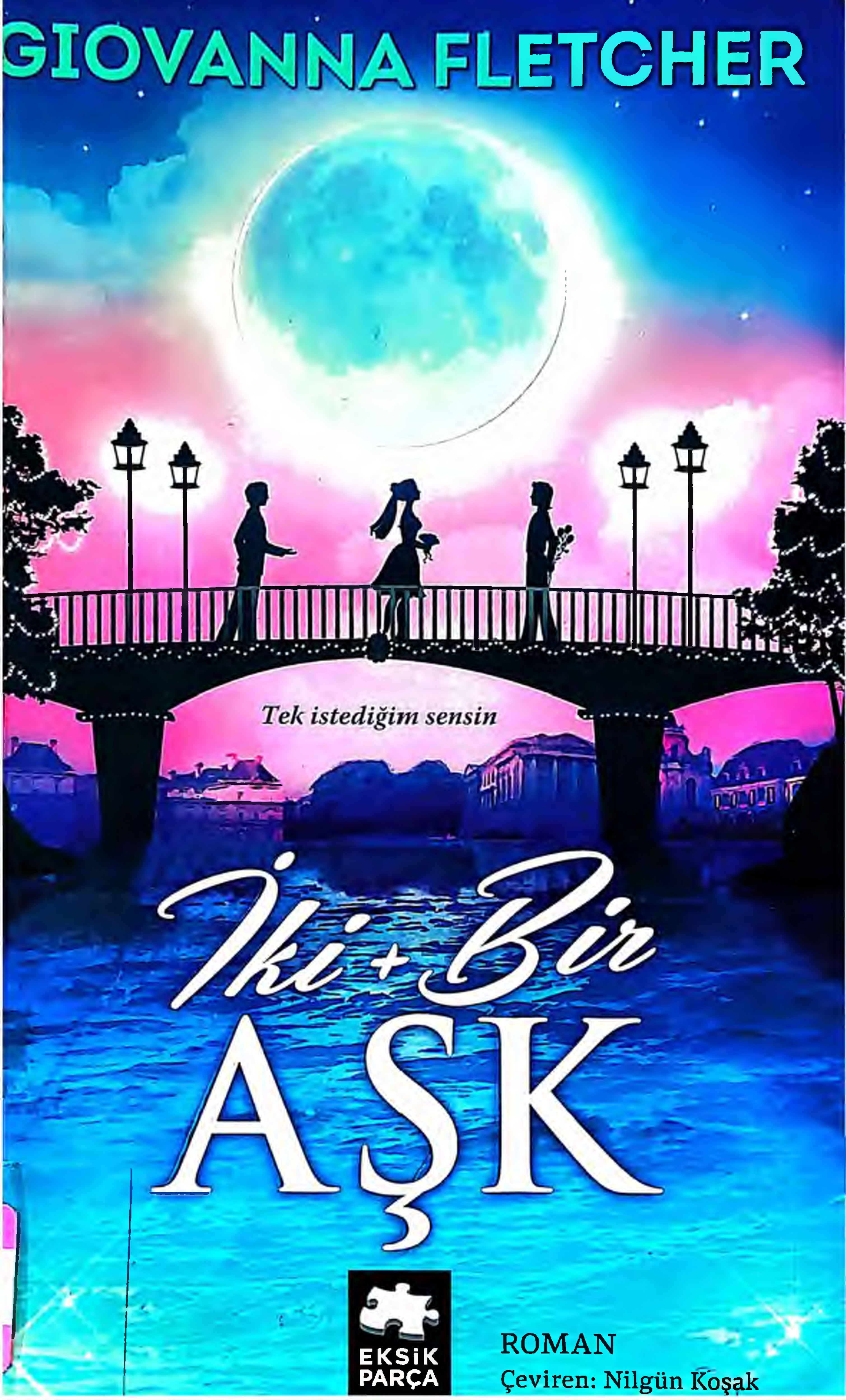
GIOVANNA FLETCHER

Tek istediğim sensin

İki+Bir AŞK

EKSİK PARÇA

ROMAN

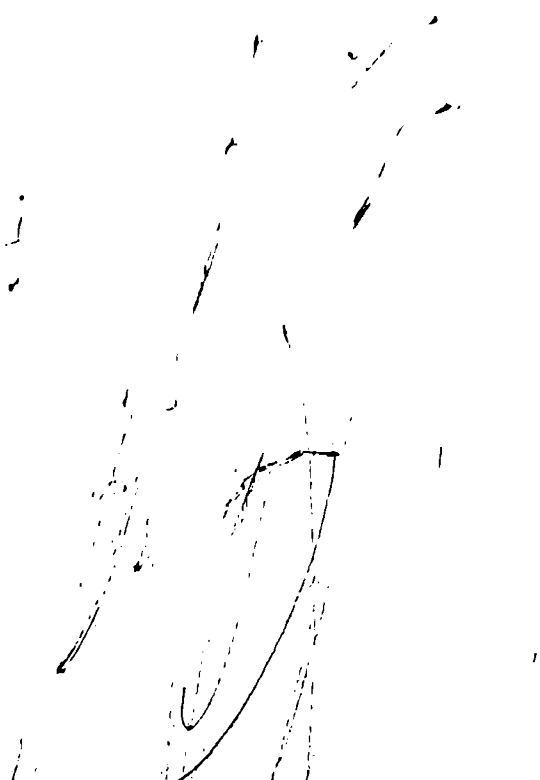
Çeviren: Nilgün Koşak

İki+Bir Aşk

Giovanna Fletcher

Rinova Library

Kitap Kurdu

Öncelikle eşim adına ve kendi adıma burada olduğunuz için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Hayatımızın en önemli günlerinde ailemiz ve arkadaşlarımızla olmanın önemi çok büyük.

zm

Duzenleme
Ny.Ozlem

Maddy

Yirmi altı yaşında...

Müstakbel kocamla aramda sadece on beş metre vardı. Bayan Maddy Hurst'ten Bayan Maddy Miles'a dönüşmek için yapmam gereken tek şey, bu mesafeyi yürüyüp bağlılık yeminimi etmekti. Sonra geçmişi arkamda bırakıp geleceğe güvenle, onurla ve iyi bir adamın sevgisi ile ve tüm bunları hak ettiğimi düşünerek bakabilecektim.

İstediğim şeyin ne olduğunu bilmeme rağmen bu, hayatım boyunca yürümek zorunda olduğum en zor on beş metre idi. Beni aşkı ile baş döndüren yükseklere çıkarabilecek bir adamdan uzaklaştığımı biliyordum. Benim olan ama hiçbir zaman ulaşamayacağım bir aşk. Koşullar farklı olsaydı olağanüstü olabilirdi her şey. Bu duygulardan ve ondan uzaklaşmaya çalışmak acı veriyordu. Yine de söylemem gerekeni söylemiştim. Onu sevdiğimi ve bu sevginin her zaman koşulsuz olduğunu biliyordu.

Kilisede çalmaya başlayan *'Give me Joy in My Heart'*[1] şar-

1 'Beni Neşelendir' anlamına gelen, geleneksel Hristiyan ilahisi.

kısı ile düşüncelerimden sıyrıldım ve içeri girmem gerektiğini hatırladım. Nedimelerim sırayla dev tahta kemerli yolda sükûnet içinde yürüyorlardı. Sıranın en sonunda yürüyen Pearl, açık yeşil şifon elbisesinin eteklerini savurarak önündekini takip etmeden önce dönüp bana göz kırptı.

"Hazır mısın?" dedi babam. Açık gri takım elbisesi ve zümrüt yeşili kravatı ile oldukça şık, biraz da bitkin görünüyordu. Yer yer beyazlamış saçını örten kocaman şapkası onu uzun göstermesi gerekirken olduğundan daha kısa göstermişti. En az benim kadar gergindi. Buna hazır değildim.

Kravatını düzelttim ve evet anlamında hafifçe başımı salladım.

Annemin tembihlediği gibi gözümün önünde toplanmasın, yanlarda dursun diye duvağımı kontrol etti. Sonra yanıma geçti ve kolunu kaldırıp koluna girmemi sağladı.

"Güzel görünüyorsun Maddy." diye fısıldadı ama yaşadığım gerginlik beni ele geçirmişti bile.

"Teşekkürler baba." diyebildim.

"Gergin misin?"

Yine evet anlamında başımı salladım. "Onu görünce daha iyi olacaksın. Haydi, sıkı tutun yaşlı adama. Damadın gelini görme vakti!" dedi elimi kolunun altında sıkıştırarak.

Daha önce kararlaştırdığımız hızda yürümeye başladık tören yerine. Koşar adımlarla ama hızlı değil, insanları sıkıntıdan esnetecek kadar yavaş da değil. Fiyaskoya dönüşmesin diye sabah provasını yapmıştık.

Kiliseye doğru dönüp kapıların arasından yürürken babamın koluna sıkı sıkı yapıştığımı fark ettim. Adeta insan yüzleri ile dolu bir deniz karşıladı bizi. Herkes ayakta idi ve yüzlerinde gördüğüm en kocaman gülümseyişlerle bana bakıyorlardı. O ka-

dar çok insan vardı ki hepsini tanıyor olmamız şaşırtıcıydı.

Gelinlik provaları sırasında birçok kez bu anın tadını çıkartmamı söylemişlerdi. Sevdiğimiz ve hayranlık duyduğumuz bu insanların yüzlerine bakmak ve gösterdikleri sıcaklığın tadını çıkartmak. O gün gösterdikleri sevgi, bizim içindi. Bu sevgiye kucak açmalıydım. Ama gülümseyen, mutlu, neşe dolu yüzlerine baktığımda haftalardır göğsümü saran duygunun ağırlaştığını hissettim.

İşte bu kadardı. Artık geriye dönüş yoktu.

Tören yerinde dönüp bana baktığını gördüğümde içimden bir mutluluk dalgası yayıldı.

Muhteşem görünüyordu. Güçlü, güven veren ve sevgi dolu erkeğim Robert Miles. En iyi dostum. Onu görünce yanaklarımın kızardığını hissettim ve süzülen yaşları gizlemek için dudağımı ısırdım. Gri takım elbisesi içinde her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Işıl ışıl yeşil gözleri ile beni gördüğünde uzun, kaslı bedeni gözle görülür şekilde rahatladı. Şehvetli dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Ben de ona gülümsedim.

Sonra Robert'ın sağına doğru bakınca nazik, cömert ve bir tek bakışı ile içimi eriten diğer aşkım Ben Gilbert'ı gördüm. Ama o bana bakmıyordu. Başı öne eğikti ve tüm dikkatini yere vermişti. Arkası dönüktü. Görebildiğim sadece kahverengi saçları ve kahveye çalan koyu teniydi. Çikolata kahvesi gözleri bana bakmıyordu.

Bu tereddütlü hali içime bir ateş düşürdü. Bir an için kararımı düşündüm.

Aniden içimde onun bana bakması isteği uyandı. Bir yanım düğünü durdurmasını ve beni ne kadar önemsediğini göstermesini istedi. Büyük bir hata yapmama engel olmasını istedim. Gerçekte düşündüğüm bu muydu acaba? Büyük bir hata.

Robert'ı seviyordum ama Ben'i de seviyordum. İkisini de on yedi yıldır tanıyordum. İkisi de benim en zor anlarımda, ağlayacak bir omuz aradığımda hep yanımda olmuşlardı. Benim sırtımı yasladığım sağlam kayalardı onlar. Tekil değil, hep çoğul.

Evet, kararımı vermiştim. Robert'ın teklifini kabul etmiştim. Üzerimde gösterişli, beyaz gelinlikle koridorda yürüyordum. Ama Ben konuşsa ya da sadece manidar biçimde öksürse bile o anda her şeyden vazgeçip düğünü durdurabilirdim.

O anda bile.

Ancak tören devam ettikçe ve kalabalığa "İtirazı olan var mı?" diye sorulunca, anladım ki benim için mücadele etmeyecekti.

Gitmeme izin veriyordu.

Maddy daha ilk günden dikkatimi çekmişti. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Dağınık kısa saçları ve kırmızı yanakları ile olağanüstü görünüyordu. Dokunsalar ağlayacakmış gibi bir hali vardı. İki tombul yanaklı çocuğa yani, bana ve kankama ne yaptı gerçekten bilmiyorum. Ama ikimiz de üzerine aşırı düşüyorduk. İşin doğrusu o gün çok korkuyordu. Neyse, sonunda onu kazandık. Bunu nasıl başardığımızı ikimiz de hâlâ bilmiyoruz...

Ben

Dokuz yaşında...

Yılan saçlı Medusa'nın[2] saçlarını çizmek için kırmızı mı yoksa yeşil uçlu kalem mi seçeyim diye düşünürken —alınması zor bir karardı doğrusu—onu fark ettim. Kocaman mavi gözleri ile etrafa bakınıyordu. O buz gibi şubat soğuğunda yürüyerek okula geldiğinden, yanakları ve burnu kıpkırmızıydı. Pek de hoş görünmeyen kumral kısa saçları darmadağınık duruyordu. Tüm kızların giydiği gri pilili etek, beyaz tişört ve kilise logosunu taşıyan yeşil kazaktan oluşan okul forması üzerinde pek de büyük duruyordu. Erkeklerin üniforması da aynıydı fakat tek farkı bizim pantolon giymemizdi. Eteği dizlerinin altına kadar uzanıyordu. Ellerini örtmesin diye kazağının kollarını dirseklerinde toplamıştı. Yeşil okul çantasını o kadar sıkı tutmuştu ki parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. Ağlamamak için dudaklarını sıkı sıkıya kapatmış gibiydi. Çoğumuz yaptığımız işi bırakıp aval aval

2 Yunan mitolojisinde gözlerine bakanı taşa çevirdiğine inanılan yılan saçlı, keskin dişli, dişi canavar.

ona baktığımız için doğal olarak yeni geldiği bu ortamdan rahatsızlık duyuyordu.

İnce çerçeveli gözlüklerinin ardından bakarken hep kötü bir ruh hali içindeymiş gibi görünen sınıf öğretmenimiz Bay Watson onu sırasına götürdü. Hiçbirimizin istemediği bir yerdi. Duvara ve tuvalete bakıyordu. Çifte sıkıntı kaynağı. Hem sadece otuz santim ötendeki iğrenç renkli duvara bakarak oturmak zorundaydın hem de ara sıra biri tuvalete gittiğinde iğrenç koku sana kadar gelirdi. Bazen de o koku birkaç saat gitmezdi. Yani berbat bir durumdu.

Yanına gitmek istedim. Yalnız hissetmesin diye biraz hoş tutayım diye düşündüm. Ama dokuz yaşındaki çocuklar böyle şeyler yapmazdı. İçimden gelen isteği bastırdım. Diğerleri gibi oturup ona bakmaya devam ettim.

"Yeşil kalemin var mı?" diye sordu Robert. Sağ tarafımda oturan en yakın arkadaşım. Ayrılmaz ikiliydik. Annelerimiz daha biz bebek arabalarımızda emzik emerken parkta tanıştıklarından beri bu böyleydi. Her gün beraber çay ve kurabiye eşliğinde sohbet edip azıcık nefes alıyorlardı. Babalarımız işte olduğundan yalnızca bebekleriyle geçirdikleri aylardan sonra bu onlar için bulunmaz nimetti. Annemin dediğine göre, Robert o gün bana beslenme çantasından bir kuru üzüm uzatmış ve işte o anda sarsılmaz dostluğumuz başlamış. Derler ya, bazen ufacık şeyler çok şeyi değiştirir.

Sıramıza oturduk. Robert'ın sorusunu duyunca afalladım. Medusa'nın yılan saçlarına hangi kalemi kullanacağıma karar vermemiştim. Ama ona yeşil kalemi uzattım. Artık önemi yoktu. Yeni gelen kıza odaklanmıştım. Medusa bekleyebilirdi.

"Neye bakıyorsun?" dedi Robert sarı saçlarını gözlerinin önünden çekerek. Hiçbir şey demedim ama boncuk yeşili gözle-

riyle bakışlarımı takip etti.

"Oooo güzelmiş!" diye kıkırdadı.

Robert verdiğim kalemi sıraya bıraktı ve birlikte yeni gelen kıza bakmaya başladık. Hiçbir şey konuşmadık. Sadece oturduk ve baktık. Robert ile aynı fikirdeydim. Çok güzel görünüyordu.

"Evet, çocuklar," diye gürüldedi Bay Watson, beyaz gömleğinden fırlayacakmış gibi duran karnını kaşıyarak. Artık dikkatimizi ona vermemizi istiyordu. "Yeni sınıf arkadaşınız Maddy'ye sıcak bir günaydın demenizi istiyorum. Londra'dan buraya yeni taşındılar."

"Günaydın Maddy. Günaydın herkese!" diye hep bir ağızdan bağırdık. Peaswood İlkokulu'nda daha ilk günden bize öğretilen buydu. Toplum olarak ne zaman böyle şeyler yapmayı bırakıyoruz acaba. Yeni bir işe başladığınızda size bu şekilde seslenen yetişkinler göremezsiniz. Yeni bir işe girsem ve yüzlerinde salak gülümseyişlerle herkes bana dönüp "Günaydın Ben Gilbert," diye bağırsa bucak bucak kaçardım herhalde. Tıpkı bir ritüel gibi. Yine de itiraf etmeliyim ki geldiği ilk gün Maddy Hurst'e "günaydın" demek çok hoşuma gitmişti.

Biz ona doğru bağırırken, o başını kaldırıp da, kısacık bir an bakışlarımız karşılaştığında serseme döndüm. Yanaklarıma sanki birden hayat geldi ve suratıma şapşal bir gülümseyişin yayıldığını hissettim. Bakışları bana kaymadan önce minicik gülümsedi ve tekrar önüne bakmaya başladı. Yanakları pespembe olmuştu. Robert'a dönüp baktım. Onun suratında da aynı aptal sırıtış vardı. Bana baktı ve yine kıkırdadı.

Robert hiç kıkırdamazdı. Gülerdi ama kıkırdamazdı. Bu, içinde tutamadığı kızlara özgü hareketi gerçekten eğlenceliydi.

Öğle yemeği arasında Robert ile hiç vakit kaybetmeden

Maddy'nin yanına gidip selamlaştık. Onu yemek salonuna götürdük. Patates kroket, dinozor şekilli hindi pane ve fırınlanmış fasulyeden —yemekler o zamanlar çok güzeldi— oluşan yemeğimizi iştahla yerken arkadaşlık etmeye karar verdiğimiz kızla ilgili edinebildiğimiz kadar bilgi edindik.

Bizim oturduğumuz evlerin hemen yan sokağında oturduğunu öğrendiğimizde kalplerimiz yerinden fırlayacak gibi oldu. Şansımıza inanamayarak pişmiş kelle gibi sırıtıyorduk ikimiz de. Ona bakarken ikimiz de ne zaman oyuna davet etmek üzere kapısını çalabileceğimizi düşünüyorduk.

Açıkça söylemeliyim ki Maddy'de tanıdığımız diğer kızlarda olmayan bir şey vardı. Gergin haliyle onu ilk gördüğümüz anda bizi büyüleyen bir şey. Kendine özgü bir havası vardı. Bizi iki sadık küçük köpek haline getiren, açıklanamayan bir özellik.

Bu çekim duygusuna karşı koymak hiç içimden gelmedi doğrusu.

Kendi rızamla teslim olmuştum.

Anında abayı yakmıştım.

Maddy

Dokuz yaşında...

Daha iyi bir hayat için olduğunu belirtseler de annemle babam şehir dışında bir yere taşındığımızı söylediklerinde pek de memnun olmamıştım. Etrafı bomboş, tahta bir kulübede ekin tarlaları ve pis kokan tavukların arasında yaşayacağımızı sanıyordum. Tıpkı Küçük Ev'de[3] olduğu gibi. Ama Peaswood o kadar da kötü değildi. Öncelikle evimiz tuğladan yapılmıştı. Komşularımız vardı. Görünürde tavuk falan da yoktu. Köyün her yerine yürüme mesafesinde High Street adında hareketli bir cadde vardı. Caddede dükkânlar ve barlar bulunuyordu. Hatta dört tane bar vardı ki böyle küçük bir yer için fazlaydı bile. Caddenin bir ucunda da büyük bir çarşı vardı. Caddenin ortasında yer alan kilisenin bitişiğinde bir çiçekçi ve bir de fırın vardı ki oradan yayılan taze pişmiş ekmek ve keklerin kokusu kilisede diz çöküp dua edenlerin karnını guruldatırdı.

Yeni bir okula başlama ve yeni arkadaşlar edinme fikri beni

3 Türkiye'de ilk kez 70'li yılların sonunda TRT'de gösterilen dizi.

geriyordu. Eski okulumda pek de popüler değildim ama ayrıldığım için üzüldüğüm birkaç arkadaşım vardı. O yaştaki herhangi bir kız gibi benim de tek istediğim arkadaşlarım tarafından sevilmekti.

İlk gün oldukça gergindim. Bay Watson beni öyle göze batan biçimde tanıştırınca da iyice afallamıştım. Niye öğretmenler o anın bir çocuk için ne kadar stresli ve zor olduğunu anlamazlar ki? Herkesin sizi tarttığı an. Ya kankaları olacaksınız ya da sınıfın eziği. Gerçekten ıstırap verici bir durum. Yüzümün kızardığını hissettim ve altıma işememek için kendimi zor tuttum. Ne güzel başlangıç olurdu doğrusu!

Robert ve Ben'i görünce bakışlarımı yerdeki ince kahverengi halıdan kaldırabilecek cesareti toplayabildim. İkisinin de aptal aptal bakıp gülümsemeleri beni daha da rahatlattı. İçimdeki tuhaf duygudan bir an sıyrılıp ben de onlara gülümsedim ve sonra tekrar yere bakmaya başladım.

Birbirimize gülümsemiştik ama yine de ilk olarak onların gelip konuşması beni şaşırttı. Kızların geleceğini düşünmüştüm. Kızlardan herhangi birinin takılacak yeni bir arkadaş bulmaktan memnun olacağını sanmıştım ama durum böyle değildi. Hiçbiri ilk gün zahmet edip benle ilgilenmedi. İlgilenenler sadece bu iki çocuk oldu.

Robert ve Ben'in komik bir ikili olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Gördüğüm kadarı ile ipek gibi saman sarısı saçları yüzüne kadar inen Robert'ın kendine daha çok güveni vardı. Yer yer altın sarısı hareli, ışıl ışıl yeşil gözleri hiçbir zaman tamamen açık görünmüyordu. Hafif çilli suratında iki dar aralık gibi duran gözleri ona yarı uykulu bir hava veriyordu. Ben ise aşırı derecede çekingendi. Bana Bambi'yi[4] hatırlatıyordu. Dimdik kestane rengi saçları vardı. Kocaman kahverengi gözleri kahveye çalan koyu

4 Walt Disney karakterlerinden biri olan küçük ceylan.

teninde çok güzel duruyordu.

Beni yemeğe götürdüklerinde, komik komik gülümseyişleri ve kibar tavırları sayesinde ilk gün duyduğum tüm kaygılar eridi gitti. Aynı zamanda yeni sınıf arkadaşlarımın tamamı tarafından dışlanmış olmadığım için seviniyordum.

Yine de o akşam mavi BMX bisikletlerinin üzerinde kapıda belirip spor ayakkabılarının uçları ile pedalları bir ileri bir geri çevirerek beni dışarıya oynamaya çağırdıklarında bayağı şaşırdım. Kendimi tutamayıp heyecanla gülümsedim. İlk kez birileri kapımıza gelip beni çağırıyordu.

Maalesef annem Peaswood sokaklarında tanımadığım iki çocukla gezmem için erken olduğuna karar verdi. Orta yolu bulmak için de onları bizim evde oynamaya davet etti. Annelerine nerede olduklarını haber vermeleri şartıyla tabii. Çocuklar teklifi neşeyle kabul ettiler ve bir saniye tereddüt etmeden bisikletlerini bahçenin önüne bıraktılar. Kapıyı kapatıp yeni arkadaşlarımın yanma gitmeden önce bisikletlerine bakıp mahallemizin ne kadar güvenli bir yer olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. İstendiğimi ve benimsendiğimi hissediyordum.

Erkeklerle arkadaşlığım büyük bir heves ve heyecanla başlamıştı. Öte yandan sınıftaki kızlarla arkadaşlık etmek o kadar kolay değildi. Pek dışarı açık olmayan bir gruptu. Liderleri Laura olmak üzere, Michelle, Becky ve Nicola kendilerine özel bir isim takmışlardı: *Pembe Hayalperestler.* Aynı zamanda kurdukları müzik grubunun adıydı bu. Bunu duyduğumda, o gruba dâhil olmayı nasıl da istemiştim. Gelgelelim, erkeklerle çoktan kurduğum arkadaşlık, ilkokul pop starlığı kariyerimi ve kızlarla herhangi tür bir arkadaşlığı riske sokacak gibi duruyordu. Dokuz yaşındaki çocuklar arasında bile sosyal politikalar hüküm sürüyordu.

Erkeklerle takılmamdan nefret ettiklerini söylüyorlardı

bana. Herhangi birisini beğenip beğenmediğimi ya da onlarla öpüşüp öpüşmediğimi merak ediyorlardı. Böyle dış kapının mandalı gibi sorgulanmak berbat bir şeydi. Maalesef kabullenilme arzumun ağır bastığı bir anda benim için en doğru şeyin erkeklerle bağımı kopartmak olduğuna karar verdim. Söylemeye utanıyorum ama onları görmezden gelmeye başladım. Öğle yemeklerinde onlardan uzakta oturdum. Teneffüslerde onlardan kaçtım. *Pembe Hayalperestler* grubuna kabul edilmemin tek yolunun bu olduğunu düşünüyordum. Kendilerine böyle bir isim takan bir avuç kızı, o zamanlar bu kadar önemsediğime hayret ediyorum şimdi.

Bir noktada bunu başardığımı da düşündüm. Bir öğlen Laura beni kızlarla yemek yemeğe davet etti. Sonunda grupta idim. Ne kadar aptalım! Meğer her şey bir oyunmuş. Yeni kankalarımla ilk öğle yemeğimi yemeye hazır şekilde benim için ayrılan turuncu sandalyeye oturmaya teşebbüs etmemle birlikte çığlıklar içinde, bacaklarım havada, kendimi yerde buldum. Beyaz iç çamaşırım ortaya çıkmıştı. Kendimle birlikte onurum da yerlerde idi. Hiç bu kadar aşağılandığımı hissetmemiştim.

Hemen tuvalete koştum. Aşağılanmıştım, allak bullak olmuştum. Arkamdan sadece Robert ve Ben koştular. İyi olup olmadığımı görmek için kızlar tuvaletine bile girmişlerdi. Yaşıtlarımızın göreceğini umursamadan, böyle yasaklı bir bölgeye girmeye pek fazla çocuk cesaret edemezdi.

Tuvalette arkadaşlığımız pekişti. Üçümüz serçe parmaklarımızı birbirine geçirip birbirimize söz verdik. Bir daha asla böyle ezik olmayacaktım. Üçümüz sonsuza kadar birbirimize tutunacaktık. Bizi birbirimize tek bir güç halinde sıkı sıkıya bağlayan çok hoş bir andı bu.

Arkadaşlarım vardı. Diğerlerine ihtiyacım yoktu.

Ben

Dokuz yaşında...

Arkadaşlığımızın bu güzel başlangıcından kısa bir süre sonra babam, annemle beni terk etti. Hiçbir açıklama yapmadan, özür dilemeden, veda bile etmeden çıktı gitti. Onun için aile bağlarını kopartıp başka bir yerde yeni bir hayata başlamak kolaydı besbelli. Ona adeta tapan bu masum çocuğu, bir daha asla göremeyecek olması onu rahatsız etmemişti.

Başka bir kadın bulmuştu. Birlikte çalıştığı bir polis memuru. Tüm klişelerdeki gibi annemden daha genç birisi olduğunu sanmıyorum. Hatta daha güzel, daha hoş ve akıllı olduğunu da sanmıyorum. Zaten o zamanlarda öyle düşünemezdim değil mi? Kuzguni siyah, kısa saçları, koyu kahve gözleri ve o narin, kırılgan küçük bedeni ile annemin güzel olduğunu düşünürdüm. Ancak gerçek şuydu ki onun çelikten bir iradesi vardı. Bunu yıllar içinde öğrenmiştim. Hayatın birkaç darbesine dayanabilecek kadar güçlüydü. Belki de babamın hayatındaki yeni kadın, işinin zorluklarını annemden çok daha iyi kavrıyordu. Ama bu şekilde

düşünerek babamın yaptığını haklı görmek istemiyordum.

Beni en çok inciten şey, kadının bir çocuğu olmasıydı. Benden birkaç yaş küçük, George adında bir çocuk. Babam onu kendi çocuğu gibi sahiplenmişti. Geride bıraktığı oğlunun yerine koymuştu onu. Bu o kadar kolaydı demek ki.

Tabii ki başlangıçta bunların hiçbirisini bilmiyorduk. Zaman içinde büyükannem ve halalarımdan küçük dedikodular aracılığıyla öğrenmiştik. Elbette bize söylemek istemediler. Ama ara sıra haberler sızıyordu. Sonradan küçük parçaları birleştirip bütünü görebilmiştim.

Dediğim gibi, bizi bırakıp giderken bir not bile bırakmamıştı. Sadece eşyalarının çoğunun yok olduğunu fark ettik. Ben okuldayken, annem de işteyken götürmüştü eşyalarını. Ne kadar korkak bir adammış meğer.

O öğleden sonra annem beni okuldan almaya geldiğinde, Robert'ın yemeğe gelip gelemeyeceğini sordum. Maddy'nin bir işi vardı. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Bomboş evin bizi beklediğinden habersiz, her zamanki gibi neşeyle kabul etti. Robert'ın her zaman başımız üstünde yeri vardı.

Ön kapıdan girince bir terslik olduğunu anladık. Sanki bir serinlik vardı. Bir şeyler eksilmişti. Eve gelip soyulduğunuzu anladığınız zamankine benzer bir his. Bambaşka bir huzursuzluk.

Annem iç geçirdi. Tüm olanlara verdiği tepki bu idi. Sanki olacakları biliyormuş gibi iç geçirmek. Koca adını verdiği boşluğun on üç yıllık evlilikten sonra bizi böyle sevgisiz terk edip gideceğini biliyormuş gibi.

"Beyler, ben yemeği hazırlarken bahçede oynamak ister misiniz?" dedi sesini güçlü ve aynı tonda tutmaya çalışarak.

"Okul üniformamı çıkarayım mı?" diye sordum. Okul üniforması ile oynamama izin vermezdi hiç. Tişörtüm derhal

makineye atılmış olurdu, annem prensipli kadındı.

"Yok canım. Böyle iyi."

Üst kata gidip babamın gidişine ait izleri görmemi istemiyordu. İçi boş dolapları, kaçar gibi telaşla giderken oraya buraya attığı boş askıları görmemi istemiyordu. Beni bu ızdıraptan, bu utançtan kurtarmak istiyordu.

Elbette biliyordum. Çocukların bu tür konularda altıncı hisleri olduğunu söylerler hep, bende de vardı.

Başımı hafifçe salladım ve Robert ile birlikte ayaklarımı sürüyerek çıktım dışarı. Sessizce bahçenin aşağısına gidip evin biraz uzağındaki ağaç evime çıktık. Babam bir önceki doğum günümde bana hediye olarak yapmıştı. En son birlikte geçirdiğimiz doğum günümde. Bir metre yirmi iki santim kenarları olan, kare şeklinde düz bir çatısı ve evimize bakan küçük bir penceresi olan tahta bir ev idi. Annem bir ara cama perde takmayı düşünmüştü ama ben evin erkeksi havasını bozar diye istemedim. Alt kısmından aşağıya doğru açılmış bir delikten mavi düğümlü bir urgan sarkıyordu. Yeni kulübeme girip çıkabilmem için harika bir şeydi. Annem küçük oğlunun ipe tırmanabileceği gerçeğini kabullenmeyip güvenliğimden endişe duysa da babam dokuz yaşında kendime ait bir alanım olacak kadar büyük olduğumu düşünüyordu.

O kasvetli öğleden sonra orada otururken Robert'a dönüp baktım. Endişe içinde dişleriyle alt dudağını eziyordu. Anladım ki o da biliyordu.

Sessizce "Babam gitti galiba." dedim. Bunu yüksek sesle söylemek çok tuhaf gelmişti. Bu sözleri kendi ağzımdan duymak, beni olayın gerçekliğini görmeye zorladı. Keder sanki bedenime süzülmüş, yüreğimi mengene gibi sıkıştırıyordu. Büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordum.

"Evet." dedi Robert bana endişe dolu gözlerle bakarak.

Bir süre evimize bakarak yan yana sessizce oturduk. O ana kadar evimiz benim için hep güven dolu bir yer olmuştu. Ama bir anda tam bir belirsizlik mekânına dönüşüverdi. Elbette anne ve babası boşanan başka çocukları duymuştuk. Başına böyle bir şey gelen bir tek ben değildim. Örneğin, sınıfımızdan bir kız babasını hiç görmemişti bile. O daha doğmadan toz olmuştu ortadan. Bildiğimiz ve de korktuğumuz bir şeydi bu. Mutfakta küçük bir münakaşa veya arabada yanlış yola sapma yüzünden bir tartışma geçtiğinde bu kaygı sessiz sedasız içimizi sarardı. Benim için o gün bu kâbus, gerçeğe dönmüştü. Kafamda milyonlarca soru dolaşıyordu. Niye gitmişti? Ben onu üzecek bir şey mi yapmıştım? Peaswood'dan taşınmak zorunda kalacak mıydık? Onu bir daha görecek miydim? Beni hâlâ seviyor muydu?

Babamı gördüğüm son sabahı hatırlamaya çalıştım, tabii ipuçları bulmayı umarak. Babam beklenmedik bir anda düşüncelerime girdiğinde hep yaptığım şey buydu. Almak üzere olduğu önemli karardan dolayı endişe duyduğunu belli edecek bir şey yapmış mıydı? Bana normalden daha fazla şefkat göstermiş miydi? Benden ayrıldığı için üzgün müydü? Söyleyebileceğim tek bir şey, daha doğrusu hiçbir şey yoktu. Çözümlenecek farklı bir bakış veya farklı sözler yoktu. Sıradan bir sabahtı. Kahvaltı ederken gazetesini okudu ve sonra işe gitti.

"İyi olacaksın." dedi Robert sonunda başını hafifçe sallayarak.

"Evet."

"Ben hep yanında olacağım."

"Sağ ol." diyebildim gözyaşlarına boğulmadan önce. Artık kederimi içimde tutamıyordum.

Robert bana sımsıkı sarıldı. Ben paramparça dağılırken can simidim olmuştu.

Yarım saat kadar öylece oturduk.

Başka hiçbir şey konuşulmadı.

Ağlamam bitince bu konuda daha fazla konuşmadık. Ama o gün olanlar, Robert ile aramdaki her şeyi tamamen değiştirdi. Kırılgan dimağlarımızın henüz hazır olmadığı bir duruma, ideal koşullarda kesinlikle uzak tutulmamız gereken bir kedere maruz kalmıştık. Babam beni terk etmişti. Yırtık, giyilmekten eskimiş bir kazak gibi bir kenara fırlatıp atmıştı. Beni, gidişinin verdiği acıdan korumak için hiçbir şey yapmamıştı. Dokuz yaşındaki Robert, beni rahatlatmak için babamın yapmadığını yapmıştı. Ne kadar acıydı. Bu durumun ikimizde de yarattığı kırılganlık, aramızdaki bağı daha da fazla güçlendirmişti. O andan itibaren Robert benim için en iyi arkadaştan öte, sırtımı yasladığım sapasağlam bir kayaya dönüşmüştü. Bu yüzden artık ona tapıyordum.

Maddy

On bir yaşında...

Peaswood İlkokulu'na adım attıktan iki yıl sonra, iki sevgili dostum Ben ve Robert sayesinde okula tam olarak uyum sağlamayı başarmıştım. Her yere birlikte gidiyor ve her şeyi birlikte yapıyorduk. Herhangi birimizin diğer ikisinden ayrı olması çok ender görülen bir durumdu. Tabii bunda ailelerimizin yakınlaşmasının da etkisi büyüktü. Büyükler arasında düzenlenen akşam yemeklerinde veya her hafta cuma günü yapılan kulüp toplantıları esnasında birlikte gezip oynayabiliyorduk. Dahası, okul sonrasında beraber bir şey yapmadığımız gün yok gibiydi. Annelerimiz çıkışta bizi okul kapısından alıyor, evlerimize gidiyorduk ve birkaç dakika sonra birimiz diğerlerinin kapısını çalıp oynamaya çağırıyordu.

Şükürler olsun sınıftaki durum da değişmişti. Benim için pek kolay olmasa da artık *Pembe Hayalperestler* grubuna katılma arzumdan vazgeçtiğim için böyle oldu büyük ölçüde. Bazı münakaşaların ardından gerçeği görmem çocukları rahatlatmıştı. Ar-

tık pek de umurumda olmadığı için Laura ve ekibi benimle alay etmeyi kesmişti. Neyse ki bir tür barış sağlanmıştı.

İlkokul son sınıftayken 15 Mayıs'ta tüm sınıf, okul bahçesinin en ucunda, bahar güneşinde, büyük köknar ağaçlarının altında oturmuş *Pembe Hayalperestler*'in cici kızı Becky Davies ve sınıfın en popüler çocuğu Greg Reed'in büyüklere özgü bir şey yapmasını, yani evlenmesini seyretmek üzere toplanmıştık. Laura ve grubu bunu pek ciddiye alıyordu. Laura rahip, diğer kızlar da nedime olmuşlardı. Bu durum hiç de şaşırtıcı değildi.

"Anlamıyorum, niye bunu seyretmek zorundayız?" diye sızlandı sağımda oturan Robert.

"Çünkü romantik!" diye cevap verdim.

"Aptalca!"

Daha fazla konuşmadım çünkü Robert'ın Becky'den hoşlandığını biliyordum. Tüm bunların saçma olduğunu düşünmesinin tek nedeni buydu, kıskanıyordu.

"Ben beğendim." dedi solumdaki Ben yüzünde aydınlık bir gülümseme ile.

"Gerçekten mi?" dedi Robert gözüne düşen saçını iterken. Sesinden durumdan tiksindiği belli oluyordu.

"Tabii," diyerek başını salladı Ben neşeyle.

Laura çocukça hazırladığımız tören yerinde Greg'in yanında duruyordu. Romantik bir hava vermeye çalışmıştık. Çubuklar, papatyalar, çan çiçekleri, karahindiba çiçeklerinden bir daire yapmıştık. Adeta bir aşk yuvası.

Tören başlamak üzereyken onlara biraz yakın duruyorduk. Bu durum Robert'ı iyice rahatsız ediyordu.

"Lütfen gelini ve damadı getiriniz." Laura teatral bir şekilde elini sallayarak ilerdeki ağaçların arkasında saklanan kızlara doğru seslendi.

Diğer iki *Pembe Hayalperest,* Nicola ve Michelle ellerinde papatyalar *Here Comes the Bride*[5] şarkısını neşeyle mırıldanarak oluşturduğumuz daireye doğru yürümeye başladılar. Üniformasının üzerine giydiği büyük, beyaz ışıltılı elbisesiyle Becky de arkalarından yürüyordu.

Sağ tarafımdan bir kahkaha yükseldi. Robert kıpkırmızı olan yüzünü elleriyle kapatıyordu. Kendini tutamayıp gülmüştü.

Kaburgalarına doğru bir dirsek attım.

"Ah!"

"Bayanlar, baylar! Küçük hanımlar ve küçük beyler!" diye gürledi Laura, adeta bir yetişkin gibi ciddi bir sesle. "Bugün burada bizlerle birlikte olduğunuz için sizlere minnettarız. Becky ve Greg bu muhteşem anı siz dostları ile paylaşmaktan mutluluk duyarlar."

Robert yanımda iç geçirdi. Tiksintisini saklayamıyordu.

"Evlilik, iki insanın birbirini çok sevdiğini söylemesi ve tüm dünyaya göstermesidir." dedi kalabalığa doğru. "Birbirlerini tanıdıkları diğer insanlardan daha çok sevdiklerini ve ölene kadar birlikte olmaktan mutluluk duyacaklarını ifade etmeleridir."

Robert'a bakıp sıkıntıdan ayağı ile yerdeki çimenlerle oynadığını görünce kendimi tutamayıp güldüm. Sonra Ben'e baktım. Pür dikkat sözleri dinliyor ve adeta anlamlarını özümsüyordu.

Laura'nın sözleri bitip gelin ve damat da onun söylediklerini tekrarlayınca törenin sonuna gelindi. "Becky ve Greg, kendi yetkime dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum. Greg, gelini öpebilirsin."

Nutkumuz tutulmuş, Greg'in Becky'yi yanaklarından kavrayıp kendine doğru çekerek dudaklarından öpmesini izledik. Hayatım boyunca bir düğünde gördüğüm en canlı öpüşmeydi.

---

5 Düğün marşı.

Birkaç saniye sürdü. Gelin ve damat öpüşmeyi bitirip kalabalığa doğru dönüp gülümseyince tezahüratlar yükseldi.

"Bu kadarı da fazla." diye homurdandı Robert gözlerini devirerek.

Kalabalık giderek coşmaya başlamışken sıcak ve nemli bir el buldu elimi. Ben'in eliydi. Elimi üç kez küçük küçük sıkıp bıraktı.

Dönüp ona baktım. Mahcup bir gülümseme vardı yüzünde.

Ben

On bir yaşında...

BEN
SENİ
SEVİYORUM
O üç hareketle söylemeye çalıştığım buydu işte.
İçimden gelen buydu.
Gerçekten öyleydi...

Sevgi ve mutluluğun hâkim olduğu o atmosferde beni ele geçiren yoğun arzudan kaçmanın, görmezden gelmenin yolu yoktu. Ağzımı açıp o sözleri yüksek sesle söylemek için karşı konulmaz bir istek duydum ama yapamadım. Onun yerine emin olduğum hislerimi ifade etmenin başka bir yolunu buldum. Sözcükler benim ellerimden onunkilere aktı gitti. Gizlice sevdiğime.

Elbette her şeyi bir etkilenme, aptalca bir çocukluk aşkı olarak değerlendirip geçiştirmek kolaydı ama durum bu değildi. Bundan çok daha fazlasıydı.

Maddy, onu ilk gördüğüm anda beni ele geçirmişti. Ona

tutulmuştum. Her şeyi beni büyülemişti. Alev gibi saçları, kırmızı yanakları, kalp şeklini andıran dudakları ile nazik ve sıcak konuşma şekli ve o şefkat dolu yüreğini ortaya koyduğundaki kırılgan hali. Kısacası ona tapıyordum ben.

Maddy hayatımda olduğunda kendimi tam hissediyordum. Asla vazgeçmek istemediğim büyülü bir ışık katıyordu hayatıma. O üç hareketle ona bunları anlattım. Gizli bir planım, programım veya aramızdakileri değiştirme arzum yoktu. Sadece yapabildiğim şekilde duygularımı ona ifade edip rahatlamak istiyordum.

Üç küçük sevgi dolu hareket...

Benden.

Ona.

İki erkek çocuğu ile arkadaşlık etmek Maddy için çok da kolay başa çıkılabilecek bir şey değildi. Sadece arkadaş olmamızın bile ona gözyaşları ve can sıkıntısına mal olduğu anlar oluyordu. Yaygın kanıya göre, kızlar ve erkekler sadece arkadaş olamazlar. Ama bu konuda istisna olduğumuzu düşünmek bizi mutlu ediyordu. Engel olamadığımız sorunlar çıktığında birbirimize sımsıkı tutunacağımıza, yanlış hatırlamıyorsam yine küçük parmaklarımızı birleştirip yemin etmiştik. Bu söz veriş şekli, hayat önümüze ne çıkarırsa çıkarsın hep birbirimizin yanında olacağımıza ve sözümüzden caymayacağımıza dair bir semboldü. Elbette ergenlik çağı ile birlikte bir sürü yaramazlık yapmaya başlamıştık. Ağaçlardan aşağı sallanmak bir yere kadar tamam. Ancak Paris'e yapılan bir okul gezisi Maddy ve benim hikâyemizin başlangıcı olmuştu. Aramızda hep süregelen bir şey var mıydı yoksa aşk şehri Paris'in kalplerimize oynadığı bir oyun muydu, söylemesi zor. Tek bildiğim, o günden sonra hiçbir şeyin artık eskisi gibi olamayacağı idi...

Ben

On beş yaşında...

"Maddy hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum Robert'a, onların bahçesinde top oynarken. Haziran ortalarında bir cumartesi öğle üzeri idi ama hava bulutlu ve biraz da serindi. Her zamankinden farklı olarak Maddy ortalarda yoktu. Harrow'da yaşayan büyükannesini ziyarete gitmişti. Futbol onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Biz de hazır homurdanacak biri yokken biraz oynayalım demiştik. Fırsat bu fırsat, bir süredir aklımı kurcalayan bu konuyu Robert ile konuşayım diye düşündüm.

"Nasıl yani?" diye sordu. Sorduğum tuhaf sorudan dolayı kafası karışmıştı. Topu ayaklarıyla dizlerine getirip, bir sağ bir sol dizinde sektirdikten sonra göğsü ile ustaca kontrol edip bana attı. Robert'ın toplarla ilgili şaşırtıcı bir yeteneği vardı. Aslında top olsun ya da olmasın tüm sporlara karşı yetenekliydi. Hangi oyun olursa olsun mutlaka kazanırdı. Bunda rekabetçi mizacının etkisi büyüktü tabii. Hep en iyi olmayı severdi. Ben ise bunu önemsemeyecek kadar rahattım. Belki de bu yüzden bir arada olabiliyorduk.

"Bilmiyorum..." diye omuz silktim. Topu ayağımla durdurup yavaşça ona doğru gönderirken sözlerime açıklık getirmeye çalıştım. "Sınıftaki diğer kızlar gibi değil..."

Son dört yıldır Peaswood Lisesi'ne devam ediyorduk. İlkokuldan çok daha büyüktü. Bir sürü öğrenci vardı. Ancak ailelerimizin müdüre yalvarmaları sayesinde aynı sınıfa düşmeyi başarmıştık. Yani arkadaşlığımız açısından değişen hiçbir şey olmamıştı. Yine her zamanki gibi iç içe yaşıyorduk. Ara sıra herhangi birimiz başka bir çocukla samimi oluyor; o çocuk bir süre bize katılıyordu. Ancak, öyle tahmin ediyorum ki ne kadar yakın olduğumuzu görünce uzaklaşıyordu. Yani böylece söz verdiğimiz gibi üçümüz yine birbirimize olan yakınlığımızı koruyorduk. Kendimize bir isim bile takmıştık: *Tripod.*[6] Yani, Laura ve ekibinin *Pembe Hayalperestler* isminden bir tık iyiydi belki ama en azından bir anlamı vardı. Son derece katı bir öğretmen olan ve rahatsız edici bir tonda genizden konuşan Bayan Fellows'un ilk fen bilgisi dersinde ortaya çıkmıştı bu isim. Çocuklardan birisi onun periyodik cetvelle ilgili çok önemli dersini dinlemek yerine tripodu ile oynuyordu ve tripodun bacaklarından birisini eğdi. Öğretmen onu ceza olarak ayağa kaldırdı ve bu yeterince utanç verici değilmiş gibi ona okul eşyalarına saygı duyulması gerektiği konusunda uzun bir nutuk attıktan sonra tripod ile ilgili ayrıntılı bir bilgi verdi. Dedi ki: "Tripodların üç ayağı vardır. Bu ayaklar birbirlerinden destek alırlar. Bir arada durdukları sürece güçlü bir bütün olurlar. Ancak herhangi bir bacak kırıldığında üçü birden hiçbir işe yaramaz hale gelir..." Üçümüz de gülümseyerek birbirimize baktık. Aynı şeyi düşünüyorduk: İşte biz bu, lanet *tripod* idik.

"Niye sordun ki?" dedi Robert. Bir yandan da topu kafa-

6 Fotoğraf makinesini sabitlemek için kullanılan üçayaklı bir alet.

sıyla sektiriyordu, gözü toptaydı ve vücudunu topun geliş yönüne doğru hareket ettirip duruyordu. Her an topu yukarı atmaya hazır bir hali vardı.

"Hiç, sadece Antony ve John'u onun hakkında konuşurlarken duydum." diye omuz silktim.

"Öyle mi? Ne diyorlardı ki?" Top elinde, kaşları çatılmış tüm dikkatini söylediklerime vermiş, bana bakıyordu.

"Güzel olduğunu düşünüyorlarmış."

"Öyle mi?" Söyleneni düşünürken kaşlarını kaldırdı ve yanakları bir şişip bir indi.

Liseye başlayıp Peaswood dışından insanlarla karışınca —ki yüzlercesi her sabah otobüslerle okula geliyordu— ne kadar korunaklı ve kapalı hayatlarımız olduğunu fark ettik birden. Bizim eğlence anlayışımız bisikletlerimizle yolda gezip birkaç kuruşluk şekerlemeler ve gazete bayisinden çıkartmalar alıp biriktirmekten öteye gitmiyordu. Gelgelelim, ortaokulun o ilk birkaç yılında on sekiz yaş altı diskolarda olup biten ergenlik hikâyelerini işittikçe de ağzımız açık kalıyordu. Öğrencilerin gittiği diskolarda veya partilerde bile bulduğu herkes ile sarmaş dolaş öpüşüp, bunun çetelesini tutup namı yürüsün diye uğraşan gözü açık tipler vardı. Biz üçümüz dans pistinde alık alık durup tüm dikkatimizi çalan *Cotton Eye Joe*[7] şarkısına vererek tüm bu olup bitenleri görmemeye çalışıyorduk. Peaswood Lisesi'ne başlamadan önce gördüğümüz en açık saçık şey, Greg ve Becky'nin öpüşmesiydi ki bu yeni sınıf arkadaşlarımız için devede kulak gibi bir şeydi. Uyum sağlamaya çalıştığımız dört yıl içinde bile, olmamız gerektiği gibi çocuk kalmaya devam ettik. Diğer bazı çocuklar bizden ziyadesiyle ileride idiler bazı konularda. Antony ve John gibiler örneğin, ikimiz de biliyorduk ki yaşıtımız pek çok kızla

7 Amerika ve Kanada'da farklı zamanlarda popüler olan bir folk şarkısı.

o yola çoktan girmişlerdi. Bunu bildiğim için Maddy hakkında o şekilde konuşmaları, yani onu izlemeye almış olmaları bile koruma içgüdümün devreye girmesine yetmişti. Çok rahatsız olmuştum.

"Doğrusu, çirkin de değil..."

"Elbette değil."

"Aslında, yani bence şirin." diyerek omuz silkti Robert. Yine kaşı çatılmıştı. En iyi arkadaşımız hakkında belli ki daha önce hiç yapmadığı biçimde kafa yoruyordu.

Robert o hafta sınıftan Daniella adında bir kızla flört ediyordu. İkisi de birbirlerinden hoşlanıyorlardı ve bir sonraki partide öpüşmeleri an meselesiydi. Sanırım Daniella ile yaşayacağı ilk cinsel yakınlaşma ile ilgili ergen aklından geçirdiği müstehcen fikirler, kız arkadaşımız hakkında endişe duygusunu harekete geçirdi.

"Onun hakkında böyle söylendiğini duymak da tuhaf doğrusu." diye ekledi.

"Evet, ben de öyle düşünüyorum."

"Bana garip geliyor."

"Aynen..." diyerek başımı salladım.

"Sence Maddy onların birinden hoşlanıyor mudur?"

İşte bu soru beni alt üst etti. Zaten onlardan birinin Maddy' den hoşlanması fikri yeterince sıkıntı vericiydi. Ama Maddy'nin herhangi birinden hoşlanabileceğini hiç düşünmemiştim doğrusu. Bu tür şeyleri onunla konuşmazdık. O bize dilediği her şeyi sorardı. Örneğin, Robert'ı Daniella'ya ilgisi hakkında sorguya çekip dururdu. Gelgelelim biz onu karşı cinsle ilgili konular hakkında hiç didiklememiştik. Yani ben hiç yapmamıştım.

"Bilemiyorum. " diye mırıldandım.

"Belki de ona sormalısın,"

"Öyle mi dersin?"

"Neden olmasın. Bence onu güzel bulmaları hoşuna gider." dedi sırıtarak.

O gün o arka bahçede sadece ikimiz dururken ona söylemeyi, itiraf etmeyi geçirdim aklımdan. Maddy'nin benim için güzelden öte olduğunu, bu gezegeni onurlandıran en muhteşem kız olduğunu söylemek istedim ama yapmadım. Uzun zamandır böyle hissediyordum ve üçümüzün paylaştığı arkadaşlık konuşmama engel oldu. Daha önce de kelimeler dilimin ucuna gelmiş ama söyleyememiştim. Biz bir tripod idik. Hayat bize ne tuzaklar kurmuş olursa olsun, birbirimize destek olacaktık. Sorun yaratmamalı veya aramızdakileri karmaşık hale getirmemeliydik. Eğer Maddy'ye hislerimi söylersem, üçümüzün arasındaki her şeyin değişeceğini düşünüyordum hep. Her şey berbat olabilir, aramıza hiçbirimizin ortadan kaldıramayacağı bir engel girebilirdi. Bunun başımıza gelmesini asla istemiyordum. Bu tür korkularım vardı ve kalbim bu korkuların kontrolündeydi. Aşkımı ilan etmekten beni alıkoyan bu korkular biliyordum ki bir gün pişman olmama sebep olacaktı.

Antony ve John'un onunla ilgilenmesi hiç hoşuma gitmemişti. Belki de hissettikleri şeyi söyleme özgürlükleri olduğundan ve benden daha fazla onunla olma ihtimalleri olduğundan böyleydi. Tabii bu ihtimali götürebildikleri en son noktaya kadar götürmekten de çekinmezlerdi. Benim tanıdığım nazik ve olağanüstü kıza hiç saygıları yoktu ki. Onlar, kafalarında seks dışında başka şey olmayan iki ergendi sadece. Buna tahammül edemiyordum.

* * *

Peaswood Lisesi'ndeki sabah rutinimiz ilk günden oturmuştu.

Maddy beni evden alıyor, sonra da birlikte Robert'ı alıp okula devam ediyorduk. İlk önce annelerimiz bizi okula bu şekilde konvoy halinde götürmüştü. Bir ay içinde de beş dakikalık yolu üçümüz birlikte yürüyebileceğimize ikna etmiştik onları. Robert ile konuşmamızın ertesi günü, ön kapıyı kapatıp bana ikram ettiği pembe şekerlemelerden bir tane aldıktan sonra konuyu açmaya karar verdim.

"Eeee... Geçen gün Antony ve John'u senin hakkında konuşurlarken duydum." dedim şekeri ağzıma atarken. Şeker o kadar keskindi ki gözlerimden yaş geldi.

"Haa, o iki salak mı?" diye iç çekti, gözlerini devirerek. "Ne diyorlardı ki?"

"Senin güzel olduğunu söylüyorlardı."

"Neeee?" diye feryat ederek beni kolumdan tutup durdurdu. Gülmekten sarsılıyordu. Başını arkaya atıp gülerken kahkahasını bastırmak için elleriyle yüzünü kapattı.

"Komik olan ne?"

"Antony Burke ve John Martin mi?" dedi gülerek.

Omuz silktim. Onlara karşı duyduğu bu net tiksintinin nedenini anlamamıştım.

"Yani, şimdi kusacağım!"

Okul yolu boyunca gülüp durdu.

Ben de kendimi gülümsemekten alamadım. Onların hakkında böyle düşünüyorsa, herhangi biriyle çıkmayı düşünmüyor demekti.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Belki de Maddy ile konuşmam onda kuş beyinli olsa da daha hoş görünen John'u beğenebileceği fikrini uyandırmıştı. Maymun iştahlı ergenlerin aklı böyle işliyordu. Hiç ortada olmayan bir şey bir anda ciddi ciddi bir flörte dönüşebilirdi. En

azından ben böyle hissediyordum. Tabii ki beklenen gerçekleşti. Daha o gün, öğlen yoklaması sırasında John gelip Maddy'ye bir şeyler fısıldadı. Ne söyledi bilmiyorum ama ona gülümseyip hafifçe koluna dokunurken yanaklarının pembeleştiğini görünce afalladım. Açıkça flört ediyordu. Bundan emindim çünkü sonrasında birkaç dakika yüzüme bakamadı. Şüphesiz şaşkın gözlerle onu süzerken, içimden bu davranışını sorguladığımın farkındaydı.

Bu flört halleri, anlamlı bakışmalar, fısıldaşmalar birkaç hafta kadar sürdü, ta ki Julia Hicks'in doğum günü partisine kadar. O çocukça soytarılık gecesinde hem Rob, Daniella ile öpüşüp durdu hem de Maddy ve John odanın karanlık bir köşesinde bademcik ameliyatı peşindeydiler.

O gece açık büfedeki sonu gelmez kokteyl sosisler tek avuntum oldu.

Bir hafta sonra John, Maddy'nin onun tipi olmadığına karar verdiğinde mutlu olduğumu söyleyemem. Elbette onu, öyle paçavra gibi kenara atılmanın verdiği utanç içinde havası sönmüş olarak görmek hiç de hoş değildi. Ama o fingirdek hallerinin sona ermiş olması beni rahatlatmıştı. Her şeyin tekrar normale dönmüş olmasını belki bencilce ama güvenli ve rahatlatıcı buluyordum. Kısmen normale dönüş diyelim. John, Maddy ile olan macerasını daha ileriye götürmemiş olabilir ama Robert ve Daniella resmen çıkıyorlardı. Doğrusu bu durum umurumda bile değildi. Beni kızdırmak veya öfkelendirmek şöyle dursun, tam tersi Rob'un dikkati de başka tarafa yönelince Maddy artık tamamen bana kalmıştı. Yeniden sadece ikimiz olmak çok güzeldi.

Maddy

On beş yaşında...

On birinci sınıfa başlamadan önceki yaz gerçekten muhteşemdi. Her günümüz adeta ipini koparmış gibi bunaltıcı sıcağın altında geçiyordu. Günler uzun olduğundan gezip oynamak için bolca vaktimiz oluyordu. Çok iyi hatırlıyorum, diğer yaz tatillerine nazaran çok daha neşeli ve cıvıl cıvıl bir tatildi. On altı yaşımıza basıp, GCSE[8] sınavları ile dolu sıkıntılı bir yıla başlamadan önce çocukluğumuzu yaşayabilmek için son şansımızdı. Hayatımızda son kez kaygılardan, sorumluluklardan ve beklentilerden uzaktık. Çoğunlukla kahkaha ve mutluluk dolu bir yazdı.

Yaşça biraz daha büyük olduğumuzdan annelerimiz rahatlıkla dışarı çıkmamıza, köye kadar gitmemize, birbirimizden ayrılmayacağımıza ve karanlık olmadan döneceğimize söz vermek şartıyla izin veriyordu. Bize kıyak yapıyormuş havası veriyorlardı ama kabul edelim ki zaten üçümüz bir aradaydık ve birkaç

8 Zorunlu 11 senelik eğitimin ardından öğrencilerin girmesi gereken sınavlara ve lisenin son sınıfına verilen addır.

saatliğine de olsa etrafta olmamamız onları rahatlatıyordu. Bizim her gün okulda olmamıza alışkın oldukları için yazın sürekli ortalarda olmamız onlara biraz fazla gelebiliyordu. Böylece, bizler dünyaya gelmeden önce sahip oldukları huzuru buluyorlardı.

Okul zamanı, okulun altın çifti Robert ve Daniella, fırsatını bulduklarında orda burada öpüşürken yakalanıp duruyorlardı. Bu samimiyete rağmen yaz tatili boyunca birbirlerini pek de fazla göremediler. Onlar da hemen her gün mesajlaşıp, akşamları da Msn'den[9] bir saat konuşuyorlardı. Ben ile ikimiz bunu küçümsüyorduk.

Düzenli ziyaretçileri haline geldiğimiz semt parkındaki yol kenarlarında, çoğuna tırmanmayı başardığımız dizi dizi ağaçlar vardı. Çocuklar tırmanmayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Bu çok sinir bozucuydu. Hızlıca ağaca tırmanıyor, bir dala tüneyip aşağı bana doğru sırıtarak benimle alay etmeye başlıyorlardı. Robert ve Ben'in kız çocuğu olduğum için benim daha alt seviyede bir insan olduğumu asla düşünmediklerinden emindim. Ama iş ağaçlara tırmanmaya gelince ben çok yavaş kalıyordum ve korkuyordum. Bu da onları fazlasıyla eğlendiriyordu. Tipik bir kız çocuğu gibi üstüm kirlenecek falan diye korkmuyordum. Sadece yüksekten pek hoşlanmıyordum. Genellikle korkumu yenip ihtiyatla tırmanarak sağlam bir dala ulaşana kadar aşağıya bakmıyordum ama bazen ağaç gözüme çok büyük görünüp beni korkutunca da yerde kalmayı tercih ediyordum. Bu da çocukları pek rahatsız ediyordu. Ağacın altına uzanıp neşeyle yukarıdan attıkları dallara ve yapraklara aldırmadan güneşin tadını çıkarıyordum ta ki onlar yukarıda sıkılıp yanıma gelene kadar.

Altı haftalık tatilin üçüncü haftasında bir kez daha parkın arka tarafındaydık. Çocuklar hangi ağaca çıkacaklarına karar

9 2000'li yılların başında popüler olan anlık mesajlaşma servisi.

vermeye çalışıyorlardı.

"İşte bu!" diye bağırdı Ben, cılız bir kayın ağacına doğru yürüyerek ve hemen tırmanmaya başladı.

Hemen ardından Robert da çıktı. Ağacın dallarından sarkıp gençliğin verdiği rahatlık ile sallanırken aşağıya doğru bana bakmaya başladılar. Ben deli deli sırıtıyor, Robert ise kaşlarını kaldırmış beni ağaca çıkmak için ikna etmeye çalışıyordu.

"Haydi!" diye seslendi Ben, "Çabuk ol!"

"Acele ettirmeyin!" diye sızlandım bebek mavisi sırt çantamı ağacın dibine koyarken. İçinden bir şişe kola çıkarıp koca bir yudum alınca asidi içimi yaktı.

"Niye bu kadar uzun sürüyor anlamıyorum?"

"Hazırlanıyorum!"

"Daha büyüklerine tırmandın." diye gaz verdi Ben.

"Biliyorum, biliyorum." dedim tereddütlü bir sesle onlara bakarak. Üzerlerinde kir pas içindeki asker desenli şortları ve haki tişörtleri vardı. İkisi de Action Man[10] gibi görünüyorlardı. Ben ise üzerimdeki yanları üç tane fosforlu turuncu çizgili lacivert Adidas eşofman altı ile daha çok Sporty Spice'ı[11] andırıyordum. Ne aptalım ki üzerine de beyaz tişört giymiştim. Eve vardığımda beyaz kalmasının hiç yolu yoktu. Annemden tişörtümü kirlettiğim için azar işiteceğim kesindi.

"Bu ağaca tırmanmak çok kolay." diyerek Ben, yine beni cesaretlendirmeye çalıştı.

"Haydi, çık!" diye bağırdı Robert, çok daha buyurgan bir sesle. Bir süre duraksadıktan sonra alaycı bir sesle ama yavaşça, "Tam bir kız gibi davranıyorsun, haydi Maddy!" dedi.

Bu laf zincirimi koparmama ve anında ağaca tırmanma-

10 Denizci, havacı ve karacı olmak üzere üç türü bulunan, 1966 yılında İngiltere'de üretimine başlanmış olan oyuncak.
11 Spice Girls müzik grubundan Sportif Baharat takma adlı Melanie Chisholm.

ma yetmişti. İşte arkadaş baskısına boyun eğmek bu olsa gerek. Ben haklıydı. Bu, beni daha önce çıkmaya zorladıkları ağaçlar kadar zor değildi. Aşağıya bakmadığım sürece de yüksekliği fena değildi. Sadece oyalanmıştım.

Oturdukları sağlam dala geldiğimde, "Bunun seni harekete geçireceğini biliyordum." diye güldü Robert, göz kırparak.

"Çok zekice..." dedim, parkı seyrederken.

Korkularımı bir kenara bırakırsak, ağacın tepesinde Ben ve Robert ile yan yana olmak gibisi yoktu. Yerden iki üç metre yukarıda da olsak, manzara gözümüze muazzam görünüyordu. Empire State Binası'nın[12] tepesinde de olsak eminim aynı şeyi hissederdik. Hava orada çok daha farklı geliyordu; daha serin, daha temiz ve manzara yerdekinden çok daha güzeldi. Tüm park ayaklarımızın altındaydı. Ayrıca ağacın dalları ve yapraklarının ardına saklanıp kimseye görünmemek sihirli bir şeydi. Çocukların niye yukarıda olmayı bu kadar sevdiklerini çok daha iyi anlıyordum. Orada oturduğumuz birkaç dakika içinde içimizi muazzam bir huzur kapladı. Adeta yepyeni bir dünyaya adım atmıştık.

Çocukların yer değiştirmek için dalları sallamaya başlamasıyla o büyülü huzur ve sükûnet birden bir kargaşaya dönüştü. Dala ellerim ve ayaklarımla sarılıp, çığlık çığlığa dursunlar diye bağırmaya başladım. Aşağıya düşüp bütün kemiklerimiz kırılacak diye korkmuştum. Dinlemediler bile. Sadece korktuğum için bana güldüler.

Aşağıya inmek hep eğlenceli miydi? HAYIR! Çocuklar korkusuzca atlayıp, sağ salim yere iniyorlardı. Ben ise yavaş yavaş, korka korka inmeye çalışıyordum. Bazen de beni beklemekten sıkılıp, atlayayım diye bacağımdan çekmeye başlıyorlardı.

İşte tatilin ortalarındaki o gün böyle olmuştu. Beyler, san-

12 New York'ta bir gökdelen.

ki açığımı yüzüme vurmak zorundalarmış gibi ağaçtan inmemle alay edip durmuşlardı. İşte bu yüzden parktan eve dönerken bu iki küstah zibididen intikam almaya karar verdim. Zayıf halka olmaktan nefret ediyordum. Bu kez kıvranma sırası onlardaydı. Geniş gövdesi ve tek tük dallarıyla hepimiz için çetin ceviz olan *Yeşil Dev* adını taktığımız devasa meşe ağacına doğru yaklaşırken kafamda bir ışık yandı.

"Hadi bakalım!" dedim ikisine de o koca ağacı işaret ederek, "Hodri meydan!" Böyle muhteşem bir plan yaptığım için de kendimle gurur duyuyordum.

"Neee?" dedi Ben. Teklif ettiğim şeyin saçmalığına gülüyordu. Başını öyle hızlı salladı ki yanakları sallandı. "Mümkün değil."

"Niye ki?" diye direttim.

"Öyle işte."

"Bu cevap yeterli değil."

"Yemek vakti. Eve dönmemiz gerek." diye karşılık verdi. Sesi panikten titremeye başlamıştı.

"Pısırıksın işte!"

"Pısırık falan değilim."

"Öylesin!" diye üzerine gittim.

"Değilim!"

"Öylesin."

"Değilim işte!"

"Pısırıksın!"

"Değilim!"

Robert "Ben çıkarım," deyince, didişmeyi bırakıp ikimiz de dönüp ona baktık.

"Sahiden mi?" diye sordu Ben. Doğrusu, cesareti benim kadar onu da şaşırtmıştı. Aptallığı mı demeliyim yoksa?

"Elbette." diye omuz silkti, sanki çok basit bir şeymiş gibi.

Etkilenmiştim, gerçi *Yeşil Dev*'e doğru yaklaşırken fikrinin değişeceğinden emindim. Yaklaştıkça daha bir canavara dönüşüyordu. Yalnızca aşağıda durup büyüklüğüne bakmak bile, tırmanacak olan başkası olsa da beni geriyor, başım dönüyordu. Robert'ın içimizde kendine en çok güvenen olduğu konusunda şüphe yoktu. Bu, zaten bildiğimiz bir şeydi. Ama onun da sınırları vardı. O ağaca çıkma fikrinin ikisini de ürküteceğini sanıyordum. İçlerinden birinin bunu yapacağını düşünmemiştim.

"Emin misin?" dedim yutkunarak.

"Evet!" dedi. Sesinde en ufak bir titreme yoktu.

Ve koşup ağaca tırmanmaya başladı. Gövdesine sarılarak kendini daha da yukarı çekiyordu. Bacakları ve kolları güçlüydü ama dallara yaklaştığında güçlükle ilerliyordu.

Ben ile birlikte aşağıda durmuş santim santim yukarıya doğru çıkışını aval aval izliyorduk.

"Yuh yani!" diye mırıldandım.

"Bence de..." dedi Ben alçak sesle.

Birkaç saniye sonra bu gösteri paniğe dönüştü. Belki hayran hayran izlememiz onu şımartmış, gösteriş yapmaya çalışırken dikkati dağılmıştı ya da onun için gerçekten zordu bunu başarmak, bilemiyorum.

Nasıl olduysa Robert'ın sol ayağı kaydı. O sırada spor ayakkabısının ağaca sürterken çıkardığı ses duyuldu. Son olarak bir hamle yapıp bir dala ya da tutabileceği ne varsa tutunmaya çalıştı ama boşunaydı. Onun yerine, kolları ve bacakları çaresizce savrulup büyük bir gürültüyle sırt üstü yere düşerken elleri boşluğu kavradı. Kalçasını tutmuş, acı içinde kıvranıyordu. Yüzü acı ile gerilmişti.

"Aaaaaaaaah!" diye bağırdı.

İlk olarak Ben yanına koşup diz çöktü. Onu rahatlatmak için elini omzuna koymuştu. İlk şoku atlatınca ben de gittim yanlarına. Elini tuttum. O anda onu sakinleştirmek için aklıma gelen tek şey buydu. Elimi sımsıkı tuttu. O kadar sıkı tuttu ki dengemi sağlamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Rob, iyi misin?" diye sordu Ben. "Neresi acıyor?"

"Bacağım!" diye acıyla ciyakladı Robert. Çektiği acıdan bir sağa bir sola kıvranıp duruyordu.

Bakınca bacağın kırık olduğu görülüyordu. Bir kemik dışarı doğru fırlamıştı. Manzara ürkütücüydü.

Panik içinde Ben'e baktım. Onun gibi yönetmekten çok yönetilmeye müsait bir çocuk için sakin ve kontrollü bir şekilde ne yapacağımıza karar vermesi şaşırtıcıydı.

"Sen burada kal. Ben gidip yardım getireceğim." dedi. Sonra dönüp Robert'a baktı. Omzundan sıkıca tutarak, "Uzun sürmez Robbie." dedi.

"Çabuk ol!" dedi Robert, zorla nefes almaya çalışarak.

"Sen iyisin değil mi?" diye sordu Ben. Ayağa kalkıp elimi üç kez sıktı, cesaret ve güç vermek istercesine.

Evet, anlamında başımı salladım ve arkasını dönüp parkın dışına doğru koşuşunu izledim. Robert'a dönüp baktım. Çektiği acıdan suratı perişan görünüyordu. Zoraki ve düzensiz nefes alıyordu. Onu o halde görünce içim acıdı.

"Şşşşşşt!" diyerek onu sakinleştirmeye çalışırken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. En iyi arkadaşımı böyle büyük bir acı içinde görmek ve ona yardım edememek beni fazlasıyla korkutmuştu ve dahası kendimi çok suçlu hissediyordum. O garip ağaca onu gönderen bendim sonuçta. Sadece onlara hepimizin sınırları olduğunu göstermek istemiştim. Ama bunun için kendime bu sıkıntıyı yaşatmama gerek yoktu. Robert'ın o

ağaca tırmanıp bir yerlerini kıracağını doğrusu beklemiyordum.

Birkaç dakika daha ona öyle bakınca "Ben çok üzgünüm." diyerek sonunda ağlamaya başladım. Artık suçluluk duygumu daha fazla gizleyemiyordum. Robert üçümüzün arasında en güçlü olanıydı ve ben aptallığımla onu bir çaresizlik yığınına dönüştürmüştüm.

"Sen neden ağlıyorsun ezik?" dedi boğuk bir sesle.

"Çünkü hepsi benim suçum."

"Nee?"

"Sana oraya çıkmanı ben söyledim. Öyle yapmasaydım bütün bunlar olmazdı."

"Tam kız gibi davranıyorsun, yapma Maddy." acıyla inlerken gülme hissi de gelmişti.

Ağzım açık kalmıştı. Ağlamıyordum. Böyle bir durumdayken nasıl benimle alay edebildiğine şaşırmıştım.

"Ben mi kız gibi davranıyorum? Peki ya sen?" diye alaya aldım onu omzuna hafifçe dokunarak.

"Hıı?"

"Daniella şu an seni görse, gördüğü en kahraman kız olduğunu düşünürdü herhalde. Bence seni anında sepetlerdi." dedim.

"Maddy..."

"Ne var? En azından ben kızım. Senin mazeretin ne?"

"Yani, hakikaten beni madara etmek için bu anı kullanıyorsun ya pes!"

"Sen başlattın ama."

"Ağaçtan düşüp bacağımı kırdım," dedi sesi titreyerek. Yüzü acıdan kasılmıştı. "Düzgün davransan ne olur?" dedi iç çekerek.

Gülmeye başladı. Öyle tuhaf gülüyordu ki gülüyor mu ağlıyor mu belli değildi. Muhtemelen ikisinin karışımıydı çünkü birinden biri galip gelmeye çalışıyordu içinde. Sonunda kahkaha

galip geldi. Kahkahası etrafta çınlıyordu. Geri yaslanıp gözlerini yumdu ve boşta kalan eliyle yüzünü kapattı.

İçinde bulunduğumuz durumun tuhaflığı, o halde bile didişmemiz... Robert'ın yüzünden ben de kendimi tutamayıp gülmeye başladım. Vücudum öne eğilmiş, alnım Rob'un göğsüne değiyordu. Başlarımız ve omuzlarımız birbirine değiyor, ellerimiz sıkı sıkı birleşmiş kontrolsüzce sağa sola sallanarak gülüyorduk. Kahkahalarımız yukarı doğru tırmanıp *Yeşil Dev*'in yapraklarına dolanıyordu.

Muhteşem bir andı. Şok yaratan kötü bir olaydan kaynaklanmıştı ama daha önce hiç olmadığımız derecede bizi yakınlaştırmıştı bu arada.

Ben, Robert'ın babası ile geri döndüğünde gözlerimizden yaşlar akıyor ve hâlâ gülümsüyorduk. Ben, bize deliymişiz gibi baktı ve yüzünde neler döndüğünü bilemiyor olmanın şaşkın ifadesi vardı. Niye güldüğümüzü sordu ikimize de. Ama suratındaki şaşkın ifade ve aslında boş boş gülüyor olmamız yeniden kahkahayı koyuvermeme yol açtı. Gülmekten vücudum o kadar sarsılıyordu ki kendimi kontrol etmeye çalışırken ağzım neredeyse Robert'ın boynuna değiyordu.

Robert'ın babası yarasını kontrol ederken Robert acı ile inleyince sakinleşebildik ancak.

Acilen hastaneye gitmemiz gerektiğini öğrenince anladık ki tahmin ettiğimiz gibi bacağı kırılmıştı. Sayemde on birinci sınıfın ilk birkaç haftasını bacağında hepimizin imzalayıp edepsiz mesajlar yazdığımız kocaman parlak turuncu bir alçı ve koltuk değnekleri ile geçirdi. Geçici bir sakatlık yaşıyor olabilirdi ama pek de şikâyetçi değildi durumundan. Bunun başlıca nedeni, herkesin dikkatinin onun üzerinde olmasıydı. Onu özleyen futbol takımı arkadaşları, küçük zavallı bir köpek yavrusuymuş

gibi onu pohpohlayan kızlar ve de özel olarak ilgilenen öğretmenler. Kalabalık koridorlarda birileri ona çarpmasın diye derslerden erken çıkıyor ve yemek kuyruğunda en öne geçebiliyordu. Ne de olsa her şerde bir hayır vardı.

Yolunda gitmeyen tek şey Daniella ile ilişkisi idi. Her cumartesi arkadaşları ile buz patenine gitmeye başlamıştı. Tabii Rob gidemiyordu ve sonunda Daniella, Russell ile tanıştı. Pistte herkesi devirecekmiş gibi bir hızda ilerleyen ve acemi patencilerin yüreğine korku salan şu yetenekli patencilerden biriydi. Belli ki bu Daniella'nın çok hoşuna gitmişti.

Robert'a mesaj atıp ayrılmak istediğini söyledi.

Güzel!

İlk kez Robert'ın bir kız arkadaşı olmuştu ve ben bu durumdan hiç hoşlanmamıştım. Özellikle de ağacın altındaki o olaydan sonra. İlişkisi ile ilgili onunla alay ediyor ve ne zaman kızın adı geçse onu parmağında oynattığını söyleyip laf sokuyordum. Bu, muhtemelen beni dikkat çekmeye çalışan şımarık bir çocuk gibi gösteriyordu. Ama bu konuda can damarına basıp kendimi unutturmamak için karşı konulmaz bir istek duyuyordum.

Şaşırtıcı bir itiraf olmasa da Robert'ın artık Daniella'ya duygusal mesajlar yazarak bilgisayar başında saatler geçirmeyecek olması beni rahatlatmıştı. Ama terk edilmiş olmak onu pek sarsmamıştı doğrusu. Yine her zamanki gibi komik, esprili ve çekiciydi.

Onu geri almıştım!

Ben

On altı yaşında...

Robert artık yeniden bizimle birlikteydi. Bu durumdan hoşnuttum elbette. Ancak güz döneminin başından beri olduğu kadar Maddy ile fazla yalnız kalamayacağım anlamına geliyordu bu. Doğrusu, onunla yalnız kalmaktan hoşlanıyordum. Dahası onu yeniden bir şekilde paylaşıyor olmaktan duyduğum sıkıntıyı da itiraf etmeliyim. İlk defa onu bu kadar çok sahipleniyordum.

Tekrar üçlü olmamız beni biraz paranoyak yapmıştı. Robert terk edilmeden önce bu rahatsız edici duygu sızmıştı içime. Ağaçtan düşüp bacağını kırdığı gün yardım istemeye giderken, ağacın altında arkamda sarsılmış bir Maddy ve acılar içinde bir Robert bırakmıştım. Kahraman olduğumu düşünüyordum. Kontrol bendeydi ve bir kez daha lider idim. Ama geri döndüğümde onları sarılmış, dünyayı umursamaz bir halde, birbirlerinin şapşallıklarından zevk alarak kahkahalarla gülerken bulunca doğrusu afalladım. Sanki orada davetsiz bir misafir gibiydim. Bu benim için hiç aşina olmadığım, rahatsızlık veren bir duyguydu.

O bacaktan fırlayan kemik olmasa, Robert'ın ağaçtan düşüp benden yardım istediği bir rüyada olduğumu sanacaktım. Her ne kadar kendi kendime bunun önemi olmadığını, Robert'ın Daniella ile birlikte olup Maddy'yi benim gözümle görmediğini söylesem de yine de rahatsız olmuştum.

Aşırı hassasiyet gösteriyordum. Ne kadar aptalca! Yine de üçümüzün arasında, ikisinin arasında her şeyin normal olduğunu düşünmem ve bu duygunun yatışması ve yok olması zaman aldı.

O yaz, benim duygularıma olan bakış açımı değiştirdi. Yalnızca *Yeşil Dev*'in altında gördüğüm manzaradan dolayı değil. Sinemada *Pearl Harbour*'ı[13] izlemiştim. Annemin doğum günü için dışarı çıkmıştık. Kalbim paramparça olmuş gibi hissettim. Acıklıydı belki ama mesaj çok netti: Günü yakala, yarın yokmuş gibi sev ve geç olmadan duygularını açıkla. İşte bu şekilde artık bir şeyleri içimde tutamayacağımı anladım. Kalbimin ıstırap veren duvarlarının içinde yaşayarak neyi ispatlamaya çalışıyordum? Söylemediklerim, söyleyeceklerimden çok daha fazla acı veriyordu. Doğrudan sormak yerine başkaları ne hissediyor acaba şüphesi içinde olmak ve kontrolü ele alıp duygularımı açıklamaya karar verdim. Ya karşılık bulacak ya da reddedilecekti. Her iki durumda da bir şey hiçbir şeyden daha iyiydi.

Dünyanın en romantik şehrine yapılacak gezi planı ile birlikte biraz daha sessiz kalmaya karar verdim. "Sadece birkaç ay." dedim kendi kendime. Sessizliğimi bozduğum anın unutulmaz olmasını istiyordum. Aylarca sadece Paris'i düşündüm. Aklımda canlı canlı sahneler vardı. Eyfel Kulesi'nin tepesindeyiz, etrafımızda romantik bir manzara, Maddy'nin yüzünde hayranlık ifadesi ve ben aşkımı itiraf ediyorum. Bu düşünceler o uykusuz yaz gecelerini ateşliyor, heyecandan karnıma ağrılar giriyordu.

13 2001 yılı Hollywood yapımı, Japon saldırısını konu alan sinema filmi.

Paris, sanki birçok açıdan varlığımın zirve noktası haline gelmişti. Planımı detaylandırmak için gecelerce internette araştırmalar yaptım. O an nihayet geldiğinde söyleyeceklerimi yazmak için elimde kalem kâğıt saatler geçirdim. Sanki Eyfel'in tepe noktasındaki o yere ulaşmak için içimde yılların heyecan ve arzusu birikmişti. İşlerin yolunda gitmesini her şeyden çok istiyordum. Mükemmel olmalıydı.

Maddy

On altı yaşında...

Okul bitirme sınavları için Sanat Eğitimi dersi almanın en güzel yanı, on birinci sınıfta Paris'e yapılacak sanat gezisine katılma zorunluluğu idi. Bir haftalığına aileden, sınav stresinden ödevlerden uzak milyonlarca müzeyi dolaşmak, bir sürü krep ve makaron[14] yemek elbette çok cazip bir fikirdi. İşte bu yüzden üçümüz de önümüzdeki yıllar için seçmeli ders formlarını doldururken Sanat Eğitimi dersini seçmeye karar verdik. Evet, oturup uzun uzadıya hangi dersleri alırsak bir arada daha çok zaman geçiririz diye konuştuk. Zorunlu derslerin yanında İspanyolca yerine Fransızca, Drama yerine Sanat Eğitimi, Din Eğitimi yerine de Tarih dersini seçtik. Öte yandan Robert Beden Eğitimi, Ben ise çok iyi olduğu Grafik Tasarımı dersini seçerken ben ise Mutfak Eğitimi dersini seçtim. Zorunlu ve seçmeli derslerde sınıflar ayrılıp grubumuz da ayrılmak zorunda kalınca planımız biraz ters tepti ama Sanat Eğitimi dersinde hep bir aradaydık. Ödevlerimi-

14 Minik, şık, acı badem tadında, yumuşacık Fransız kurabiyeleri.

zi araştırıp hep birlikte yaptık.

Sanat gezisi yakınlaştıkça içimi sonsuz bir endişe dalgası kapladı. Yok, şehirde güç durumda kalmaktan —bu bir macera olurdu sonuçta— ya da memleketimi özlemekten —çıkmak için can atıyordum zaten— falan korkmuyordum. Hiçbiri değil; son birkaç aydır içimde kaynayıp duran duygudan dolayı gergindim. Bu gerginliğin, Paris ile hiçbir ilgisi yoktu. Robert ile ilgisi vardı. İdrak etmek için mücadele verdiğim bir gerçek.

Yeşil Dev'in altında geçen o günün sonucu olarak beni güçlü bir mıknatısın küçük zayıf bir metali çekmesi gibi kendisine çekmişti. Bu güçten kaçmanın, karşı koymanın yolu yoktu. Ne zaman onu düşünsem bu adını koyamadığım enerji içimde kıpırdanıyor, tarif edemediğim bir hale sürüklüyordu beni. Sanki çok önemli bir değişimin eşiğindeydik ama tam olarak ne hissettiğimi de bilmiyordum.

Robert bana her zamanki gibi davranıyordu, birlikte gülüp eğlendiği diğer erkek çocukları gibi. Bazen de deli gibi koruduğu küçük kız kardeşi gibi. Ya kolunu omzuma atıyor ya da yaptığım veya söylediğim bir şeyle ince ince alay ediyordu. Zaten hep böyleydik. O zaman, her dokunuşta, benden tarafa her bakışında daha ötesini gören yalnızca ben miydim? Utanç vericiydi ama durum böyle görünüyordu.

Robert'ın grup lideri rolünden kaynaklanan bu çekici ve kendinden emin halleri daha çok kızın kalbini çalmayı sürdürüyordu. Robert hep böyle çekici olmuştu. Muhteşem görüntüsüne kazınmış olan flörtöz ve kendine güvenen bir hali vardı. Ama o ağacın altındaki günden sonra onu herhangi bir kızla flört ederken görmek bana çok acı veriyordu. Başka bir kıza gönderdiği davetkâr bir bakış, bir göz kırpış veya mırıldanış benim ergen yüreğimi sızlatıyordu. Bu gerçek, inanılmaz derecede kafamı karış-

tırıyordu. Kızlar, onun hakkında dedikoduya başlamıştı. Kenarda kıyıda bu kez kiminle öpüşecek diye tahminler yapılıyordu. Malum sebeplerden benim adım bile geçmiyordu. Bu dışlanma, beni bir kez daha kıskançlığa sevk etti. Başkalarının gözünde bir şansım bile olmaması bende haset duygusu uyandırıyordu.

Bu garip duygunun ne demek olduğunu biliyordum elbette ve o duyguyla hareket etmeyeceğimi de. Robert'a çekiciliğine kapıldığımı ve hayranlar kulübündeki onlarca kızın arasına düştüğümü ona belli etmeyecektim. Evet, gerçekten de bir hayranlar kulübü vardı. Yaşıtımız kızlar —aslında tüm okul— bacağını kırdıktan sonra ona daha da fazla bayılıyordu. Öğle tatilinde yemekte onu görmek için kalabalık halinde deli gibi dolaşıyorlar, merdivenlerde yanlarından geçerken kıkırdayıp duruyorlar, koridorda bir an bile görseler ağızlarının suyu akıyordu. Yan yana geçerken kazara örneğin kolun değmesi gibi bir vücut teması olsa, bayılma noktasına geliyorlardı. Tüm bunlar kafa karıştırıcı ve rahatsız ediciydi. Ama Robert, hayranlarının ilgisinden memnundu ve tribünlere oynayıp onları mutlu ediyordu. Bu sevdalı hallerinden dolayı bana hep ihtiyatlı yaklaşıyorlardı. Sonuçta ben, Robert ile sınırsız bağlantısı olan kızdım onların gözünde. Onlar bunu sadece rüyalarında görebilirlerdi. Ara sıra fırlattıkları kötü bakışlardan pek de rahatsız olmuyordum doğrusu. Aslında tüm bunları gülünç buluyordum. Evet, Robert'ı çok iyi tanıyordum ama sürekli, kapalı kapılar ardında, tartışmasız yakışıklı ve çekici yüzünü gördüğüm anlamına gelmiyordu bu. Aynı zamanda onu poposunu kaşırken veya elini donuna veya pantolonuna sokup yerinde duruyorlar mı diye kontrol eder gibi yoklarken ve diğerlerinin kafasını karıştırabilecek daha bir sürü özel durumda gördüğüm de oluyordu. Onların gördüğü çekici, tatlı dilli, bakımlı Robert ile benim pasaklı arkadaşım Rob arasında biraz fark vardı. Ben onu böyle seviyordum.

Ben onun bilinmeyen taraflarını görüyordum.

Bu tarafı bırakıp sıradan kızlar gibi pembe gözlükler ardından mı bakmalıydım ona? Maalesef bu artık benim kontrolümden çıkmıştı. Paris seyahati konusunda beni gergin yapan da buydu. Aramızda bir şey olacaksa, orada o romantik tatil kozası içerisinde gerçekleşmeliydi. Değil mi?

Peki, ya olmayacaksa?

Ya gözlerimin önünde başkasını öperse?

Artık bu geziye gidip bu iki senaryodan hangisinin gerçekleşeceğini görmek istiyordum. En azından bilinmeyenin verdiği kaygı yok olacaktı.

Yolculuk sabahı okulun kapılarından bavulumu sürükleyip bahçede bizi Kanal'a götürecek yeşil otobüsü görünce heyecandan kalbim duracak sandım. Annem, beni Robert ve Ben ile göndermek yerine çok erken olduğundan kendi getirmeyi tercih etmişti. Çünkü kasım ayıydı ve hava sabahın altısında hâlâ karanlıktı. Aslında daha çok annem ve babam olmadan yapacağım ilk seyahat olduğundan ve benim güvenle yola çıktığımı görmek istediğinden erkenden gelmiştik. Gözlerindeki yaşların akmaya hazır olduğunu görebiliyordum. Ona bakarken gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Çünkü sulu gözlülük yapıp beni utandırabilirdi.

"Gruptan sakın ayrılma kızım, tamam mı?"

"Tamam, anne." dedim endişelenmesin diye. Ama faydasız olduğunu biliyordum. Sene başında babamla ikisi gezi ile ilgili mektubu aldıklarından beri karalar bağlamıştı zaten. Hakikaten, bağırıp çağıran, öfke patlamaları yaşayan, herkese şirin ama evde bir şeytan haline gelen ergen kızının bir süreliğine uzakta olmasının ona memnuniyet vereceğini düşünebilirsiniz. Gelgelelim, görünen oydu ki evde olmamam en az evde olmam kadar onu strese sokmuştu.

"Ve öğretmeninin söylediklerine kulak ver."

"Anne, tamam endişelenme," dedim milyonuncu kez, "Çocuk değilim!"

"Benimle böyle konuşma hanımefendi!"

O sırada Robert bize doğru gelmeye başladı. Ben gerildim tabii ama annem beni azarlamayı bırakıp gülümsemeye başladı.

"Selam Robbie!" dedi gözleri parlayarak. Kollarını kocaman açarak kucakladı onu. Robert'ı görmek onu hep mutlu ederdi.

Dokuz yaşımızdayken, Robert ve Ben bisikletleri ile ön kapıda belirip beni oynamaya çağırdıklarında annemin kalbini yumuşatırlardı. Yedi yıl sonra, aralarındaki bağ şekil değiştirse de yine aynı etkiyi yaratıyorlardı onda. Robert annemi hep parmağında oynatırdı. Acayip sırnaşıktı ona karşı. Peşinde dolanır, komik şeyler anlatırdı. O da ne yapsın, gülerdi komik hallerine. Ben'e gelince, ne zaman evimize gelse hep saygılı ve kibar davrandığını söylerdi annem. İlk yaptığı şey, anneme "Çay içmek ister misiniz?" diye sormak ya da her ne yapıyor ise, örneğin yemek pişirme veya bahçe işleri, ona yardım teklif etmek olurdu. Pırıl pırıl kişilikleri ile onlar birer melekti, ben ise hormonlu bir baş belası gibi görünüyordum. Gerçi ergen bir genç kızın annesi olmanın güzel yanının bu olduğunu düşünüyorum. Cicili bicili kıyafetler giydirdiği küçük prenses gitmiş, evin içinde ofuldayıp pofuldayan bir tip gelmişti. Bu yüzden annemin, çocukları sanki hiç sahip olamadığı kendi muhteşem oğullarıymış gibi görmesi hiç şaşırtıcı değildi. Net bir hüsnükuruntu vakasıydı.

On altı yaşındaki Robert, onu ilk gördüğüm halinden çok farklıydı. Çok eminim, dokuz yaşındayken hemen hemen aynı boydaydık. Ama artık öyle değildi. Yaz boyunca iyice serpilmiş, boyu 1,80'in üzerine çıkmıştı. Fark gerçekten dudak uçuklatıcıydı. Sorun şuydu ki vücudu yukarı doğru uzamış, enine genişlemeyi

unutmuştu adeta. Sanki bir gecede mucize eseri uzamış gibi duran kol ve bacakları ile sarsak bir sırık gibiydi. Ancak bu haliyle de gayet alımlıydı ki kızlar ona bayılıyordu.

"Heyecan var mı?" diye sordu annem.

"Evet, sabırsızlanıyorum. Fotoğraf makinen yanında mı?" diye sordu bana.

"Tabii ki."

"Sadece üç tane kullan at olanlarından almasına izin verdim." diye bilgi verdi annem. "Böylece kaybederse üzülmesine gerek kalmayacak. Ne kadar dikkatsiz olduğunu bilirsin."

"Konuya açıklık getirdiğin için sağ ol anne." diye homurdandım.

"Dorset'e gittiğinde babanın dürbününe ne olduğunu unuttun galiba?"

Gözlerimi devirdim. "İşte yine başlıyoruz," dedim kendi kendime. Ne kadar ziyankâr olduğumu her fırsatta ifade etmekten zevk alıyordu. "Evet, inek pisliğine bulanmış halde geri getirdin. Yıkama zahmetine bile katlanmayıp dolaba geri koydun. Bir ay sonra babanla ben bulduk orada. İğrenç kokuyordu Robbie."

Robert kafa sallayarak bana sırıtıyordu.

Başkaları, ana babalarının milletin ortasında kendileriyle çocukmuş gibi davranıp öyle konuşmasından kaygı duyabilirler. Ama Robert ve Ben annemin benimle öyle konuştuğuna defalarca tanık olmuşlardı, hatta onlarla bile birçok kez o şekilde konuşmuştu: Örneğin, bahçede elim sende oynarken yeni açmış çiçeklerini mahvettiğimizde. Ne büyük hata! O yüzden bunu rencide edici bulmak şöyle dursun, tam tersi eğlenceli buluyorlardı. Annem yanımızdayken böyle olması iyiydi.

"Yani, sadece üç fotoğraf makinesi almasına izin verdiniz?" dedi yapmacık bir tebessümle.

"Biraz fazla mı oldu?" Kaşları çatıldı. "Biliyorsun, her tür-

lü detayı fotoğraflamayı sever."

"Bilmem mi? O kadar uzun süre makineyi gözünün önünde tutuyor ki yüzü nasıl fotoğraf makinesine dönüşmüyor, şaşıyorum."

"Ah Robbie!" diye kıkırdadı annem karşılık olarak.

Uzun süre annemle babamın başının etini yedikten sonra geçen yılbaşında çok kaliteli bir fotoğraf makinesi almışlardı bana. Muhtemelen, yalvar yakar aldırdığım diğer hediyeler gibi sıkılıp bir kenara atacağımı düşünmüşlerdi. Oysa ben, makineyi gittiğim her yere götürüyordum. Paris'e götürmeme izin vermemeleri çok kötüydü. Kullan at makineler nispeten kalitesizdi. Ama en değerli eşyamın başına bir şey gelmesinden korktuğum için evde bırakmamı söylediklerinde pek de karşı koymadım. Onlara ergen bir kızları olduğu ayrıcalığını falan yaşatmak kaygısında değildim ama sanırım koydukları her türlü kısıtlamaya karşı çıkmak zorunda hissediyordum.

"Bakalım o üç film bitince bize neler edecek." diye neşeyle omuz silkti Robert.

"Oyyy!" dedim rencide olmuş gibi yaparak.

"Hadi gel, ben taşırım." Robert gülerek bavulumu aldı.

"Sen bir centilmensin." dedi annem. Yüzü ışıldadı.

"Olmaya çalışıyorum," diye gülümsedi Rob, otobüsün diğer yanına geçmeden önce. "Annem orada, Ben ve June ile konuşuyor."

"Aaa, annelerinizin geleceğini bilmiyordum." dedi annem. Gelen tek anne o olmadığı için sevindiği açıktı.

"Elbette. Hazır bizi rezil etme fırsatı geçmiş ellerine. Buradalar tabii."

"Seni şımarık küçük maymun," diye güldü annem. "Böyle konuştuğunu annene söyleyeceğim."

"Ne var bunun içinde?" diye sordu Robert, bavulumu kızların yaptığı gibi itmek yerine erkekler gibi kaldırmaya çalışırken.

"Eşya işte..." diye omuz silktim. Gereksiz bir sürü şey almıştım gerçekten. Ne alacağım konusunda en ufak fikrim yoktu. Ben de yarısını bile giyemeyeceğimi bildiğim bir dünya giysiyi tıkmıştım bavula.

"Sadece bir haftalığına gidiyoruz..."

"Tekerlekleri var biliyorsun. Kasların yeterince gelişmediyse sürükleyiver." diye alaya aldım onu.

O gazla koca bavulu sırtına vurup otobüse kadar taşıdı.

"Gösteriş!" diye bağırdım arasından.

Dönüp bana göz kırptı. Bu harekete diğer kızların içi erirdi eminim. Bana öyle olmadığını sansın diye suratımı buruşturdum. Gerçi arkasını döner dönmez dudaklarıma yayılan gülümsemeye de engel olamadım. Ne yapsam da kovamadığım heyecan dalgası yayılmıştı yine.

Otobüsün arkasına doğru yürürken baktık ki Robert'ın annesi Carol, Ben ve annesi June bir aradaydılar. Onlara doğru yöneldik.

Robert gibi Ben de oldukça değişmişti. O da epey boy atmıştı ama Robert kadar uzun değildi. Hem boyuna hem de enine gelişmişti vücudu ve güçlü görünüyordu. Çocukluktan kalan yağları az da olsa duruyordu ve Ben, bundan rahatsız oluyordu. Aslında şişman falan değildi. Sadece biraz etli butlu idi. Evet Robert upuzun bir sopa, Ben ise mıncıklanacak bir top gibi tanımlanabilirdi. Yumuşacık, sevimli bir hali vardı. Esmer yüzü hep olduğu gibi sevimliydi. Robert gibi kızların ilgisi üzerinde olmayabilirdi ama onu hep severlerdi. Ona daha çok fikir sormaya veya kucaklamaya giderlerdi. İnsana sımsıkı sarılırdı o. Bunun Ben'i rahatsız ettiğini hiç sanmıyorum çünkü konuştuğu hiçbir kızdan hoşlanır gibi bir hali yoktu. Bir gün babam sofrada "Onun karşı cinsle maceraları oldu mu?" diye sorunca nerdeyse böreğim boğazımda kalıyordu. Ertesi gün Ben'e babamın söylediğini

anlatırken onun da yediği şeker az daha boğazında kalıyordu. Ben'in özel hayatı ile ilgili sorular sorulduğunda bu, standart tepkisi haline gelmişti. Neyse, tabii bu tepki sorguyu bitirdi. Ben, normal bir erkekti. Kızlardan hoşlanıyordu. Sadece bu konuda pek uğraşmıyordu.

Onlara doğru yaklaşırken Ben, ağzını kapatmak zahmetine bile katlanmadan uzun uzun esnedi. Hiç bitmeyecek sandım. Ne kadar yorgun olduğu belli oluyordu.

"Sizin için biraz erken, değil mi canım?" dedi annem gülerek.

"Evet, biraz."

"Bu sabah yataktan fırlayışını görmeliydiniz," dedi June parmağı ile onu işaret ederek. "Onu uzun zamandır böyle görmemiştim. Gören gitmek için sabırsızlanıyor sanır."

Ben, masum masum gülümseyerek omzunu silkti. Kolunu annesinin omzuna atıp başını onunkine dayadı. Ondan birkaç santim uzundu. Ben ve June'un böyle anlarını hep sevmişimdir. Robert ve Ben zaman zaman annelerimiz tarafından rencide edilip onlardan nefret ettiğimizi ifade etmemize rağmen, Ben böyle bir şey yapmamıştı hiç. O, annesine tapıyordu ve bunu herkesin ortasında memnuniyetle gösteriyordu.

"Bu sabah kalkmak ne zordu bilemezsin." diye bir anda göğsümden dürttü beni annem. Boşta bulunup bir çığlık attım.

"Haydi, bir fotoğraf çekilelim gitmeden önce." dedim. Paltomun cebindeki karton fotoğraf makinesi kutularından birini çıkarıp filmi ileri aldım.

"Ay, gerekli mi?" diye homurdandı annem.

"Evet,"

"Ama yüzüm berbat halde. Ver şu lanet şeyi de Ben ile senin fotoğrafınızı çekeyim." dedi ve ben daha makyajsız yüzünü fotoğraflayamadan elimden kaptı makineyi.

Kolumu Ben'in boynuna attım ve gülümsedim. Tam annem pozumuzu çekecekken Robert arkamıza doğru atlayıverdi. Üçümüzün de gülerken resmi olmuştu.

"Al işte, başladı galiba?" alaycı bir tonda Ben'e sordu Rob, makineye doğru bakarken.

"Az önce," dedi Ben gülerek. "İnşallah yapmacık gülme çalışmaları yapmışsındır."

"Evet, uzmanlık alanım. Haydi, vakit geldi. Bayan James herkesi otobüse bindiriyor. Çabuk!" dedi Robert. "Hoşça kal anne!" dedi el sallayıp gülümseyerek ve arkasını dönüp otobüse doğru koşmaya başladı.

Ben'le ikimiz kendimize gelmiştik. Arka koltuk yarışı başlamıştı. Evet, otobüste üçümüzün yan yana oturmasının yolu buydu. Arka koltuğu kapamazsak birimiz tek kalmak zorundaydı. Orayı isteyen o kadar çok kişi varken bu, pek de kolay değildi. Çok iyi bir zamanlama gerekiyordu ve ekipten birisi yıldırım gibi hızlı olmalıydı. Robert önden giderek bu arzumuzu olası kılmıştı.

"Koca bir haftalığına uzağa giderken böyle üfürükten bir hoşça kal deyip doğru düzgün öpmeden kaçıp gittiğine göre kafasında bir planı olmalı." diye başını sallayarak arkasından yürüdü Carol. Hepimizi bir gülme tutmuştu.

"Hoşça kal anne." diyerek eğilip ona sıkıca sarıldı ve yanağından öptü Ben.

"Gel buraya." diyerek beni bağrına bastı annem. Mutlulukla sarıldım ona.

Huysuz görünmeme rağmen ondan uzakta geçireceğim bir hafta beni kaygılandırıyordu. Annemi ve onun deli dolu hallerini özleyeceğimi biliyordum.

Ben

On altı yaşında...

Sabahın erken saatine rağmen otobüste heyecan tavan yapmıştı. Bir haftalığına okul hayatından, sınav stresinden ve ailelerimizden uzaklaşıyorduk. Paris'te arkadaşlarımızla rahatça takılacak, muhteşem sanat eserlerini defterlerimize kötü de olsa çizerken hayranlıkla izleyecek, bir sürü krep yiyecek ve Fransızcamızı gerçek Fransızlar ile test edecektik. Derslerde bir şeyler öğrenip öğrenmediğimizi görmenin zamanıydı. Bu konuda pek de kendime güvenmediğimden her ihtimale karşı Fransızca konuşma kılavuzumu yanıma almıştım. Maddy ve Robert da öyle yapmışlardı. Nedense aklımda kalan ve "Havuz nerede?" anlamına gelen "Où est la piscine?" cümlesinin pek de işe yarayacağını düşünmüyordum.

Bayan James yoklamayı alıp herkesin otobüste olduğundan emin olduktan sonra ürkütücü karanlığa rağmen artık serbesttik. Maddy, Robert ve ben arkamızdaki cama doğru yapışmış, gözyaşları içinde birbirlerinin sırtını sıvazlayıp teselli etmeye çalışan annelerimize el sallıyorduk. Kendimizi tutamayıp

gülmeye başlayınca bu aptallık derecesindeki duygusallıklarına onlar da güldüler. Sadece bir haftalığına gidiyorduk ama sanırdınız ki dünyanın öbür ucuna taşınıyoruz.

Otobüs hareket etmeye başladığında bizi annelerimizden, okuldan ve Peaswood'dan uzaklaştırırken beklenmedik bir sükûnet geldi bana. Sanki gerçeklik suratıma çarpmış ve bir anlığına neşemi alıp götürmüştü. Annem için kaygılanıyordum. Buna gerek yoktu, çünkü benden çok daha güçlü ve daha mücadeleci olduğunu biliyordum. Ama o bomboş evde bensiz, onu tek başına düşünmek... Diğer annelerin güvenebilecekleri eşleri yanlarındaydı, o hep yalnızdı. Babamın gidişi bizi daha da yakınlaştırmıştı. Birbirimize bakıyorduk. Babamın yokluğu üzerimize çökünce bir taraf diğerini kendine getiriyordu. Ben yokken bunu yapacak birinin olmaması beni endişeye sürüklüyordu.

Döndüm, Robert bana bakıyordu. Göz kırptı ve bana bakışıyla cesaret verdi. Söylemesem de aklımdan geçeni biliyordu ve ağzından bir tek kelime bile çıkmasa da bana ne dediğini biliyordum. Annem iyiydi. Her şey yolunda gidecekti.

Ancak annemle ilgili kaygıları savuşturur savuşturmaz midemin derinliklerinden başka bir duygu kendini gösterdi. İşte bu, dedim kendi kendime uzun zamandır beklediğim gezi bu işte. Geleceğimi değiştirecek ve inşallah hayallerimdeki kızı bana verecek olan gezi. Gerilen sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu Maddy, sağ tarafımdan. Eli kolumun üzerindeydi.

"Evet ama pestil gibiyim."

"Aynen." diye gülümseyip elimi eline aldı. Başı omzumdaydı ve vücudu benimkine değiyordu.

O an çok güzeldi.

İçgüdüsel olarak elini sıkarken kendimi tutamayıp gülümsedim. Üç kez. "Ben seni seviyorum." böyle şifreli biçimde son kez ifade ediyor olduğumu umuyordum. Nihayet, Paris bana bunu dile getirme özgürlüğünü verecekti.

"Bu hareketini seviyorum," diyerek gülümsedi. Benim hareketime karşılık kolumu sıvazlıyordu. Ne anlama geldiği konusunda fikri yoktu. "Üç kez. Bu sana özel,"

"Öyle mi?"

"Evet," dedi gülerek. "Bunu bilerek yapıyorsun değil mi?"

Yüzümde alık bir ifade ile baktım ama ben daha yanıt vermeden tekrar konuşmaya başladı.

"Lauren ve Daniel'ın otobüse bindiğini gördün mü?"

"Sanırım buralarda bir yerlerdeler." dedim rahatlamış bir halde. Sırtımı dikleştirip boynumu uzatarak önümüzdeki koltukları inceledim.

"Yok," gülerek beni geri yasladı. "Yani, diyorum ki yanma oturmak isteyip istemediğini sorarken duydun mu?"

"Yoo, niye ki?"

"Biraz tuhaftı."

"Öyle mi?"

"Onları daha önce konuşurken bile gördüğümü sanmıyorum." Çok alçak sesle konuşuyordu ama demek istediğini bana anlatabilmek için neredeyse gözleri yuvalarından fırlayacaktı.

Suratına boş boş baktım. Tahminlerde bulunmak için erkendi.

"Bence ondan hoşlanıyor." dedi sonunda.

"Gerçekten mi?"

"Ne fısıldaşıp duruyorsunuz bakalım?" diye sordu Robert. Bize doğru eğilmişti. Suratı tam önümüzdeydi. O kadar yakındaydı ki bir an ona odaklanamadım.

"Lauren ve Daniel," dedi Maddy gülerek.

"Evet, ben de anladım." diye başım salladı dudaklarını büzerek.

"Gerçekten mi?" diye sordu Maddy. Özellikle aşk konusunda küçük bir dedikodu yapmak onu heyecanlandırmıştı. Çıtkırıldım bir kız değildi ama romantikti. "Sence olur mu?"

"Neden olmasın?" dedi Robert omuz silkerek.

"Başkaları var mı tahmin ettiğin?" diye sordu. Gözleri sevinçle açılmıştı.

"Dur bakayım..." diyerek otobüsteki sınıf arkadaşlarımızı incelemeye başladı Robert. Sanki geziye kimlerin katıldığını hatırlatmaya çalışıyordu kendisine.

"Bence Aaron'da Jessica'ya karşı bir şeyler var."

"Evet, ama Jessica yaklaşmaz ona," diye karşı çıktı Maddy, "Ama Rebecca ister."

"Kesin, Rebecca ona şans veren herkese yaklaşır. Peki ya sen?" diye sordu Robert. "Senin gözün kimsede değil mi?"

"Hayıır!" Yüzü kıpkırmızı oldu. Belli ki bu soru utandırmıştı onu.

"Aslında birinin sende gözü var mı diye merak ediyorum."

"Bilmem ki..." diye mırıldandı dudaklarını kemirerek.

"Jackson, Williams, Tipper? Yoksa Bay Brown mu?" diye sayıyordu.

Otobüsteki tiplerin soy isimlerini sayarken her seferinde kaşı biraz daha kalkıyordu.

Maddy karşılık olarak suratını iyice buruşturdu.

"Belki de bu gezide şansın açılacak Maddy Hurst. İddiasına girerim birinin sende gözü var." dedi pis pis sırıtarak.

"Vallahi şüpheli. Senin gibi popüler olamayız." dedi alaylı bir tonda.

"Önemli olan nitelik Maddy, nicelik değil."

"Öyle mi diyorsun?"

"Tabii ki."

"Hayranların bunu duysa..."

"Nankörlük yapmıyorum," dedi gözlerini açarak. "Hepsi çok sevimli ama..."

"Ama ne?"

"Doğru kızın ayaklarımı yerden kesmesini bekliyorum."

"Ve onu Paris'te bulacağını düşünüyorsun?"

"Başlamak için iyi bir yer."

Sustum. Dinlemeyi hatta nefes almayı bile bırakmış olabilirim. Onlara bakamıyordum. O kadar yakın oturuyorduk ki. Robert iyice dibimizdeydi. Kendimi orda sıkışmış hissettim. Konuşmanın bana dönmesinden ve kimi beğendiğimin sorulmasından korktum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey, yanlış şeyler söylersem planımın alt üst olacağı idi. Konuşmaya ara ara dikkatimi vermeye başladım. Sıkıntıdan dudağımın üstü boncuk boncuk terlemişti.

Neyse ki konuşma orada sona erdi. Robert doğrulup sırt çantasına el attı ve hepimize birer çikolata çıkardı. O kadar.

Konuşmadan arta kalan tek şey Maddy'nin pembeleşmiş yanaklarıydı.

Belli ki Robert konuşmadan kopmuş, onun yerine bizi etkilemek için çantasını boşaltıp içindekileri göstermeye karar vermişti. Bir yığın abur cubur: bisküviler, cipsler, çikolatalar ve şekerler. Büyüme çağındaki bir ergenin tipik diyeti.

"Hiç kaçarı yok. Ya kurbağa bacağı ya da salyangoz yiyeceğim!" dedi pis pis sırıtarak.

"Iyyyy!" dedik Maddy ile ikimiz aynı anda tiksinerek.

Ne yazık ki hepimiz koşullanmıştık ve gezi sırasında bir noktada bu yemeklerden yemek zorunda kalacağımızı düşünüyorduk. Bu, hepimizin korktuğu bir şeydi. Neyse, birkaç dakika

koltuklarımıza yaslanıp karamelli çikolatalarımızı geveledik de korkularımız uçup gitti.

Konu değiştiği için rahatlamıştım ama Maddy'nin gözlerini kırpıştırarak sınıf arkadaşlarımızı taradığı ve belki de diğer olasılıkları gözden geçirdiği dikkatimden kaçmadı.

Acaba bir aşk yaşama ihtimalini mi düşünüyordu? Yoksa beni mi düşünüyordu?

Maddy "Ne güzel. Aynı odada kalıyorsunuuuz!" diye mızmızlanarak bizim odaya daldı ve kendini benim yatağıma attı.

Oda gayet sade idi ama düşündüğümüzden daha iyiydi. İki kişilik odamızda iki tek yatak vardı. Üzerlerine krem rengi çarşaflar ve doğru dürüst yorgan yerine battaniyeler koymuşlardı. Paris'te beğenmediğimiz ilk şey bu oldu. Yataklar karşılıklı koyulmuştu, aralarında tahta bir komodin vardı. Şehrin o nefes kesen manzarası yerine tuğla bir duvara bakan pencereleri mavi beyaz perdeler örtüyordu. Odamızın en güzel yanı süit olmasıydı —bu gerçekten heyecan vericiydi. Ayrıca bir de duş vardı. Kendi evimizdeki köhne banyo ile kıyaslanamazdı bile. Ne lüks ama!

"Kelly Sinclair ile kalmak zorundayım ve onu tanımıyorum bile! Niye burada sizinle kalamıyorum?" diye devam etti konuşmasına. Yüzü allak bullak olmuştu üzüntüden.

"Neden biliyor musun?" diye omuz silkti Robert suratında hin bir gülümsemeyle. Ne zaman edepsiz bir şey söyleyecek olsa böyle yapardı. "Öğretmenler burada kalırsan ellerinin üzerimde olacağını biliyor da ondan."

Rob'un Maddy'ye takılmasına alışkındım ama hiçbir zaman böyle cinsellik çağrıştıran bir laf etmemişti. Gerçekten şoke olmuştum. Endişeyle, en iyi arkadaşımız için hisler besleyen tek kişi ben değil miyim acaba diye düşünmeye başladım. Gerçi du-

rum böyle olsa bile, Rob bu kadar kaba bir şekilde bunu dile getirir miydi? Büyük ihtimalle yalnızca dalga geçiyordu. Ya da öyle umuyordum. Ancak, paranoyak hislerim geri dönmüştü.

Bir iki saniye onlara öylece bakakaldım. Maddy; kocaman, inanamaz gözlerle karşısında sırıtan Robert'a bakıyordu.

"Ay, ne iğrençsin!" diye haykırdı Maddy sonunda. Ben derin bir nefes alırken yatağımdaki yastıklardan birini kapıp ona fırlattı. "Bu ne?" diye sordu pasaklı bir oyuncak tavşanı kulaklarından tutarak. Onu yanımda getirmiştim ve daha önce Robert tuvalete gittiğinde çabucak yastığın altına saklamıştım. Maddy'nin gelip onu anında bulacağını tahmin etmiyordum doğrusu.

"Şeyyy..." duraksadım.

"Bir dakika. Tanıyorum ben bunu." dedi. Bir yandan evirip çeviriyor, dağınık leylak rengi tüylerine dokunuyordu. "Sana almıştım doğum gününde. Yıllar önce."

"Doğru..." diye iç çektim. Kaşlarım yukarıda başımı sallıyor, onu Paris'teki otel odasında görmekten dolayı en az onun kadar şaşırmış gibi yapıyordum. Maddy, onu bana onuncu yaş günümde vermişti ve o zamanlar sahip olduğum en değerli şeydi. Geceleri onunla falan yatmıyordum. İlk bir sene öyle yapmıştım. Ama bavulumu hazırlarken onu komodinin üstünde hüzünlü hüzünlü bakarken görünce, yanıma almanın iyi olacağını düşündüm. Benim uğurlu maskotum diyelim. Ama fark edilmeyeceğini düşünerek yanılmışım.

"Buraya nasıl geldiği konusunda en ufak bir fikrim yok. Belki de annem koymuştur. Annemi bilirsin." dedim başımı hafifçe sallayıp gözlerimi kaçırarak.

"Evet, bilirim."

"Çatlaktır biraz." diye ekledim istemeye istemeye. An-

nem hakkında kötü konuşmaya pek alışkın değildim.

"Peki, yastığının altına kim koydu o zaman?" diye sordu biraz duraksadıktan sonra.

"Nasıl?"

"Yastığının altına?"

"Hı?" Onu ilk söylediğinde duymuştum ve ne demek istediğini gayet iyi biliyordum.

"Yastığının altındaydı ve her nasılsa bavulundan fırlayıp ikiniz de fark etmeden yatağına dalmış..."

Ağzım açık öylece bakıyor, beynimi bir açıklama bulmak için zorluyordum. Ama aklıma hiçbir şey gelmedi. O anda ışıklardan gözleri kamaşmış zavallı bir tavşan idim adeta.

"Rahat bırak çocuğu!" diye bağırdı Robert. Yastığı ona doğru atarak imdadıma yetişmişti. "Ne yani, sen tavşan getirmedin. Onu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Maddy kıkırdamasını tutamayarak yüzünü elleriyle kapattı.

O gece, Maddy odasına gittikten sonra yataklarımızda uzanırken beynime bir fikir saplandı: Maddy ve Robert.

"Maddy'den hoşlanıyor musun?" diye sordum, soruma kendim bile şaşırarak. Ağzımın açılmasına engel olamadım. Beynim karşı koysa da Robert'ı sorgulama dürtüsü galip gelmiş ve soru bir anda çıkıvermişti.

"Hı?" Işıkları daha yeni söndürmüştük ama sesi yarı uykulu çıkmıştı.

"Maddy?" soruyu yinelemeyi göze alamadım. Çoğunu duymuş olduğunu umarak sadece ismi tekrarlamayı tercih ettim. Neyse ki ışıklar kapanana kadar beklemiştim. Çünkü yüzümün alev alev yandığını hissediyordum.

"Aaa, farkında değilim." diye güldü. Sesi daha uyanık çı-

kıyordu. "Niye ki?"

"Pek flörtöz davranıyordun ona."

"Öyle mi?"

"Normalinden daha fazla..." dedim umursamaz görünmeye çalışarak.

"Nasıl olduğunu biliyorsun." dedi iç çekerek. "Çok kasıyor ve çekingenleşiyor. Biraz rahatlasın diye öyle davrandım."

"Ben de öyle düşünmüştüm..." diyerek başımı salladım kendi kendime.

"Sınırı aştım mı acaba?"

"Belki de..."

"İnşallah kırılmamıştır bana." Bu fikir onu gerçekten endişelendirmişti.

"Sanmıyorum." diye yorum yaptım. İçimden de bana bunu söyleten aklıma lanetler okuyup duruyordum. Aşk konusunda bir şeyi anlamaya başlamıştım. Beni aşırı derecede şüpheci yapmıştı. Bu, gerçekten acı veriyordu.

"Olsun, yarın özür dileyeyim yine de. Eğleniyordum sadece... Onu böyle koruyor olman çok iyi." dedi kısa bir duraksamadan sonra.

"Sen de koruyorsun onu."

"Galiba engel olamıyoruz kendimize."

Konuşma orada sona erdi. Robert hemen uykuya mı daldı yoksa o da benim gibi Maddy'yi mi düşünüyordu bilemiyorum.

İlk seçeneğin doğru olmasını diledim.

Ertesi sabah anlamsız bir saatte uyandırıldık. Muhtemelen o kadar da erken değildi aslında ama hiçbirimiz zahmet edip saatlerimizi bir saat ileriye almadığımız için sanki gecenin yarısı gibi görünüyordu. Biz tatilde olduğumuzu düşünebilirdik ama öğret-

menlerimiz bir an önce bizi yataktan çıkarıp Paris sokaklarına dökmeye pek kararlıydılar.

Birbirimize isteksizce günaydın dedik kahvaltı sofrasına çökerken.

"Haydi, canlanın bakalım uykucular," diye gülerek karşıladı bizi Bayan James. Elimize yazılı kâğıtlar tutuşturdu. "Kâğıtlarda önümüzdeki birkaç günün programı ve gezeceğimiz her müzede yapmanızı istediğim ödevlerin listesi var."

"Ödev mi?" diye sordu Robert. "Ben sanıyordum ki sadece sanat eserlerini seyredeceğiz hocam. Bence sanatçılar da böyle isterdi."

"İyi denemeydi Bay Miles."

Kadın resmen kıpkırmızı oldu.

Elimdeki kâğıdı hızlıca taradım ama aradığım kelimeleri bulamadım.

"Hocam, Eyfel Kulesi nerede?" diye sordum sesimdeki paniği gizleyemiyordum. "Oraya gideceğiz, değil mi?"

Birkaç kişi daha Eyfel Kulesi'nin listede olmamasına homurdanınca içime su serpildi.

"Ben de size onu söyleyecektim. Oraya buradaki son sabahımızda gitmenin daha iyi olacağını düşündüm. Gezimize muhteşem bir final yapmanın en iyi yoluydu. Yani bu, çok erken kalkacağınız ve dönüş yoluna oradan çıkacağımız anlamına geliyor tabii. Size uyar mı?"

Gruptan farklı tepkiler geldi. Kızlar başlarıyla onayladılar. O süper romantik yeri düşününce gözleri mutluluktan parladı. Erkeklerden ise bir homurdanma sesi geldi çünkü ya Eyfel Kulesi çok da umurlarında değildi ya da gerçekten çok erken bir saatte gidilecekti. Tabii bu konuda kızların tarafında olduğumu belirtmem gereksiz. Oraya son gün gidecek olmamız bence so-

run değildi. Bana kalsa, gezinin sonunu bekleyip ne olacak diye ıstırap çekmektense oraya hemen gidip bu işi bitirmeyi tercih ederdim. Ama önemli olan oraya gidecek olmamızdı. Yapmam gereken, o güne kadar kendimi tutup beklemekti.

Bir yandan gezi planını inceliyor, bir yandan da Fransız ekmeği, jambon ve peynirden oluşan kahvaltımızı bitirmeye çalışıyorduk. Doğrusu bu Avrupai zırvalık hiçbirimizi etkilememişti. Ve Paris'in her turistik bölgesine dalıp çıkarak geçirdiğimiz çılgın hafta başladı. Notre Dame Katedrali'ni *Kimsesiz Kambur* dâhil klasik *Disney*[15] şarkılarını söyleyerek dolaştık. Kutsal yapının içindeyken söyleyemezdik elbette. Gerçi Robert sessizce mırıldanmaya devam ediyordu. Rodin Müzesi'ni[16] arşınladık. Düşünen Adam pozlarına girdik. Picasso Müzesi'nde[17] adamın dâhi mi yoksa çatlağın teki mi olduğunu tartıştık. Père-Lachaise Mezarlığı'nı[18] dolaşırken adını bile duymadığımız bir sürü ölmüş insan hakkında detaylı bilgiler edindik. Gerçi Oscar Wilde ve Jim Morrison'ı duymuştuk ama hal böyleyken bile konu pek ilgi çekici değildi. Ölüydüler sonuçta! Dahası dondurucu soğukta sıkıntıdan patlamış bir halde ayakta beklemek berbat bir şeydi. Musée Marmottan Monet'deki[19] eserlere hayran kaldık. O kadar uzun zaman kuyrukta bekledikten sonra Louvre Müzesi'ndeki Mona Lisa tablosunun küçücük oluşuna söylendik. Üstelik önündeki cam koruma pislik içindeydi. Pampidou Centre'daki[20] hemen hemen her eserin sanatsallığını sorguladık. Bunlar nasıl sanat eseri olabilirdi

15 Miki Fare, Donald Duck gibi karakterler yaratan dünyanın en büyük medya şirketi.

16 Eserleri arasında Düşünen Adam heykeli de olan Fransız heykeltıraş Rodin'in açtığı müze.

17 Paris'te üç binden fazla Picasso eseri ile Picasso'ya ait sanat koleksiyonun sergilendiği müze.

18 Paris'teki en büyük mezarlıktır. Kültür, sanat, müzik ve sinema dünyasından dünyaca ünlü isimlerin mezarları burada bulunmaktadır.

19 Ünlü ressam Claude Monet başta olmak üzere çeşitli ressamların eserlerinin sergilendiği müze.

20 Paris'teki sanat ve kültür merkezi. Şu anda kütüphane olarak kullanılmaktadır.

ki? Tabii bu esnada defterlere notlar alıyor, çizimler yapıyorduk ki öğretmenler çalıştığımızı sansın. Hatta daha çok eve döndüğümüzde ailelerimize gösterecek bir şeyler olsun ki verdikleri paranın boşa gitmediğini görüp memnun olsunlar. Maalesef pek krep yiyemedik. Paris'in tadını çıkartma bağlamında bu gezinin benim için hayal kırıklığı yaşatan yanı buydu. Hem bu hem de Eyfel Kulesi'ne gezinin nedense bir türlü yaklaşmıyor oluşu.

Günler adeta bir kaplumbağa hızı ile akıyordu. Sanki bilerek ve isteyerek aşk acısı çeken yüreğimi paramparça ediyordu. Yine de ara sıra bir köprüden bakarken ya da bir müzeyi gezerken bir anlığına o metalik güzellik ve aşk ışığını yakalıyor, bir mutluluk dalgasının kalbimi sardığını hissediyordum. Her gün, her dakika ve her saniye beni adım adım o büyülü ana yaklaştırıyor ve bana planımın hâlâ yerinde durduğunu ve gezinin büyük finalinin çok yakın olduğunu hatırlatıyordu. Paris havasının bizi yepyeni bir oluşuma götürecek güce sahip olduğundan en küçük bir şüphem yoktu. Hayatlarımızı sonsuza kadar değiştirecek bir yenilik.

Birçok açıdan yanılmamıştım aslında.

Maddy

On altı yaşında...

Paris'teki son gecemizdi ve jest olsun diye Bayan James ile yardımcıları bizi küçük bir Fransız lokantasına götürmeye karar verdiler. Makyajımızı yapıp hazırlanırken muhteşem siyah göz makyajı ve uzun dağınık saçları ile daima kusursuz görünen havalı yaşıtlarımızdan biri olan oda arkadaşım Kelly Sinclair bana döndü ve başını yana yatırmış, gözlerinde şüphe dolu bakışlarla dedi ki:

"Bugün dönüş yolunda Robert ve sen pek sıkı fıkı görünüyordunuz."

Bu, yeni bir şey değildi. Söz konusu ben ve erkekler olduğunda bu tarz sorgulanmaya alışkındım. Bazen Ben ile kucaklaşmamız milletin diline dolanırdı, kimi zaman da Robert ile şakalaşmamız dikkatlerini çekerdi. Çoğunlukla bu tip şeyleri kızlar ve erkeklerin arkadaş olamayacaklarına dair sabit fikre inanmadığımı söyleyerek savuştururdum. Gelgelelim, bu gezi süresince bunun değişmekte olduğunu fark ettim. Aramızdaki her şey daha

bir yoğunlaşmıştı. Sanki ikimiz de bir şey olmasını bekliyorduk. Örneğin; otobüsteki doğru kızı beklemesiyle ilgili sohbet. Bu bir ima olabilir miydi? Ya da tepkimi ölçmek için beni sınıftaki diğer gençler ile ilgili sorguya mı çekiyordu?

Orada uzanmış ona dokunmadan duramayacağımı söyleyerek benimle alay ederken yerin dibine geçmiştim. Acaba aklımdan geçenleri hissediyor muydu? Yani bu doğruysa gerçekten çok utanılacak bir durumdu. Gerçi sonra özür dilemişti. Ertesi gün beni bir kenara çekip üzgün olduğunu söyledi. Ama 'ne yapıyorum ben' gibi maço bir tavırda değildi. Ellerimi tutup yüzüme bakarken beni üzmüş olabileceğinin kaygısı vardı gözlerinde. İçimde büyüyen duyguları azaltmak şöyle dursun daha da fazla harekete geçirdi bu yaptığı. Gezi süresince Robert'ın nerede olduğu sorulsa bana hiç tereddütsüz anında cevap verebilirdim. Her zaman her yerde onun varlığının farkındaydım. Rodin Müzesi'nde büyük bronz 'Düşünen Adam' heykelini çizerken tuhaf bir şekilde öylesine dalmışım ki. Müzenin bahçesindeki kıyı köşe bir banka oturmuş, bütün dikkatimi toplamıştım. Bu arada tamamlayabildiğim tek ödev oydu. Heykel, müzenin en önemli parçası olduğundan insanlar gelip fotoğraf çekip gidiyordu. Sürekli bir uğultu vardı etrafta. Bitirmeye yakın sağ tarafımda bir süredir oturan kişiye dönüp baktım. Robert orada bana bakıyordu.

"Bir şeye odaklandığında dudaklarını ısırıyorsun farkında mısın?" diye sordu. Kaşları çatılmıştı.

"Öyle mi yapıyorum?"

"Evet, yarım saattir bu haldesin."

"O kadar zamandır orda mı oturuyorsun sen?"

Başını salladı.

"Öyle deli gibi beni mi seyrediyordun?"

"Yoo, ben de seni çizdim."

"Nasıl yani?"

Daha ben ne olduğunu anlayamadan resim defterini bana doğru çevirdi. Çöp adam gibi bir şey çizmişti. Sadece saçımın detayları vardı. Saçlarım, kafamın tepesinde toplanmış yırtıcı görünümlü bir kuş yuvası gibi görünüyordu. Esen rüzgârdan nasibini almamışlardı besbelli.

"Hoş!" diye mırıldandım. Darmadağın saçlarımı düzeltmek için elimi kaldırdım.

"Yapma" diyerek elimi aşağıya indirdi. "Şirin böyle."

Yaptığı yoruma şaşırarak baktım ona.

"Bence süper bir görüntü yakaladım." diye gururla gülerek baktı yaptığına. "Bunun adı Benim Kızıl Saçlı Düşünürüm." *Benim* sözcüğü küt küt atan kalbimin dikkatinden kaçmamıştı.

Kelly'nin beni sorguya çektiği gün de Louvre Müzesi'nden dönerken başka bir şey yaşanmıştı.

Bu kez ben başlatmıştım.

Otele doğru yan yana yürürken aramızda bir sessizlik oldu. Rahatsızlık veren bir şey değildi ama aklımda gezinen düşüncelerden kurtulmak için bozmak istedim. Boynundaki mavi fuları çekip kendi boynuma doladım. Beklemediğim şekilde fuların diğer ucu onda takılı kaldı. Jardin de Tuileries caddesinin tozlu yolunda yere düşüyordum az daha. Fuların ucunu kurtarana kadar gülmekten karnıma ağrı girdi.

Bu kez her zamanki aptallıklarımız gibi değildi. Fiziksel bir şeydi. Daha yoğun, daha cüretkâr bir şeydi. Ancak Kelly bu konuda yorum yapmaya kalkınca savunmaya geçtim. Bu konuda bana soru sormasını istemiyordum. Çenesini kapatsın istiyordum.

Başımı sallayıp gözlerimi devirerek yanaklarıma allık sürmeye başladım.

"Öyle mi?" diyerek kayıtsız bir halde iç çektim. Kelly'nin artık

bu konuda açıklama yapmaktan bıktığımı anlamasını istiyordum.

"Açıkça flört ediyordunuz." diye sürdürdü.

"Hiç de değil." diye itiraz ettim. Sesim beklediğimden daha yüksek çıkmıştı.

"Birbirinizin içine düşüyordunuz."

"Yo, çok soğuktu ben de fularını yürüttüm. O da geri almaya çalışıyordu. Hepsi bu."

"Klasik flörtleşme bu."

"Kelly..." Telaşla başımı salladım.

"Bence hoşlanıyor senden."

"Salaklaşma. O benim arkadaşım ve daha fazlası yok tamam mı?" diye kestirip attım konuşmaya son vermek için.

"Biliyorum ama artık çocuk değilsiniz Maddy. Sana nasıl baktığını ve aranızdaki elektriği görmen lazım."

"Elektrik falan yok." dedim kararlı bir şekilde. Sabrım ilk kez bu kadar taşmıştı.

"Peki..." dedi iç çekerek ve aynaya doğru döndü. Sonunda pes etti sanmıştım ama sonra ekledi, "Çok seksi gerçekten."

"Ben öyle görmüyorum..." diye omuz silkerek yalan söyledim. Ustalıkla koyu renk gözlerine mor renk far sürüşünü izlerken ben de böyle yapabilsem dedim kendi kendime. Ne yaparsam yapayım diğer kızlar gibi kendime bakıp muhteşem görünmeyi beceremiyordum. Belki de kızlar yerine erkeklerle arkadaşlık etmenin tek kötü yanı buydu. Biz dışarıda eşofmanlarımızla maceradan maceraya koşarken, kızlar makyaj teknikleri deneyip kendilerini nasıl güzelleştireceklerini öğreniyordu. Yılların açığı artık kendini gösteriyordu tabii. Soluk tenimle ilgili ne yapacağımı bilmiyordum. Fondöten beni oompa lumpa[21]

21 Charlie'nin Çikolata Fabrikası isimli kitapta turuncu suratlı ve cücemsi olarak tasvir edilen yaratıklar.

gibi gösteriyordu ve çillerim o kadar çoğalmıştı ki fondöten ile kapatılacak gibi değildi zaten. Beğendiğim tek şey gür ve kolay şekle giren kızıl saçlarımdı. Gerçi bazı zamanlar yüzüme gelmesin diye atkuyruğu yapıyordum ve bazı saçlar tokadan kurtulup yanlara bukle bukle dökülüyordu; tıpkı Robert'ın çiziminde hoş bir şekilde gösterdiği gibi. Kelly gibi güzel bir kız varken niye Robert benim gibi erkek gibi bir kızı beğensindi ki? Bu sorunun zihnimin duvarlarına çarpıp durduğunu fark ettiğimde, derdimin kabul edebileceğimden de büyük olduğunu anladım. Kendinden şüphe duymak benim doğamda yoktu. Hele bir erkek için hiç.

"Robert'ın yaşıtlarımız içindeki en hoş genç olduğunu görmüyor musun gerçekten?" diye sordu Kelly. Bana inanmaz gözlerle bakıyordu.

"Aynen öyle!" diye omuz silktim.

"O zaman artık belki de dikkatli bakmalısın..." Ona gülümsedim ve rimelin kapağını açtım.

"Çünkü bil ki eğer sen bakmazsan, benle ilgilenmesi için uğraşabilirim, ona göre." dedi şımarık şımarık göz kırparak.

O anda karnıma bir ağrı girdi.

Yarım saat sonra lobide Robert ve Ben ile buluştuğumda kendimi çok garip hissediyordum. Aklımdaki tek şey, Kelly'nin söyledikleri ve en iyi arkadaşıma karşı gizli hisler beslediğimin idraki idi. Bu durumun beni kendimi sürekli inceler hale getirmesi berbat bir şeydi. Örneğin, her uzvumun farkındaydım. Bu da onlara doğru yaklaşırken, kendimi buzda yürüyen acemi Bambi gibi hissetmeme sebep oluyordu. Robert'ın beni suratında çıldırmış bir ifade ile baştan aşağı süzmesi ve her ikisinin ıslık çalmaya başlaması maalesef hiç işe yaramadı. Robert'ın o bakışı ile içimde bir şeyler kıpır kıpır oldu.

"Kesin şunu." diye tısladım ikisini de omuzlarından dürterek.

Evet, Kelly ile olunca her zamankinden daha çok uğraşmıştım hazırlanmak için. Daha fazla allık ve göz farı sürmüştüm. Annem görse bayılırdı. Üzerimde zümrüt yeşili mini bir elbise, külotlu çorap ve topuklu ayakkabılar vardı. Benim değil, annemin topuklu ayakkabılarıydı. Odadan çıkarken kendimi iyi, güzel ve olgun hissediyordum. Ama bakışları üzerimdeyken kendimi çok aptal ve kırılgan hissetmeye başladım.

"Niye ki? Gayet güzel görünüyorsun." dedi Ben. Gülerek elimi eline aldı ve her zaman yaptığı gibi üç kez sıktı.

"Ahhh!" dedi Robert aslında dürtmediğim omzunu arsız arsız gülümseyip ovalarken. Beni gaza getireceği zaman, hep çelimsiz kız muamelesi yapardı. Ya da flört mü ediyordu acaba. Eğer durum buysa, başından beri öyle mi yapıyordu?

"İyi, beğendiyseniz daha sık yapayım bari" dedim. Sesim olduğumdan daha istekli çıkmıştı.

"Söz mü?"

Kaşları kalkık bana bakarken gözündeki pırıltıyı fark ettim. Başını hafifçe salladı ve gülümserken dudaklarını ıslattı. Bu hareketi ile öylece donakaldım ve varlığının çekim alanından kurtulabilmek için kendimi resmen çimdiklemem gerekti. Her zamanki ukala ve imalı tavrının ötesinde bir şeydi ve bu gerçek içimde bir heyecan dalgası oluşturdu. Yanaklarımın bu beklenmedik duyguyla kıpkırmızı olduğunu hissediyordum.

Onlara arkamı dönüp eldivenlerimi giymeye koyuldum. O esnada, benim boğuştuğum düşünceleri çıkarıp aklımın ucuna koyduğu için Kelly'ye lanet ediyordum. Topla kendini dedim kendi kendime, ne sen Robert'tan hoşlanıyorsun ne de o senden hoşlanıyor. Seni aptal kız, aptal!

Gerçekten, insanın doğru olan bir şeyin bariz yalan olduğuna kendini inandırmaya çalışması kadar zor bir şey yok.

Louvre'un kuzeyindeki sokaklardan birinin girişinde yer alan La Ferme des Beauvais isimli küçük bir Paris restoranına gittik. Ön cephe tamamen camdan oluşuyordu. Her cam blokunun üzerinde gökkuşağı şeklinde gümüş kenarlı kırmızı yazılarla yazılmış restoranın adı bulunuyordu. İçeride tahta masalar sınırlı alanı en iyi değerlendirecek şekilde sıra sıra dizilmişti ve üzerlerinde kırmızı örtüler bulunuyordu. Her bir masada mumlar ve tek bir kırmızı gül vardı. Duvarlarda Paris'in çeşitli yıllarda çekilmiş siyah beyaz fotoğrafları bulunuyordu. Şüphesiz yemek yenecek ucuz bir yerdi. Sonuçta bir okul gezisindeydik ama bu küçük dokunuşlar mekâna bir hava vermiş ve orayı davetkâr kılmıştı.

Gruptakilerin çoğu diğer akşamlar gibi son akşam da makarna yemeyi tercih etti. En sorunsuz seçenek oydu, her ne kadar sonunda biraz beyaz ekmekle tabağı sıyırmak gerekse de en azından geleneksel olarak Fransız olan bir şey, yani ekmek vardı.

Herkes tıkınmakla meşgulken, Kelly o anda diğer öğretmen Bayan Stokes ile konuşmakta olan Bayan James'e döndü. Bayan Stokes daha önce hiç dersimize girmemişti ve gezi sırasında pek sessizdi. Varlığını bile neredeyse unutmuştuk.

"Bayan James!" diye seslendi Kelly yan tarafımdan.

"Efendim?" diye seslendi o da.

"Fransa'da olduğumuza ve tüm hafta gayet uyumlu davrandığımıza göre acaba birer kadeh şarap içebilir miyiz?" diye şımarık bir edayla sordu.

Bunun üzerine Bayan James gülmeye başladı.

"Haydi, hocam," diye üsteledi Robert, cazibesinin işe yarayacağı umuduyla "Yemekteyiz sonuçta. Sarhoş olacak değiliz ya. İyi bir cila olur."

"İyi denemeydi," diye gülümsedi. "Hepiniz çok tatlı ve

iyisiniz diye alkol almanıza izin verecek değilim."

"Ama siz içiyorsunuz." dedi Kelly.

"Ben bir yetişkinim."

"Lütfeen!" diye üsteledi.

"Maalesef benim kitabımda yetişkin olmayanların alkol alması yok," diye kestirip attı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

"Sen öyle san!" diye fısıldayarak Robert'a göz kırptı Kelly tuvalete sıvışmadan önce. Geri döndüğünde gizlice bluzunun altından bir şişe votka çıkardı.

"Nereden buldun bunu?" diye hafif bir çığlık attım.

Tıpkı benimkiler gibi Ben'in de gözleri hayretle açılmıştı. Robert etkilenmiş görünüyordu. Bu, gözümden kaçmamıştı.

"Üzümünü ye, bağını sorma." diye güldü bardaki garsonlardan birine göz kırpmadan önce. "Uzatın bardaklarınızı," çabucak kola bardaklarımıza votka doldurup şişeyi dikkatlice yan masaya bıraktı. "Geldiği yerde dahası da var," dedi pis pis sırıtarak.

Aslında kurallara uyan biriydim ama o gün Kelly'ye bakınca, Robert ve Ben'in birbirlerine sırıtarak bardaktakini yuvarladıklarını görünce doğrusu dışarıda kalan olmak istemedim. Birkaç yudumdan sonra önceki kaygı dolu halim gitmiş üzerime bir rahatlık ve umursamazlık gelmişti. Kadehimi indirip Robert'ı bana göz kırparken görünce o his daha da büyüdü. Tanrım, dedim kendi kendime, hoşlanıyorum ondan. O kadar netti ki kendime hayret ettim.

Yemek bitip masalar toplanınca yemek boyunca katlanmak zorunda olduğumuz Edith Piaf[22] şarkılarının yerini, restoranın hoparlörlerinden yayılan ucuz pop şarkıları aldı. Bayan James zaten muhteşem olan gezimizi renklendirmek için sürpriz bir mini disko organize etmişti. Muhtemelen hiçbirimizin rahatlatıcı

22 1915 ve 1963 yılları arasında yaşamış Fransız şarkıcı.

etki yapan içki yüzünden dans etmek için motive edilmeye ihtiyacı yoktu. Daha ilk şarkı çalmaya başladığında ayağa kalkmıştık bile. Allah'tan hafif loş ışıklı restoranda yalnızca biz vardık. O yüzden çakırkeyif hallerimizle kimseyi rahatsız etme kaygımız yoktu. Hiç düşünmeden eğlenip dilediğimiz soytarılığı yaparak dans edebilirdik doksanların klasikleri çalarken. Sugar Ray, Madonna ve No Doubt gibi sanatçıların hit parçaları gümbür gümbür salonu doldurdukça daha fazla coşuyorduk. Ben, Robert ve ben yapabildiğimiz en çılgın hareketleri yapıp bağıra bağıra şarkı söyleyerek deliler gibi gülüyorduk. İplerimizi koparmıştık.

Gecenin sonlarına doğru Hanson'un *Mmmbop* şarkısı çalmaya başladığında hepimiz adamakıllı coştuk. Zıp zıp zıplıyor, en salak hareketleri yapıyor, ellerimiz havada kafa sallıyorduk. Berbat görünüyor olabilirdik ama öyle eğlenceliydi ki umurumuzda değildi.

"Tuvalete gidiyorum!" diye seslendi Ben ve heyecanlı kalabalığın arasından kimi hoplayarak kimi sendeleyerek yolunu buldu.

Şarkıya eşlik ediyorduk, Robert elimi yakalayıp yukarı kaldırarak beni döndürmeye başladı. Beni oradan oraya atıp o kadar çok fırıl fırıl döndürdü ki iyice başım döndü. Sonunda manyak gibi gülerken dengemi sağlamak için onun göğsüne yaslanmak zorunda kaldım.

Şarkı bitip bir sonraki şarkı başladığında mod aniden değişti.

K-Ci ve JoJo'nun *All My Life*[23] şarkısının giriş müziği havayı doldurunca o çocuksu hava gitti ve yerine duygu ve heyecan yüklü bir hava geldi.

Başım hâlâ göğsünde ve bedenim ona çok yakındı. Robert bir elini yavaşça belime koydu ve beni sımsıkı tutarak diğer eliyle elimi kavradı. Başı biraz aşağıya doğru eğikti ve yanağı başıma değiyordu.

23 90'ların sonunda büyük başarı yakalamış romantik aşk şarkısı.

Gözlerimi kapattım ve bu güzel anın zevkine varmaya çalıştım.

Göğsünün içinde kalbinin attığını duyabiliyordum.

Sıcak nefesini kulağımda hissedebiliyordum.

Müziğin ritmiyle sallanırken istemsiz olarak yaptığımız her bir hareketin farkındaydım. Eli sırtımda yavaşça kımıldıyor, başparmağı benim parmağıma sürtünüyordu. Sanki hiç nefes almıyor gibiydim.

Gergin olmamız çok normaldi. Daha önce hiç bu kadar yakınlaşmamış ve bu kadar samimi olmamıştık. Bunun sürmesini diledim. Robert'ın fikrini değiştirip durmasını istemiyordum. Tüm vücudum gerilmiş, onun bir sonraki adımı atmasını bekliyordum. Hareket ondan gelmeliydi. Ben herhangi bir şeyi tetikleyecek bir hareket yapmayacaktım. Tüm bunların benim hüsnükuruntum olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Başım aşağıya doğru eğdi. Gözlerim kapalı, ağzının kenarını yüzümün yanında hissedebiliyordum. Birkaç saniye öylece durdu ve sonra dudakları yavaşça yanağımdan aşağıya doğru tenimi yalarcasına kayarken tüm vücudumu bir ürperti sardı. Ardından ne geleceğini biliyordum ve nefesimi tutarak bekledim. Olmasını istedim.

Beni öptü.

Evet, beni gerçekten öptü.

Robert'ın ıslak dudakları benimkilerin üzerindeydi ve elleri yavaşça sırtımda geziniyordu. O anda ben eridim gittim. Araımzdaki ateşin ve elektriğin yarattığı o hissi duyumsadım. Ve o an başka hiçbir şey istemiyordum.

Tamam, dedim kendi kendime haklısın, Robert'tan hoşlanıyorsun ve dahası da öyle görünüyor ki o da bal gibi senden hoşlanıyor.

Ben

On altı yaşında...

En iyi iki arkadaşımı öyle samimi bir halde görünce kalabalığın ortasında öylece donakaldım. Bu durumun önemini kavradığımdan kalbime bir acı saplandı ve içimi büyük bir keder kapladı. Kendimi kaybolmuş hissettim. Ne yapacağımı bilemez haldeydim. Yanlarına gidip o büyülü anı mahvederek öpüşmeleri konusunda bir espri mi patlatmalı yoksa tuvalete geri dönüp biraz daha kalıp hiçbir şey görmemiş gibi mi yapmalıydım? Aslında yapmak istediğim buydu ama harekete geçemeden şarkı bitiverdi ve ayrılıp beni fark ettiler. İkisi de gülümseyerek bana bakıyorlardı. Çılgınlar gibi mutlu görünüyorlardı.

Çaresizlikten en yakındaki kızı kolundan çekip öpmeye başladım. Maddy'nin oda arkadaşı Kelly idi. Berbat, yarım yamalak, özensizce yapılmış bir şeydi. Telaşımdan dişlerimiz bile birbirine çarptı. En azından coşkulu suratlarına bakmak, onlarla konuşmak zorunda kalmamıştım.

Gecenin son şarkısıydı ve Bayan James paltolarımızı giyip

dışarı çıkmamızı istiyordu. Paltomu almakla meşgulmüş gibi yapıp Maddy ve Robert'tan uzak durmayı başardım. Ben dışarı çıktığımda onlar daha dans pistinin ortasındaki romantik noktadaydılar.

Otele doğru giderken grubun en arkasında yürüdüm. Önümde iğrençlik derecesinde neşeli muhabbetler dönüyordu. Herkes coşkuyla gecenin ne kadar eğlenceli olduğunu ve gezinin ne kadar muhteşem olduğunu konuşup duruyordu. Umurumda bile değildi. Eve doğru ışınlanıp Paris'ten ve her birinden bucak bucak uzaklaşabilmek için neler vermezdim.

Aramızda en azından on altı kişi vardı ama el ele olduklarını görebiliyordum. İzah edemeyeceğim kadar kızgındım. Öpüştükleri için, bunun eğlenceli olduğunu, kötü bir şey olmadığını düşündükleri için kızgındım onlara. Okuldaki herhangi bir kızı elde edebilecekken Maddy'yi öptüğü için Robert'a kızgındım. En çok da kendime acıyordum çünkü kaybetmiştim. Bu gezi ile ilgili tüm umutlarım ve heveslerim alt üst olmuştu. Eyfel Kulesi'nin tepesinde Maddy'ye duygularımı açıklamama on iki saatten daha az kalmıştı ama kaybetmiştim işte. Yaşadığım büyük hayal kırıklığı ile birlikte kafamda suçlayıcı sorular dönüp duruyordu. Kendimi yerden yere vuruyordum. Niye duygularımı açıklamak için romantik bir jest yapma gereği duymuştum ve beklemiştim? Niye aylar önce söylemeye karar verdiğimde elimi çabuk tutmamıştım? Niye zamanın onu benden çalmasına izin vermiştim?

Onu kaybettiğim artık kafama dank etmişti. Her durumda, yani Maddy ve Robert arasındakiler sürsün ya da sürmesin artık bizim şansımız kalmamıştı.

Güzelliğiyle ışıldayan, varlığında tarifsiz bir büyü barındıran Maddy ellerimden kayıp gitmişti. Kalbim kırılmıştı.

Otele varınca koşturarak odaya çıktım. Ama çıkmadan önce acıyla, bir kez daha birbirlerine iyi geceler dileyerek öpüş-

tüklerini görmek zorunda kaldım.

Odaya girince üzerimi değiştirip hemen yattım. Geldiğinde Robert'ın konuşmak istemeyeceğini umarak kendimi gizlemeye çalışıyordum. Yanılıyordum elbette. Uyuyormuş gibi yapmama rağmen, girer girmez bağırarak konuşmaya başladı.

"Hah, buradasın işte." dedi. Odanın ortasında duruyordu suratında kocaman bir gülümsemeyle. "Ne geceydi ama!"

"Öyle..." diye mırıldandım yarı uykuluymuş gibi yaparak.

"Bir şey söyleyeyim mi, gerçekten bu gece böyle bir şey olacağını beklemiyordum. Yani Maddy! Maddy!" diye tekrarlıyordu. Düşünürken ağzından dışarı bir "Huh!" sesi çıktı. "Maddy ve ben! Kimin aklına gelirdi?"

Benim aklıma gelmediği kesin. Aslında gelmişti ama bunun paranoya olduğunu sanmıştım. Ne kadar ironik.

"O zaman niye söylemedin ona karşı böyle hissettiğini?"

Bunu söyler söylemez de pişman oldum. Hem yorgun numarasını bozmuş hem de her şeyi anlatması için yol açmıştım ona. Ona hevesle kafasındakileri anlatsın diye gereken cesareti vermiştim.

"Dostum, ne hissettiğimden emin değildim ki. Kendim çözene kadar sessiz kalmanın daha iyi olacağını düşündüm." diye açıkladı. Gelip yatağımın kenarına oturmuştu. Etrafa sinir bozucu bir mutluluk yayıyordu. "Bu akşam ne olduğunu anlamadım bile. Salak salak dans ediyorduk işte sen de oradaydın, gördün. Sonra o şarkı başladı ve ben bilmiyorum, uyarıldım. Gerçekten çok tuhaftı. İçimde bir arzu uyandı. Doğrusu daha önce de olmuştu ama bu gece kendimi tutamadım." dedi suratında bir hayret ifadesi ile.

Sanki o anları tekrar yaşıyor gibiydi. Bakışları, dudaklarının hissi, onun tadı. Bunu düşünmek beni kahrediyordu.

"Biliyorum, o arkadaşımız ama Tanrım, Ben! Yani elektrik vardı. O elektriğin ta kendisi. Nasıl oldu da bunu daha önce

fark edemedik?"

Suratına gece olanların şaşkınlığı ile uyuşmuş bir ifade yerleşmişti. Onu hiç böyle görmemiştim. Ona baktıkça daha da kederleniyordum. Görünen oydu ki Maddy'nin çekiciliğine kapılan bir tek ben değildim.

Yıllar boyu yoğun duygularımı anlamlandırmaya çalıştım ki ona tam olarak ne hissettiğimi anlatabileyim. Ama anlatmadım. Tereddüt ettim ve hayatı akışına bıraktım. İşte bu yüzden ikisine de kızmaya hakkım yoktu. Onun benim dünyam olduğunu bilmiyorlardı ki. Onu, çılgın kısa saçı ve şirin kırmızı burnu ile sınıfa girdiği ilk günden beri sevdiğimi bilmiyorlardı. Duygularımı kendime saklayarak korkaklık ve hemen harekete geçmeyerek de aptallık etmiştim. Bütün hayallerim yıkılmıştı çünkü Robert'ın kendine güveni onu benim olmak istediğim yere taşımıştı yani Maddy'nin kalbine.

Bütün gece uyumadım. Kafamda sarıldıkları anı, sanki çözülmesi gereken bir gizemmiş gibi döndürüp durdum. Bıraktığımda lanet Hanson şarkısı eşliğinde aptalca dans ediyorlardı. Bir tuvalet arasından sonra sarmaş dolaş âşıklara dönüşmüşlerdi. Buna anlam veremiyordum.

Beynim karmaşa içinde tüm bunların nasıl olduğunu ve bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışıyordu. Dehşetle resmen çıkmaya başlayacaklarını düşündüm. O gece gördüğüm şeyi her gün görmeye, gün boyunca ve her gün görmeye nasıl dayanacaktım? Adeta bir kâbusun içinde kısılıp kalmıştım. Bu kâbustan uyanmayı diledim.

Ancak, şu kafama dank ettiğinde az da olsa rahatladım. Eğer Maddy, Robert'ın peşinde idiyse zaten benim hiç şansım yoktu. Aslında zamanlama bana bir iyilik yapmış ve beni çok rencide edici bir durumdan kurtarmıştı. Dediğim gibi az da olsa rahatladım. Ama bu durum acımı azaltmadı.

Maddy

On altı yaşında...

Çılgınlar gibi mutluydum ve Robert'a iyi geceler öpücüğü verirken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Ondan ayrılmayı istemiyordum. Otel lobisinde kalıp onunla sabaha kadar öpüşebilirdim. Tabii Bayan James buna izin vermezdi. Hatta bizi kahrederek farklı yönlerden odalarımıza gönderdi.

"Robert'tan hoşlanmıyorsun yani?" dedi gülerek Kelly, ondan uzaklaşıp odamıza doğru giderken.

"Kesinlikle hayır!" diye kıkırdadım. O anda, karnımın içinde tuhaf bir his gezinirken sanki dünyanın en önemli kızıymışım gibi hissediyordum. Evet, tahmin edileceği gibi, kelebekler. Yedi yıllık arkadaşım Robert Miles, içime kelebekler salmıştı. Bu hisse bayıldım.

"Onunla öpüştüğüne inanabiliyor musun?"

"Doğrusu, hayır." dedim başımı sallayarak. Tam bir çılgınlıktı.

"Tuhaf geldi mi sana? Kardeşini öpüyor gibi hissettin mi?" diye sordu şaşkın bir ifadeyle. "Sizle ilgili beni tek endişelendiren bu."

"Yo hayır. Kardeş gibi değildi."

"Güzel! Aksi halde utanç verici olurdu."

"Her şey olması gerektiği gibiydi. Bence birbirimize çok uyuyoruz."

"Seni şanslı hatun!" diye bağırdı.

O gece uyumak için uğraşmadım bile. Birinin uyanık kalıp suratımda patlayan ve bir daha çekip gitmeyen o gülümsemeye refakat etmesi gerekiyordu. Tüm geceyi tavana bakıp Robert'ı düşünerek geçirdim. Acaba o ne düşünüyordu? Benim gibi aklı bir karış havada mıydı yoksa yanımdan ayrılır ayrılmaz pişman mı olmuştu? İkinci seçeneğin doğru olmadığından emindim. Bu kadar çabuk pişman olamazdı. Her şey negatif düşünemeyecek kadar güzeldi.

Ben

On altı yaşında...

Ertesi sabah uyanıp Eyfel Kulesi'ne grup gezisi yapacağımızı hatırlayınca kâbus çöktü üzerime. Artık orası gitmek istediğim en son yerdi. Yakınında dahi bulunmak istemiyordum. Zaten planımın alt üst olduğunu bilmek yeterince zordu. Bir de Robert ve Maddy'yi gözümün önünde sarmaş dolaş öpüşüp koklaşırken görmeye dayanamazdım.

Neyse ki dualarım kabul oldu.

Bavullarımızı toplamıştık ki kapı çaldı ve Bayan James, şiddetli yağıştan dolayı Eyfel Kulesi gezisini iptal ettiğini açıkladı. Yine de birkaç fotoğraf çekmemiz için söz verdiği gibi otobüs kulenin yakınından geçecekti.

Hiç söylenmedim, homurdanmadım.

Rahatlamıştım.

Maddy ve Robert birbirlerine günaydın öpücüğü vermekle meşgul olduklarından bu kez arka koltukları kapma işi bana düştü. Bilerek yapmadım. Bu demekti ki onlardan ayrı otu-

rabilecektim. Onlara gülümseyerek birlikte oturmalarını, zaten uykusuz olduğum için yol boyunca muhtemelen uyuyor olacağımı söyledim. İtiraz etmediler ve Bayan James öpüştüklerini görmesin diye arkalarda bir yere oturdular. Otobüsün ön taraflarında bir pencere kenarına oturup suratım asık dışarıyı seyretmeye başladım.

Bayan James, Eyfel Kulesi'ne yaklaştığımızı, kameraları hazırlamamızı söylediğinde o tarafa bakmadım bile. Gözlerimi kapatıp etraftan gelen hayranlık ifadelerini duymamaya çalıştım.

Orası hakkında sadece birkaç saat öncesinde bambaşka hissediyor olmam ne kadar ilginçti. Bu geziye kadar dünyadaki birçok insan için olduğu gibi benim için de aşkın somutlaşmış bir sembolüydü. Ama o soğuk, yağmurlu ve hüzün dolu sabah yıkılışın ve umutsuzluğun sembolü haline gelmişti. Artık yitik bir aşkı ve boşa giden umutları temsil ediyordu.

Başarısızlığımı vurguladığı ve duyarsızca benimle alay ettiği için ona yakın olmaya dayanamıyordum.

Tüm bunlar hiç olmamış gibi davranmaya hazırdım. Maddy ve Robert'ın, tüm bunların romantik ortamın tetiklediği deli bir tatil macerası olduğunu, eve dönünce pişman olduklarını söyleyeceklerini umdum bir aptal gibi. Hiç de öyle olmadı.

Pazartesi sabahı Maddy okula gitmek için kapımı çaldığında onda bir değişiklik fark ettim. İlk başta tam anlayamadım ama fark ettim ki daha ışıltılı ve bakımlı görünüyordu. Her zamankinden daha fazla makyaj vardı yüzünde. Çok da fazla değildi. Okulda yasaktı çünkü. Ama yanakları allıkla daha kırmızı, dudakları parlatıcıyla daha pürüzsüz görünüyordu. Güzel yapılmış, ipek gibi omuzlarından dökülen kızıl saçları görüntüsünü tamamlıyordu.

"Güzel görünüyorsun." dedim.

Utanarak yere baktı. Yüzündeki gülümsemeyi gizleyemiyordu.

Hepsi Robert içindi tabii. Midem bulanarak hatırladım.

Sessizce yürürken, onu göreceği için gergin olduğu belli oluyordu. Benim haberim olmadan buluşmadılarsa eğer, Paris'teki yakınlaşmalarının ardından bu ilk karşılaşmalarıydı. Orada olmak zorunda olmaktan nefret ediyordum doğrusu. Keşke o berbat günü ileri alabilme şansım olsaydı.

Robert'ı kapıdan alır almaz ele ele tutuştular. Artık bir çift olduklarını resmen ilan ediyorlardı. Maddy mahcup mahcup gülümsedi bana doğru. İşini çok seven bir çocuk bakıcısı edasıyla ona neşeyle gülümsemekten başka şansım yoktu. Sonra sessizce yola devam ettik.

Okula varınca da durumdan kaçmak imkânsızdı. Onlar yanımda değilken bile herkes bu konuyu konuşmak istiyordu. Paris'te olanları, gördüklerini sanki modern bir masalmışçasına paylaşmak istiyorlardı. Orada olmayanlar ise konuyu öğrenmek istiyordu. Tüm detayları şaşkınlık ve hayretle sanki duydukları en romantik şeymiş gibi yalayıp yutmak istiyorlardı.

Onlar yanımdayken durum daha vahimdi elbette. Okulda insanların yanlarından geçerken fısıltı gazetesinin tam gaz çalıştığını duyabiliyordunuz. Çekici erkek Robert Miles'ın artık bir sahibinin olduğunu idrak etmekten dolayı kırılan kalplerin seslerini duyabiliyordunuz adeta.

* * *

O akşam, ön kapıdan girer girmez annem beni oracıkta Paris'te neler olduğuna dair sorguya çekmeye başlamıştı bile. Daha okul ayakkabılarımı bile çıkarmama fırsat vermeden heyecan içinde

sözler ağzından dökülmeye başlamıştı bile.

"Ah seni! Niye bana Robert ve Maddy'den bahsetmedin?" diye sordu. "Annesi aradı bugün ve dediğine göre Maddy döndüğünden beri Robert'ı anlatıp duruyormuş. Kathy de Robert için aynısını söylüyor!"

"Bilmem ki..." diyerek omuz silktim. Eğilmiş, ayakkabılarımı çözüyormuş gibi yapıyordum. Ama aslında yüzümü saklamaya çalışıyordum. Artık gülümsemeye çalışmaktan yorulmuştum. Bütün gün suratımda donup kalan o gülümseme beni bıktırmış, artık bitap düşmüştüm.

"Kimin aklına gelirdi ki? Yani, ben açıkçası tahmin etmiyordum. Yakışıyorlar birbirlerine, ama..."

O anda hıçkırmaya başladım. Artık daha fazla tutamıyordum. Yırtık ayakkabılarıma eğilmiş hıçkırıyordum. Annem arkamdan gelip sarıldı. O ilk öpüşmelerinden beri içimde biriken tüm duygularım, birer birer açığa çıkıyordu. İçimden pişmanlık ve keder adeta fışkırıyordu. Hiç bu şekilde ağladığımı hatırlamıyordum. Babam gittiğinde bile bu kadar kötü olmamıştım. Kontrolümü tamamen kaybetmiştim.

Annem beş dakika kadar hiçbir şey demedi. Oğlunu böyle kırılgan bir halde görmek onu şok etmiş olmalıydı. Karşısında şen şakrak, gamsız sandığı oğlu yoktu o anda. Zayıf bedeniyle bana sımsıkı sarılıp sağa sola küçük küçük sallanmaya başladı. Her yeni hıçkırıkla birlikte "Şşşşşt!" diyordu. Ne kadar tuhaftı.

"Affedersin anne..." diye mırıldandım ve yavaşça ondan sıyrılarak girişteki duvara doğru yaslandım.

"Saçmalama! Konuşmak ister misin?" diye sordu kolumu yavaşça sıvazlayarak.

"Yok, bir şey sadece..." dedim içimi çekerek. Gözümden tekrar yaş akmaya başlamıştı. Kontrolümü kaybetmek beni çok

rahatsız etmişti. "Ben aptalın tekiyim."

"Bana baksana sen!" diye azarladı koluma hafifçe vurarak.

"Affedersin..." diye mırıldandım.

"Seni anlıyorum, Benny," dedi. Çenemi tutup yukarı kaldırdı ve yüzüne bakmamı sağladı. "Siz üçünüz küçüklüğünüzden beri arkadaşsınız. Yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmez. İkisi bir arada olursa sen dışlanacaksın diye korkuyorsun. Ya da aralarında bir şeyler babanla bana olduğu gibi kötü giderse, birinden birini kaybedersin diye kaygılanıyorsun."

Bu aklımdan bile geçmemişti ama anneme gerçeği anlatmak istemiyordum. Ona hayatımın aşkının ortak arkadaşımızla öpüştüğünü ve bu yüzden de artık hiç şansım kalmadığını söylemek istemiyordum.

"Her şey yolunda gidecek canım, bak gör."

"Öyle mi dersin?"

"Ben, hayat bazen yoluna böyle engeller koyar ve sen bunları aşmak zorundasın, hem de sorgulamadan."

"Babamın da yaptığı bu değil miydi? Kalbinin sesini dinledi ve biz umurunda bile olmadık."

"Robert ve Maddy baban değiller." dedi sükûnetle. Sözlerim onu incitmiş gibi görünmüyordu. Annem böyleydi. Tanıdığım en güçlü kadındı. Hayatının aşkı onu bırakıp gittiğinde, ezilip ufalanmamış ve üstesinden gelmişti. Büyüdükçe anlıyordum ki başka bir seçeneği yoktu. Mücadeleyi bırakamazdı. Ben vardım ve bana bakması gerekiyordu. "Onlar birbirlerinden etkilendiklerini keşfeden iki özgür genç." diye sürdürdü konuşmasını. "Bunun ne kadar cesurca bir şey olduğunun farkında mısın?"

Yerdeki kırmızı halıya baktım. Dikkatim kedinin tırmalayıp çıkardığı ipliklerdeydi. Konuşmanın sona ermesini ve odama çıkıp somurtmaya devam etmek istiyordum.

"Senden bekledikleri sadece destek olman Ben," dedi iç çekerek. "Böyle tuhaf davranıp işleri daha da zorlaştırma."

"Öyle bir şey yapmam..."

"Biliyorum, biliyorum," dedi elimi tutarak. "Onların sana olan sevgisinden asla şüphe etme çünkü hiç değişmeyecekler."

Başımı tamam anlamında sallayıp anneme gülümsedim. Başka ne yapabilirdim ki?

"Bu akşam geliyorsun değil mi?" diye sordu Robert o hafta yemekteyken.

Okul koridorunda, kantinin dışında uğultulu bir kuyrukta Maddy'nin yemek teknolojisi dersinden çıkıp bize katılmasını bekliyorduk.

Haftalardır grupça sinemaya gitmeyi planlıyorlardı. *Bridget Jones: Mantığın Sınırı* daha yeni vizyona girmişti ve Maddy, kızlara uygun bir filme birlikte gidip feminen tarafımızla yüzleşmemiz konusunda kararlıydı. Ona sayısız aksiyon ve bilim kurgu filmi izletmemizin bedeli olarak görüyordu. Paris'ten önce olsaydı istekli olabilirdim ama şimdi çifte kumrularla bir romantik komedi izleme fikri midemi bulandırıyordu.

"Eeee..."

"Kelly'yi getiremez misin?" Göz kırptı, gülerek.

"Hayır..."

"Senden hoşlanıyor ama."

"Tipim değil." diye cevap verdim kayıtsızca. Bir yandan ön tarafa bakıyordum hızlı gitsin kuyruk diye.

"Paris'te öyle görünmüyordu... İki çift olabilirdik."

"Bak, siz ikiniz baş başa olmak istiyorsunuz ve bunu çok iyi anlıyorum." dedim. Kulaklarımda 'iki çift' lafı çınlıyor, film boyunca öpüşüp koklaşan görüntüleri beynimde dönüp duru-

yordu. Bu Robert ve Maddy'nin ilk randevuları olacaksa, olmak istediğim en son yerdi. Özellikle de romantik komedi izlenecekse, tam aşk meşk malzemesi.

"Saçmalıyorsun."

"Yani, bir noktada bu olacak. Her gittiğiniz yerde yanınızda olacak değilim. Tam bir dış kapının mandalı misali."

"Ne diyorsun bakalım?" diye sordu Maddy. Gelip aramıza girmişti.

"Bu gece, sinema." diye bilgi verdi Robert kaşlarını kaldırarak. Sonra onu kendine çekip alnından öptü.

"Kelly'yi sordun mu ona?" dedi sırıtarak bakışlarını Robert'tan bana doğru yönlendirirken.

"Kelly ile hiçbir şey olduğu yok." dedim. İkisinin aralarında konuşup beni birilerine yamamaya çalışmalarından rahatsız olmuştum.

"Niye ki? Hoş kız."

"Onun tipi değil belli ki. Bizi baş başa bırakacakmış."

"Ne? Hiç de değil. Geliyorsun!" diye buyurdu.

"Ama..."

"Aylardır bunu görmek için bekliyorum. Siz beni erkek filmlerine sürüklerken bir kere bile homurdanmadım."

"Bu kızlara hitap eden bir film." diye karşı çıktım.

"Eeee?"

"Ve siz çıkıyorsunuz."

"Ortada oturmak ister misin?" diye sordu.

"Eeee?" çıktı Robert'ın ağzından. Bunu duyunca kaşları çatılmıştı.

"Hayır!"

"İstersen öyle yapabiliriz."

"Hayır, istemiyorum."

"Oh be! Rahatladım." dedi Robert gülerek.

Maddy, ona bir kaş göz işareti yapıp bana döndü gülümseyerek.

"Ben, bugün bizim özel buluşmamız değil."

"Öyle!" diye zorladı Robert.

"Hayır, değil," dedi ona uyaran bir bakış fırlatarak. "Bugün üçümüz her zamanki gibi sinemaya gidiyoruz, tamam mı?"

"Peki, tamam o zaman." dedim boyun eğerek. Onu kırmadan bundan kaçmanın yolu yoktu ve sıyrılmayı çok istememe rağmen onu üzmek istemiyordum.

"Yine de özel bir buluşma olabilir," dedi Robert sırıtarak. "Kelly'yi getirirsen... Hadi getir onu!"

"Rahat bırak onu." dedi Maddy gülerek. Sonra koluma girdi ve kantine doğru yöneldik.

Maddy

On altı yaşında...

Robert benim ilk erkek arkadaşım değildi —John Martin ile olan kısa ama utanç verici ilişkimi unutabilmeyi çok isterdim— ama hemen anladım ki ilk doğru dürüst erkek arkadaşım olacaktı. Uzun zamandır birlikte olmamız, "Seni seviyorum," dediğim ilk erkek oluşu ve bir çift oluşumuz hayatımızı çok etkilemişti. Sanırım bunu biliyor olmak bana çok büyük heyecan veriyordu.

Paris'ten döndüğümüz gece, odamda hayaller kurarak yastığıma sarılmış, bir gece öncesini tekrar tekrar yaşıyordum. Suratımdaki gülümseme hâlâ yerinde duruyordu. Eve geleli daha on dakika olmuştu ki babam aşağıdan seslenip Robert'm telefonda olduğunu söyledi.

Merdivenleri uçarak indim.

"Selam..." dedi telefonu alınca.

"Selam," diyerek holün köşesine çömeldim. Mahcup mahcup telefonun kordonuyla oynuyor, sersem sersem gülümsüyordum.

"Seni düşünmeden duramıyorum."

"Daha on dakika önce görüştük." diye güldüm. Düşüncelerimde yalnız olmadığımı görmek rahatlatmıştı.

Dönüşte otobüste pek konuşmamıştık. Üzerimizde yoğun geçen haftanın ve önceki gece yaşanan heyecanın yorgunluğu vardı. Başımı Robert'ın göğsüne dayadım —ne güzel bir şeydi— ve yol boyunca uyuduk. Birazcık öpüşme vardı tabii de asıl konu şu, pek konuşmadık.

"Özledim seni."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Evet."

"Pardon, bu kim acaba? Robert'a ne oldu?"

Hattın öbür ucundan nazik bir gülüş duyuldu. Benim de yüzüme bir gülümseme yayıldı.

İnsan sessiz anlarda bile ne kadar mutlu olduğuna şaşırıyor ve o ilk telefon konuşmamızda çoğunlukla sessizlik hâkimdi. İkimiz de biraz mahcuptuk.

Neyse, Robert arama sebebini açıkladı. "Aradım çünkü... Kendini diğer... Bilmiyorum... Diğer kızlar gibi hissetmeni istemem. Çünkü biliyorsun... Sen herhangi biri değilsin," içini çekti. "Biliyorsun sana çok düşkünüm. Çok hoşlanıyorum senden..."

"Robert?"

"Evet?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Kız arkadaşım olmak ister misin?" diye ağzındaki baklayı çıkardı.

Telefona doğru kıkırdadım.

"Gülmene gerek yok yani."

"Ama Robert, bunu sen mi soruyorsun? Beni bu kadar zamandır tanıyan, en iyi iki arkadaşımdan biri!"

"Yani?"

"Tuhaf."
"Kötü anlamda mı tuhaf?"
"Hayır."
"Ne, o zaman?"
"Ya işler yolunda gitmezse?"
"Öyle bir şey olmayacak."
"Nereden biliyorsun?"
"Çünkü buna izin vermem." dedi yavaşça.
Ahizeye doğru gülümsedim.
Sesinin tonundan tekrar sorduğunda onun da gülümsediği belli oluyordu.
"Evet, kız arkadaşım olur musun?"
Nasıl hayır diyebilirdim ki?
Yıllarca Robert'ın cazibesine kapılıp giden kızlarla alay edip duran ben, artık karşı koymayı bırakıp teslim olmuştum. Ondan hastalık derecesinde etkileniyordum. Bu, gerçekten heyecan vericiydi.
O konuşmanın sonucu olarak ve artık resmen çıkıyor olduğumuza göre sinema olayı Robert için ilk buluşma haline gelmişti. Bunu biliyordum. Başlangıçta ben de öyle istiyordum, dürüst olmak gerekirse. Ama Ben'in de bizimle gelmesi gerekiyordu ve biz artık çıkıyoruz diye onu dışlayıp istenmiyormuş gibi hissettirmeye hakkımız yoktu. Ayrıca yaşadığı üzüntüyü de biliyordum. Sonuçta annelerimiz birbirleriyle konuşuyorlardı. Ertesi gün June, ne yapacağını bilemez halde annemi aramıştı. İnsanın tasasız oğlunu dağılmış görmek hiç kolay değildir, kuşkusuz. Bunu öğrenince kendimi kötü hissettim. Ben, konuyu bildiğimi bilse kötü olurdu. Ama en azından Ben'in kendini dışlanmış ve rahatsız hissetmemesi için elimden geleni yapabilirdim. Bir şeylerin değişiyor olduğu hissine kapılsın istemedim. Arkadaş gru-

bumuz her zaman benim için en önemli şey olacaktı ve onun bunu sorgulamasını istemiyordum.

Robert'ın neden adımlarımızı dikkatli atmamız gerektiğini anlayacağını sanıyordum ama ona Ben'in yaşadığı sıkıntıdan bahsetmek istemedim. Belki de yapmalıydım. O zaman oturup erkek erkeğe konuyu tartışıp çözebilirlerdi. Ama arkasından konuşmanın yakışık almayacağını düşündüm. Her ikisini de mutlu edecek bir orta yol bulabileceğimi umuyordum.

Doğrusu, sinema olayı başlangıç için biraz çetrefilliydi. Ama pek de emin değildim çünkü rahatsızlık emareleri aradım Ben'in davranışlarında. Başlarda biraz öyleydi. Bilet sırasında yanımızda beklerken bakışlarını gereğinden fazla bir dikkatle gelecek filmlerin afişlerine sabitlemişti. Belki de bizimle pek muhatap olmamak için yapıyordu ama bundan pek de emin değildim.

Ben biraz mesafeli olmaya çalışsam da Robert net bir şekilde sevgili gibi davranmayı tercih ediyordu. Hep iç içeydik. Bırakmıyordu beni. Ya bir eli belimdeydi ya da elimi tutuyordu. Zor bir durumdu. Ondan kaçıp reddediyormuş gibi görünmek istemiyordum. İlişkimize çok kötü bir başlangıç olurdu. Ama her şeyi Ben'in gözüne sokar gibi de davranmak da istemiyordum. Her şey normal olsun istiyordum.

"Alıyorum sizinkileri." dedi Robert gişeye yaklaşırken.

"Aaa!"

"Sağ ol ya," diye takıldı Ben gülümseyerek.

"İyi deneme."

"Benimkini almana gerek yok," diye karşı çıktım, gişe görevlisine uzattığı banknotu iterek.

"Hayır, gerek var," dedi elimi yavaşça iterek. "Erkek arkadaşlar böyle yapar. Alışsan iyi olur." Ben'e doğru mahcup bir ifade ile baktım. O da bana göz kırpıp kendi biletini almak için

bir beşlik çıkardı.

Bu hareketi beni şaşırttı. Kendinden emin ve rahat ol anlamında bir hareketti. Ondan sonra nedenini tam bilmiyorum ama biraz daha rahatlamış görünüyordu. Annesinin yanında yaşanan o patlamaya rağmen, bu mesele ile ilgili daha sakinleşmiş görünüyordu. Hatta sinemada biz öpüşürken, "Sizi duyabiliyorum" veya "Söz vermiştiniz, ne bu yakınlık?" gibisinden şakalar bile yaptı. Bizi güldürünce o anı berbat etse de ben memnundum takılmasından.

Robert ile el ele olmak, fırsat buldukça öpüşmek harikaydı. Yanında otururken fazlasıyla rahat ve mutluyum. Aramızdaki o yepyeni duyguları ve bedeninden yayılan sıcaklığı hissetmek çok güzeldi.

Yalnız, filmi izlerken biraz tuhaf, rahatsız bir an yaşandı. Ah şu kanımızı kaynatan gençlik ateşi olmasaydı! Karanlık salonda bir ara kendimizden geçip biraz ileri gitmiştik. Filmi tamamen unutmuştuk. Öpüşmek daha eğlenceliydi. Robert'ın eli beni okşayıp duruyor, göğüslerimde dolaşıyordu.

Ben'in, filmdeki aksiyona dalıp gittiğini düşünürken yanıldığımı anladım. Öyle değilmiş.

Oynaşmalarımızı bariz fark ediyormuş. Robert sonunda elini göğüslerime attığı anda, Ben eğilip patlamış mısır istemez mi! Utançtan yerin dibine geçtik. Robert, sutyenime sıkışan elini kurtarıp utanarak mısırı uzattı.

O an ölsem daha iyiydi. Sanki anneme yakalanmıştım.

Ertesi gün bizim salonda oturmuş, *Friends*[24] dizisinin tekrarını izliyorduk. Hava epeyce soğumuştu ve kimsenin High Caddesi'ne yürüyesi gelmemişti. Biz de eve kamp yapmıştık. Yayılmış

24 1994-2004 yılları arasında ABD'de yayınlanan bir komedi dizisi.

vaziyette, bir yandan da aheste aheste ödevleri yapmaya çalışıyorduk. Onlar kanepede oturuyorlardı. Ben de yere oturmuş yemek teknolojileri dersim için pek de düşünüp çaba harcamadan farklı tür ekmek resimleri kesiyordum.

"Kelly'ye bizimle çıkmak ister mi diye sorayım diyorum," dedi Ben çekingen bir halde. Bir yandan not defterine bir şeyler karalıyordu.

"Sahiden mi?" dedim yüksek sesle.

"Evet."

"İki çift mi takılacağız yani?" dedi Robert gülümseyerek.

"Neden olmasın?" diye omzunu silkti Ben. *Hâlâ* bize bakmıyordu.

"Ondan hoşlandığını biliyordum," dedim, elimdeki makasın ucunu ona doğru tutarak "Böyle şeyleri hissederim ben."

"Tam Cilla Black[25] gibisin," diye sırıtarak kafaya aldı beni Robert.

"Yarın belki buz patenine falan gideriz ne dersin?" dedim ona aldırmadan. "Yarın gidebilir miyiz?"

"Acele etmeyelim." dedi kaygıyla bakarak. "Pazartesi onunla konuşurum ve hafta sonuna bir şey yapmak ister mi öğrenirim, tamam mı?"

"Mızıkçısın." diye yalandan surat astım.

"İstemeyecek belki de!"

"İlahi Ben!" diye düşündüm kendi kendime. Belli ki Kelly konusunda hiç uğraşmamıştı çünkü reddedilmekten korkuyordu. Bence onu sinemaya davet etmekten alıkoyan da muhtemelen bu çekingenliğiydi. Ben, iş karşı cinse gelince pek de cesur olamıyordu.

"Ah, bence ister." dedim gülerek.

25 İngiliz şarkıcı ve program sunucusu.

Kelly dışarı çıktığımız o akşam Robert'ı beğendiğini söylemiş olabilirdi ama Ben ona yanaşınca ilgisini ona yöneltmişti. Pazartesi okula döndüğümüzde onunla ilgili sorular sorup duruyordu. Nasıl birisiydi? Öpüşmelerinden bahsetmiş miydi? Bence ondan hoşlanıyor muydu? Vesaire vesaire. Ben'in onu çıkmaya ikna etmekte zorlanmayacağından emindim. Gerçi ikisini birlikte düşünmek beni ürkütüyordu ama. O kurnaz zilli onu çiğ çiğ yerdi.

Peki netice? Robert ve ben içimiz rahat bir şekilde gerçek bir randevuya çıkabilirdik.

Ben

On altı yaşında...

Gözlerimle gördüm; Robert'm eli Maddy'nin göğüslerindeydi. Aslında ikisinin her yaptığı hareketin farkındaydım. El ele tutuştuklarında, bacakları birbirlerininkine dolandığında. İlk öpüştüklerinde film henüz başlamamıştı bile. Daha ışıklar sönmeden herifin dili kızın gırtlağındaydı. Yan gözle onları izlemekten kendimi alamadım. Birkaç kez özellikle mısır kovasını istedim ya da arada ufak şakalar yaptım. Amacım, kibarca onlara orada olduğumu ve bunun özel randevuları olmadığı sözlerini hatırlatmaktı. Yanı başımdaki göğüs elleme olayı ipi kopardı. Tanrı bilir Bridget ve Bay Darcy denen herifin başına ne geldi. Koskoca ekranda olan hiçbir şeye konsantre olamaz hale geldim. Tüm dikkatim dağılmıştı.

İlk başta Maddy panik haldeydi. Suratında kaygılı bir ifade ile her hareketimi gözlemliyordu. Tahminim, annem onun annesine olanları anlatmıştı. Erkek gibi davranmam gerektiğini biliyordum. Onu rahatlatmalıydım. Aksi halde böyle gözlem al-

tında her şeyi berbat edebilirdim. İçim kan ağlasa da maskemi takıp yaşanan değişikliklerden rahatsız olmadığım görüntüsü vermeliydim.

Her şey bir kâbus gibiydi ve bu yüzden Kelly'ye çıkma teklif etmeye razı oldum. En azından hepimiz bir aradayken aklımı meşgul edip kendimi dünyanın en büyük sapığı gibi hissetmekten kurtulacaktım. Çünkü Robert'ın ellerini oralarda görünce aklıma gelen ilk şey, "Acaba nasıl bir his?" oldu. Bu çok rahatsız ediciydi. Üzerinde düşününce ellerim karıncalandı ve içime bir sıcaklık yayıldı. Vücudum hareketlenmişti. Evet, ilk kez Maddy'yi arkadaşım tarafından okşanırken cinsel olarak düşününce erkekliğim harekete geçmişti. O ana kadar duygularım hep masumcaydı. Böyle şeyler düşünmemiştim hiç.

Kelly'yi davet etmek, yapılacak en mantıklı şey gibi görünüyordu. Ama pazartesi geldiğinde, ona yaklaşmam gerektiğini idrak edince kusacak gibi oldum. Pısırığın tekiydim. Çok saçmaydı. Sanat Etkinliği dersi boyunca Robert ve Maddy'nin yanına git anlamında kaş göz işareti yapıp durmaları bir işe yaramadı. Üzerimde baskı varken tutulup kalırım ben. Halen de öyleyim.

Lavaboda fırçalarını yıkarken onunla konuşma fırsatını buldum. Ben de fırçalarımdan birini alıp daldım içeri.

"Selam Kelly..." dedim gülümseyerek. Yanında duruyor, bir yandan fırçamı sıcak suyun altında yıkıyordum.

Başını kaldırıp beni fark edince koyu kırmızı dudaklarını büktüğünü fark ettim. Kelly bizim yaşıtımız olan seksi kızlardan biriydi ve bunun farkındaydı. Tehlikeli derecede seksiydi. Vahşi ve rahat bir tipti. Uzun, dağınık saçları ve koyu renk gözleri bu özelliğini daha da arttırıyordu.

O anda, lavaboda yanında dururken aklıma Paris'te onu öpmek için çektiğimde dişlerimizin çarpışması geldi. Birden ka-

buğuma çekiliverdim. Esasen içten içe sinmiş vaziyetteydim zaten.

"Maddy ve Robert ha! Ne şok ama..." dedi gülerek, önüne düşen birkaç siyah saçı arkaya atarken.

"Ya, sorma."

Bir parça bez alıp fırçalarını kurulamaya koyuldu. Ben hâlâ kendi fırçamı yıkıyor, bir yandan da konuya nasıl girerim diye düşünüyordum.

"Bak, eğer istersen" diye söze başladı. Alev alev gözleriyle beni süzerken sözler yavaş yavaş dökülüyordu ağzından. "Sizinle her zaman takılabilirim. Onlar öpüşüp koklaşırken, kenara itilmiş hissetmeni istemem."

Sormak zorunda kalmadığım için rahatlayarak güldüm. Kendisi teklif etmişti.

"Öyle olayın tadını çıkartmalarına izin verecek değiliz, değil mi?" diye haince fısıldadı. Öne eğilip fırçayı davetkâr bir tavırla elimden aldı. Bana doğru olan ucunu parmakları arasına aldı, gevşekçe tuttu. Yavaş hareketlerle ucuna kadar fırçayı tamamen sıkıp bana doğru uzattı. Bu hareketi, benim ergen beynim için tam bir pornografiydi.

İşte, Kelly ile olan maceram böyle başladı.

Onu, Maddy'yi sevdiğim gibi sevdiğimi söyleyemem. Öyle değildi. Ama çok farklı bir etki yaratıyordu üzerimde. Beni heyecanlandırıp, merakta bırakıyordu. Bende yepyeni bir şey uyandırmıştı. Dokunma arzusu. O ortaya çıkana kadar bunun öneminin farkında değildim.

Açık konuşmak gerekirse, ben pek fena oluyordum.

Kafamı kuma gömmeye çalışıyordum ya da daha doğrusu, Maddy ve Robert varken Kelly'nin büyük memelerine. İlk başta onların yakınlaştığını görmek zordu. Ama daha da zor olan, âşık olduklarını görmekti. Bu, her şeyden daha çok acıtı-

yordu. Onunla asla şansım olmadığını kafama vururcasına her gün birlikteydiler. Keşke Paris'e gitmeden önce ona açılacak kadar cesur olsaydım. Keşke Anthony ve John'un onu güzel bulduklarını anlattığımda söyleseydim. Ya da babası benim eşcinsel olup olmadığımı sorduğunda ya da ilkokuldaki o çocuksu düğün töreninde. O zamanlar, çocukluk yıllarımızda sadece üç kez çaresizce elini sıkarak anlatacak cesaretim vardı. Beni aniden duyacağını ve ne anlama geldiğini anlayacağım umuyordum. Ben korkağın tekiydim ve bundan nefret ediyordum.

Maddy

On altı yaşında...

Paris'te Robert ile öpüştüğümüzden beri bekâretimi ona vereceğimi biliyordum. Ne zaman olacağını bilmiyordum. Belki bir hafta, belki bir ay, altı ay ya da bir yıl içinde. Bildiğim tek şey, bunun gerçekleşeceği idi. Aşırı derecede ürkütücü bir fikirdi.

Konuyu çok konuşuyorduk. Elbette konuşacaktık. O yaşlardaki hangi çift cinselliği konuşmazdı ki? Ancak, Robert'ın bir konuda net oluşu bana güvence veriyordu. Havalı gençlerin adlandırdığı gibi, kartvizitini kaybetmeye pek de acele etmiyordu. Benim de acelem yoktu doğrusu. Bu durum, beni sevdiğini söyleyene kadar devam etti. O andan itibaren bunu her şeyden daha çok istemeye başladım. İçimde sürekli kıpırdanan bir arzu vardı. Sanki bu konuda bir şey yapılmazsa müthiş bir patlama gerçekleşecekti.

Sonunda, Paris'ten döndükten bir ay sonra, Noel tatilinde oldu. Evet, biraz daha beklenseydi çok daha iyi olurdu, farkındayım. Ama çarkın dişlileri harekete geçmişti ve arzu dolu dav-

ranışlarımıza engel olmak imkânsızdı. Ayrıca birbirimizi dokuz yaşından beri tanıyorduk ve koşulsuz güveniyorduk. Yani yeni başlayan bir ilişkide olgunlaşması beklenen birçok şey zaten aramızda mevcuttu. Daha fazla beklemeye ihtiyaç yoktu.

Günlerden salıydı.

Anne babalarımız işteydi.

Ben, bir yerlere gitmişti. İkisi aralarında anlaşmışlar mıydı yoksa bizden habersiz kendisi mi ayarlamıştı bilemiyorum.

O sabahı muhteşem görünmek ve hissetmek için hazırlanarak geçirdim. Bacaklarımı, koltuk altlarımı ve kıl olmaması gereken her yerimi tıraş ettim. Basit ama uyumlu, siyah iç çamaşırı giydim. O yaşta dantelli veya kışkırtıcı bir şeyim olmadığından değil. Annem bilse beni gebertirdi. Biraz makyaj yaptım. Siyah pantolon, üstüne de atlet ve kırmızı kısa bir kazak giydim. Saçımı da güzelce, biraz gevşek balıksırtı ördüm. Fazla çaba harcamadan tüm çocukların yatmak istediği komşu kızı gibi rahat ve güzel görünmeyi umuyordum.

Evine giden kısa yolda kaygılanmaya başladım. Ya beceremezsem, ne olurdu? Ya çok kötüysem ve Robert bir daha benimle olmak istemezse?

Robert ön kapıyı açtığında kalbim öyle hızlı atıyordu ki. Ama bana ufak bir gülüşü, önceki arzumu geri getirdi. İhtiyaç duyduğum güvence buydu. Çok gergindim. Hiçbir konuda olmadığım kadar gergindim. Ama bunu istediğimden de emindim.

Robert, elimi tuttu ve beni eşikten geçirdi. Kapıyı kapatır kapatmaz da yüzümü ellerinin arasına alarak beni öptü. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Anladım ki gergin olan tek ben değilim.

"Yukarı çıkalım mı?" Sesim tiz çıkmıştı.

Sadece başını salladı, elimi tuttu ve sessizce odasına götürdü beni.

Duvarları mavi boyalı, kutu gibi odasına girip kapıyı kapatınca derin bir nefes aldı ve beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Sevgi dolu bir sarılmaydı bu. Yalnızca beni değil, kendini de rahatlatmak için yaptığını hissedebiliyordum. Robert'ın bütün o küstah, kendini beğenmiş halleri başkalarını alt etmek için takılan bir maskeden ibaretti. Bunu biliyordum ama yine de o maskenin tamamen düştüğünü ve Robert'ın o savunmasız yanını görmek şaşırtıcıydı. Belki de bu kez lider olmak istemiyordu. Benim de istediğimden ve bunun doğru olduğundan emin olmak istiyordu.

Hâlâ kollarındayken ellerini elime aldım ve tek tek parmaklarını öpmeye başladım. Gözlerinin içine bakıp bu şekilde onu tahrik etmek istiyordum. Soran gözlerle bakıyordu, emin miydim? Cevaben arkamı dönüp yatağa yöneldim ve ona elimle gel işareti yaptım.

Gelmek yerine ellerini beline koymuş, o alışılmadık çekingen ifade ile yüzüme bakıyordu.

"Müzik açsam mı?" diye mırıldanarak radyosunu açtı ve düğmelere basıp kalitesiz aşk şarkıları çalan bir radyo kanalı buldu.

"Eh, fena değil," dedim artık böyle tuhaf davranmayı bırakmasını istiyordum.

"Dur, perdeleri çekeyim..." diye aheste adımlarla pencereye yöneldi. "İşte oldu..." dedi. Perdeler artık kapalı ve oda biraz daha loştu.

Yatağa, yanıma geldi, tam dudaklarımız birleşecekken aklına bir şey gelip tekrar ayaklandı.

"Mumlar! Kahretsin, mum almıştım, unuttum." dedi panikle. Telaşla çantasına uzanmak için kalkarken az daha yataktan düşüyordu. Çantasından Ikea'dan alınmış ellilik paket vanilya kokulu küçük mumlardan çıkardı.

"O mumların hepsini yakmayı düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordum ne kadar uzun süreceğini düşünerek.

"Pardon ya, aslında hepsini sen gelmeden yakacaktım ama..." dedi yüzünde bir panik ifadesi ile. Çantayı yatağın üzerine koymuştu.

"Hiç önemi yok." dedim.

"Önemi yok mu?"

"Hayır."

"Ama ben her şeyin mükemmel olmasını istiyordum."

"Zaten her şey mükemmel çünkü burada seninleyim seni koca aptal." dedim gülerek. Onu kalçalarından tutup yatağa, yanıma doğru çektim.

Dudağını büktü. Kusursuz yüzü hâlâ endişe doluydu. Sonra gülümsedi. "Kız gibi davranıyorum değil mi?"

"Aynen öyle." dedim gülümseyerek. Aramızdaki bu eski espri havayı biraz dağıtmıştı. Bundan memnundum. Parmaklarımı saçlarında gezdirip başım kendime doğru çektim. Dudaklarımız birbirini bulmuştu.

"Seni seviyorum." diye mırıldandı.

"İşte tek ihtiyacım olan bu."

İlk seferinde baştan sona gözlerimi kapalı tuttum. Yani, baştan sona değilse de çoğunlukla kapalıydı. Bir yerde okumuştum; gözleriniz kapalı öpüşün yazıyordu. Daha fazlasını yaparken de bu kurala sadık kalmak mantıklı gelmişti. İtiraf edeyim bir noktada gözlerimi açık tutayım dedim ama Robert'm yüzündeki konsantrasyon ve kararlılık beni şaşırttı. Sinirden gülmemek için yeniden kapatmaya karar verdim.

Neyse, her şey olup bitince rahatladığımı hissettim. Robert da rahatlamıştı. Yarım saat sonra yeniden oldu. Bu kez daha uzun sürdü ve artık bizim için bilinmeyeni keşfettiğimiz için çok

daha güzeldi. Gerginliğimiz tamamen ortadan kalkmıştı ve geriye kalan sadece... Çok güzeldi.

Sonra, Robert tepside çıtır tavuk, kızarmış patates ve spagettiden oluşan öğle yemeğimizi getirdi. İkimizin de bekâretimizi kaybettiğimiz ve çift olmanın artık daha ciddi bir aşamasına geçtiğimiz günü kutlamak için bir ziyafet.

Yatağında, eğilmiş tamamen çıplak bir halde güzel yemeğimizi yerken artık rahatlamış ve mutlu hissediyordum. Konuşmalar sırasında ilk seferinde pişman olan kızların hikâyelerini duymuştum. Sarhoş olanlar, daha ilişkinin çok başlarında bunu yaşayanlar ya da pek sevmedikleri kişilerle yaşayanlar. Ama ben böyle bir durumda olmadığım için büyük bir gurur vardı içimde.

Liderlik Robert'ın doğasında vardı. Bu arkadaş grubumuz için de gayet netti. Ancak, bir sevgili olarak düşündüğümden çok daha şefkatli ve vericiydi. Benim o küstah arkadaşımın çok güzel bir kalbi ve bana vereceği olağanüstü bir sevgisi vardı. Bu sevgiyi elde etme şansına sahip olduğum için kendimi gerçekten kutsanmış hissediyordum.

En kötü hallerini gören ve en kötü hallerini gördüğün biri ile ilişki yaşamak ikimiz için de yepyeni bir deneyimdi. Bazı çiftlerin başlarda yaptığı gibi yalanlara sığınıp mükemmelmişiz gibi yapamazdık. Birbirimizin her şeyini biliyorduk. Beklendiği gibi aramızdaki her şey kökten değişmişti. Artık Maddy'ye tanıdığım bir erkek çocuğuymuş gibi davranamazdım. Evet, artık ona bir erkekmiş gibi davranmıyordum. Orası kesindi. Grubumuzun üçüncü ayağı Ben'e bir özür borçluydum. Gençlik yıllarımızda yaşamaması gereken birçok şeye maruz kalmıştı, şüphesiz.

Maddy

On sekiz yaşında...

Ben ve Kelly'nin ilişkisi pek uzun sürmedi. Kelly üniversiteye gitmeden önce, dokuz ay kadar takıldılar. Peaswood'da altıncı sınıfta lise bitirme sınavlarına hazırlandığımız sıralarda dostça bitirme kararı almışlardı zaten. Ama sadece Kelly ile sürmedi diye Ben yalnız kalıp bize ekli olarak devam etmedi. Kelly ile olanlar ve kilolarından kurtuluşu ona kızlara karşı yepyeni bir özgüven vermişti. Bedeni doğal bir inceliğe kavuşmuş ve briyantinli saçları, koyu teni ve gözleri onu adeta bir Akdeniz Süpermen'i haline getirmişti. Gayet popülerdi ama kızlara kötü davranıp onları sadece seks için kullanan bir zampara da değildi. Kızlar hep etrafındaydı. Yaşıtımız kızlara karşı uzun zaman çok iyi bir dinleyici olması da kendine güveni ve nasıl flört edileceğini bilmesine eklenip ona karşı konulmaz bir cazibe katmıştı. Ne kadar iyi bir kısmet olduğunun farkında olmayışı da cazibesini arttırıyordu.

Bir keresinde Robert'a ona gıpta edip etmediğini sordum.

"Niye ki?" diye sordu masum masum.

"Sen bana takılı kalmışken o diğer kızlarla vakit geçiriyor. O yüzden."

"Aklımdan bile geçmedi..." diye mırıldanarak beni kendine doğru çekti ve saçımdan öptü.

Robert'ın benimle olmaktan mutlu olduğundan şüphem yoktu. Ama neredeyse rollerinin değişmiş olması, kabul etmeye yanaşmasa da onda bir etki bırakmış olmalıydı. Sonuçta, bir sürü hayranı ve ilişkileri ile Ben, küstah halleri ve peşinde hayran ordusu ile eğer benimle birlikte olmasaydı, Robert'ın yaşayacağını tahmin ettiğimiz durumda yaşıyordu.

"Komik olan ne biliyor musun?" dedi, başımın üzerinden.

"Ne?"

"Hiç özlemiyorum."

"Popüler olmayı mı?"

"Evet!" Beni kendine çekip dur diye yalvarana kadar gıdıkladı. "Bana hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama sen? Artık sen benim her şeyimsin."

Ve bu şekilde benim güçlü, şefkatli ve düşünceli erkek arkadaşım kafamdaki tüm korkuları sildi... Yani, en azından o an için.

Lise hayatının sonuna gelmiştik ve bizi hayatımızın sonraki büyük yolculuğuna çıkaracak olan üniversite günleri kapıda bekliyordu. Üçümüzün ülkenin değişik yerlerinden bir bölüm kazanma ihtimali yüksekti. Sonuçlar açıklanana ve kabul edildiğimiz belli olana kadar kaygı duymamaya karar vermiştik ama kabul etmesek de beklemek tam bir işkenceydi.

Farklı alanlara yöneldiğimiz için baştaki tercihlerimize farklı üniversiteleri yazmıştık. Bu demekti ki eğer öngördüğümüz dereceleri alırsak, dokuz yıllık arkadaş grubumuz ilk kez dağılacaktı. Beden Eğitimi ve İngilizce'den A alan Robert, Not-

tingham Trent'de Spor ve Beden Eğitimi okumak istiyordu. Grafik Tasarımı, Sanat ve İngilizce alan Ben, kuzeydeki Northumbria'da Grafik Tasarımı okumayı umuyordu. Bana gelince, Sanat, İngiliz Edebiyatı ve Psikoloji dersleri aldığım için Bristol'a gidip Fotoğrafçılık okumak istiyordum. Her şey planlandığı gibi giderse, kilometrelerce uzak olacaktık birbirimizden. Bunu düşünmek gerçekten üzücüydü.

Sonuçların açıklandığı güne başlamamn tek yolu, güzel bir kahvaltı yapmaktı. Saat ona kadar notlarımızı, yani kaderimizi öğrenemeyecektik. Bunu bildiğimiz için, evde deli gibi dolanmak yerine bir araya gelirsek en azından kafamızı meşgul ederiz diye düşündük. Bizim mutfakta sessizce kahvaltı hazırlarken ağır ve kasvetli bir hava hâkimdi. Herkes kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibiydi.

"Nasılız bakalım?" diye sordum masaya oturup sucuk, sosis, yumurta, fasulye ve kızarmış ekmekten oluşan kahvaltımıza gömüldüğümüzde.

Cevap olarak ikisi de omuzlarını silktiler. Bu alışkın olduğum bir hareketti aslında ama özellikle o gün daha fazlasını bekliyordum.

"O zaman bir tek ben kendimi paralıyorum." dedim gücenerek.

"Mad, ne için kaygılanacağımızı öğrenene kadar kaygılanmanın yararı yok." dedi Ben yatıştırıcı bir gülümsemeyle.

"Doğru dedin," diye başını salladı Robert. Kaşının çatık oluşundan yüzündeki kaygıyı görebiliyordum. İçimizde istediği yere girebilmek için en yüksek notları alması gereken oydu. İki A ve bir B'ye ihtiyacı vardı. Her ne kadar rahat görünmeye çalışsa da üzerinde baskı olduğunu biliyordum.

"Bu durumda, bu akşam nereye gidiyoruz?" diye sordu

Ben, konuyu değiştirip daha neşeli bir şeyden konuşmak için.

"Bu akşam mı? Bence hemen başlamamız lazım," dedi Robert gülerek ve cebinden üç tane minyatür Jack Daniels şişesi çıkarıp birer tane uzattı. "Hadi bakalım, Tripod'a!" dedi şişenin kapağını açıp havaya kaldırarak.

"Tripod'a!" biz de gülerek tekrarladık ve şişeleri tepemize diktik.

Vardığımızda okul tam bir kargaşa içindeydi. Oradan oraya koşuşturup sevinçten bağıranlar mı istersiniz, üzüntüden ağlayanlar mı istersiniz. Kaderleri belli olmuştu. Danışmaya gidip zarflarımızı alınca boğazıma bir şey düğümlendi.

"Sakin bir yere gidelim mi?" diye sordu Robert. "Herkesten uzağa?"

"İşte oraya." diye kalabalıktan uzak boş bir sınıfı işaret ettim.

"Hadi bakalım." diyerek iç çekti Robert.

"Gerçekle yüzleşme anı." dedim gülmeye çalışarak.

"Üçe kadar sayalım mı?" dedi Ben. Başımızı salladık. "Bir, iki, üç ..."

Zarfları telaşla açtık ve sonuç kâğıtlarını çıkardık. Tepki vermeden önce bir süre kâğıtları inceledik ne olduğunu anlamak için.

"Yaşasın! Üç tane A!" diye bir çığlık savurdu Robert elini yumruk yapıp havaya kaldırarak.

"Bir A ve iki B!" diye haykırdım. Bristol'a girmek için gerekenden fazlasıydı bu. İkimiz için de her şey yolundaydı. Bunun heyecanıyla kendimi Robert'ın kollarına attım.

Ama birimiz sevinmiyordu. Dönüp baktığımda, Ben'in hayal kırıklığı içinde hâlâ kâğıdına bakmakta olduğunu gördüm.

"İyi misin, dostum?" diye sordu Robert, elini omuzuna koyarak. "Sonuçlar nasıl?"

Başını salladı.

Ben'in Northumbria'ya girmesi için bir A ve iki B'ye ihtiyacı vardı ama üç tane B almıştı.

"Kahretsin!" dedi Robert.

"Ne yapacaksın?"

"Sanırım telefon açıp telafi olabilir mi diye soracağım, ama..."

"Bir 'ama' var. Bu, iyiye işaret." diye destekledi Robert.

"Yani, ikinci tercihime yetiyor..." dedi bana dönüp kaygılı bir şekilde gülümseyerek. "Bristol."

"Ahhhh!" diye bir çığlık atarak koşup ona sarıldım. "Lütfen benimle gel! Lütfen!"

"Başka seçeneğim yok galiba." diye güldü benden kurtulmaya çalışarak.

"Aman ne güzel, bu durumda yalnız kalan bir ben oluyorum. Yalnız kovboy!" diye sızlandı Robert.

"Aaa, herkes seni sever," dedim gülerek, "Her zamanki gibi popüler çocuk olursun!"

"İyi ya paçandan çeken iki çatlak olmayacak," dedi Ben.

"Siz öyle diyorsanız," dedi gülerek. İkimize de sarıldı. "Söz, siz olmadan fazla eğlenmemeye çalışırım."

Peaswood Lisesi'ni arkada bırakarak parka doğru yürümeye başladık. Küçükken ağaçlarına tırmanıp üzerlerinde oynadığımız park. O gün öğleden sonrayı altıncı sınıflarla güneşin altında geçirdik. Farklı farklı gruplarla takıldık. Çoğunluk kendi grup arkadaşlarını tercih etmişti. Günün sonunda bile diğer gruplarla kaynaşmaktan geri durdu herkes. Şaraplar, biralar içildi. Indie müzik dinlendi. Kasetçalarlardan The Kooks, The Zutons ve Kaiser Chiefs gibi grupların şarkıları yükseliyordu. Sanki mini bir müzik festivalindeydik. Geleceği ile ilgili iyi ya da kötü

haber alan herkes, son yedi yıldır evimiz gibi olan okula veda etmek için bir aradaydı. Önümüzde özgürlük ve yepyeni başlangıçlar vardı. Artık ne istersek yapabilirdik. Bir ara etrafıma bakındığımı hatırlıyorum. Güneş ışığı gülüşen, şarkılar söyleyen insanlara yansıyordu. İnanılmaz bir mutluluk boyutuna geçmiş gibiydim. İçim ısındı, hafifledim, hippiler gibi.

O yaz, bu hislerimiz üniversiteye gidene kadar sürdü. Kaygısızca akıp giden yaz akşamları. Gündüzler farklıydı. Önümüzde üç ay vardı ve annelerimiz bizi öyle aylak aylak dolaştırmazdı. En yakın kasaba olan Tamsgate'e gidip iş bulmak zorunda kaldık. Ben Magpies adında bir mağazanın ev gereçleri bölümünde iş buldum. Bütün gün durmadan havlu katlıyor ve müşterinin biri gelip hepsini alt üst edince de hüsranla iç geçiriyordum. Robert ve Ben de Spin adında pek karizma bir müzik mağazasında zamanlarının çoğunu geçiriyorlardı. Arkadaşlığımız süresince ilk ve tek defa kendimi dışlanmış hissettim ve onları kıskandım. Ama Robert'ın önümüzdeki üç yıl, Ben ile ikimizin bir arada olmamıza katlanacağını düşününce bu sızlanmaları kendime saklamaya karar verdim.

Spin'de çalışmalarının güzel yanı, bana istediğim CD ve DVD'lerde muazzam indirim yapmaları oldu. O yıl hepimiz araba kullanmaya başlamıştık. Pencereler açıkken, teypten gümbür gümbür gelen harika müzik eşliğinde araba kullanmak gibisi yoktu. Doğrusu, gidecek bir yer olmasa da arabaya atlayıp geziyorduk. Çocuklar sayesinde arabalarımız en son çıkan albüm CD'leri ile dolmuştu.

Bunun yanında sönük kalsa da ben de bir sürü çarşaf ve havlu getirmiştim. Yurtlardaki yeni öğrencilik hayatımıza hazırlanırken çok da işimize yaradı.

Ben

On sekiz yaşında...

On sekizinci yaş günümde Robert gelip beni bahçenin ucundaki ağaç evimde tünemiş halde buldu. Oracıkta bir saattir, elimde babamla dokuzuncu yaş günümde çekilmiş eski bir fotoğraf, suratım asık, dalgın dalgın oturuyordum. Fotoğraf, bana yaş günü hediyesi olarak kendi elleriyle, tırnaklarıyla yaptığı ağaç eve götürüp gösterdikten sonra çekilmişti. Bu eski fotoğrafta ellerim neşeyle boynuna dolanmış, oynayabileceğim şahane bir kulübem olduğu için heyecan içindeydim. O, gözleri kapalı benim tepkime gülüyordu. Çocuğu kendisine minnetle sarılan bir babanın o güzel görüntüsü. Sadece beş ay sonra gelecek felaketin en ufak bir izi bile yoktu. Muhtemelen o anda aklında bizi terk etmek yoktu.

"Doğum günün kutlu olsun, dostum." diye gülerek başını yukarı uzatıp içeri girdi Rob.

Bir şey demedim ama yüzündeki o rahat ifadeye karşılık vermek için elimden geleni yaptım. Pek de başaramadım galiba

çünkü kaşları çatılmıştı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

"Ne oldu?" diye sordu. Küçücük alanda bedeni ikiye katlanmıştı. Artık yetişkinliğe adım attığımız için oraya sığmak zordu. "Aaa!" çıktı ağzından elimdekini görünce. Yüzü asıldı.

"Evet," diye başımı salladım kederle.

Robert içini çekip yanıma oturdu.

"Niye benimle hiçbir şey yapmak istemiyor?"

"Belki de istiyordur da..." dedi omuz silkerek. Sesi cılız çıkmıştı.

"Bak dostum, nerede yaşadığımı biliyor. Başka biriyle defolup gitmeden önce nerdeyse on yıl boyunca beni yatağıma yatırdığı yerdeyim hâlâ. Yerime başka bir çocuğu koydu ve kendi kanından olanını görmek için kılını bile kıpırdatmıyor. Tek bir şampiyon sperminin ürünü olduğum herifin umurunda bile değil."

"Öööögh!" sesi çıktı ağzından Robert'ın. Gülerek koluyla beni yavaşça dürttü.

"Hiç aramamış olmasını anlayamıyorum," dedim iç çekerek. "Bugün bile! Yıllardır bütün doğum günlerimi atladı ama bugün, özellikle acı veriyor. Bugün özel bir doğum günü."

"Anlıyorum."

"Teorik olarak artık bir yetişkinim. Çocukluğumun çoğunda yoktu ve öyle görünüyor ki hayatımın geri kalanında da olmayacak."

Sözlerimin üzerine bir sessizlik oldu aramızda.

"Ne olmuş yani?" diye sordu katı bir tonla.

"Hı?"

"Çok güzel bir hayatın var. Etrafında seni seven insanlar var. Annenle harika bir ilişkin var ve olağanüstü yeteneklisin. O zaman, senin ne kadar muhteşem biri olduğunu anlamak için vaktini harcamayan bir adamı niye düşünüp duruyorsun?"

Elimdeki fotoğrafa bakıyor ve bir şey demek yerine alt

dudağımdaki küçük deri parçasıyla oynuyordum. Robert'tan beklediğim tepki bu değildi. Babamın kötü ahlakını yerden yere vurmaktan daha ötede bir şeyin peşindeydim ben.

"Sen daha çocukken bırakıp giden birisi için üzülmeye değer mi? Sence harcadığın enerji ve çabaya değiyor mu?"

"Keşke bu kadar basit olsaydı."

"Belki de o kadar basittir," diye omzunu silkti. Yeşil gözlerini açmış, bana bakıyordu.

"Ama onun yokluğu beni çaresiz, köşeye sıkışmış hissettiriyor," dedim. En derin düşüncelerimi paylaştığım için yenilmişlik duygusu içindeydim. "Bazı günler buraya geliyorum. Dokuz yaşıma geri dönüyor, onun geri gelip özür dilemesini, anneme ve bana bizi hâlâ sevdiğini söylemesini istiyorum... Biliyorum, çok saçma."

"Hayır." derin bir nefes aldı Rob. Başını salladı.

"Burası beni güvenli bir sığmak gibi kendine çekiyor ama sonra onun ihanetini hatırlatıyor." diye devam ettim bizi çevreleyen eskimiş, yıpranmış tahtalara bakarak.

"Niye geliyorsun o zaman?"

"Beni çağırıyor. Karşı koymak imkânsız. Mutfaktan ya da odamın penceresinden bakıp görüyorum. Burayı hep beni ona yakınlaştıran bir yer olarak gördüm. Sonuçta elimde kalan, koca bir boşluk. Yaptığı tek şey bana artık elimde olmayanı hatırlatmak."

Rob derin bir of çekti ve gözüne düşen sarı saçları eliyle arkaya itti.

"Döneceğim birazdan." dedi çabucak. Kendini kaydırarak ilerledi, mavi ipe tutunup delikte aşağıya çimene atladı. Evin etrafından dolanıp yan kapıdan çıkışını izledim. On dakika sonra döndüğünde, elinde parlak sarı plastik bir alet çantası vardı.

"Bu ne için?" diye bağırdım. Doğrulup ne yapmak istediğini anlamaya çalışıyordum.

"Özel bir doğum günü hediyesi diyelim." dedi sırıtarak. Çantayı açıp içinden bir balyoz ve bir testere çıkardı.

"Nee?"

"Birkaç tahta parçası ne kadar çok sevildiğini sorgulatmamalı sana ya da baban hıyarın teki olmasaydı ne olurdu diye düşündürmemeli. Haydi, in aşağı eline bir şeyler al da yok edelim şu lanet şeyi."

"Ciddi misin?"

"Seni zincirlerinden kurtarmak istiyorum." dedi sırıtarak.

"Kendimi Rapunzel gibi hissediyorum," diyerek takıldım çocukluk evimin penceresinden bakarken.

"Bu durumda ben de yakışıklı prensin oluyorum," dedi göz kırparak. "Geliyor musun yoksa seni taşıyayım mı?"

Hevesle son kez indim ağaç evden. Robert'tan testereyi alıp içimde gizli kalmış iblislerden birini yok etmeye başlayınca vücuduma adrenalin hücum etti. Tahta yapının her parçasını söktük, kırdık, ezdik ve parçaladık ta ki arkasında sadece o mütevazı elma ağacı kalıncaya kadar. Yarım saatten bile az sürdü ama her saniyesinin tadını çıkardım. Bir ara aletleri kenara bırakıp paslanmış çivileri yuvalarından çıkararak ellerimle parçalamaya başladım. Kendimi hiç bu kadar gaza gelmiş ve enerji dolu hissetmemiştim.

"Eee, şimdi ne olacak?" diye sordum nefes nefese yerdeki tahta yığınına bakarak.

"Yakacağız," dedi sırıtarak ve çantadan çıra ve bir kutu kibrit çıkardı.

İtiraf edeyim, bu yaptığımız tıpkı ergen kızların yaptığına benziyordu. Bilirsiniz, kız, hıyar erkek arkadaşı tarafından terk edilir ve sonra birlikte çektirdikleri fotoğrafları bir voodo ritüeli laneti ile yakar... Ama alevlerin arasında yanan tahta parçalarını

izlerken ve evin yapıldığı gün çekilen o resmi de yanan yığının ortasına fırlatınca içimde müthiş bir rahatlama hissettim.

Ellerimi omuzlarına koyup, Rob'a bana isteyebileceğim en güzel doğum günü hediyesini verdiği için teşekkür ettim.

"Senin için her şeyi yaparım," Bana göz kırptı ve saçlarımı dağıttı. "Haydi, gidip kız arkadaşımı bulalım. Galiba sana pasta yapıyor."

Maddy

On sekiz yaşında...

Sonunda üniversiteye doğru yola çıkma vakti gelmişti. Ekim ayı başında bir cumartesi sabahı Peaswood'dan ayrılıyorduk hepimiz. Ilık güneş ışınları üzerimize vuruyor, güneş henüz meydanı kış havasına bırakmaya pek hevesli görünmüyordu.

Robert, Nottigham'a kendi arabasıyla gidecek, annesiyle babası da onu kendi arabaları ile takip edecekti. Üç erkek çocuğun en küçüğü idi ve diğer ikisini önceden üniversiteye gönderdikleri için ailenin onu uğurlama konusunda bıkkın davranacağı düşünülebilirdi. Ama Rob hâlâ onların bebeği idi ve bu yüzden onunla gidip yerleştirme konusunda ısrarcı davranmışlardı. Gerçi o bundan pek rahatsız olmuştu.

Ben ile ben ayrı arabalarda gidecektik. Annelerimiz ve babam da arkadan takip edecekti.

Üçümüz de arabalarımızı alıyorduk. Belki bu; Bristol, Nottingham ve evimiz arasındaki kilometreleri daha katlanılır hale getirecekti. Ayrıca araba sürmek güzeldi ve bize özgürlük

veriyordu. Toplu taşıma araçlarına bağlı olmayı pek sevmiyor ve kullanmak istemiyorduk.

Anlaştığımız gibi Ben, Robert ve aileleri son bir veda için bizim eve geldiler. Önceki akşam Robert ile vedalaşmıştık. Hesapta bana bavul toplamaya yardım için gelmişti. Yardım etmek şöyle dursun daha çok engel oldu. Beni kucaklayıp bavulumdan uzaklaştırıp durdu. Her zaman atletik ve güçlü bir yapısı olmuştu ama Peaswood Lisesi'ndeki son yılımızda o sırık vücudu iyice kaslanmış ve daha erkeksi bir hal almıştı. Artık sadece okuldaki kızların değil, sokaktan geçen kadınların ve hatta bazen erkeklerin bile dikkatini çekiyordu. Her zamanki gibi gücünü göstermeye bayılıyordu. O yüzden de tüm itirazlarıma rağmen beni kucaklayıp yatağa atıp duruyordu.

Yatağımda uzanmıştık. Ben artık mücadeleyi bırakmıştım. Üzüntülü bir şekilde içini çekerek bana döndü.

"Bristol'e gittiğine ve Ben'in de seninle geldiğine inanamıyorum!"

"En azından bana göz kulak olacağından emin olduğun birisi olacak."

"Sanki buna çok ihtiyacım var da." dedi beni kendine çekerek.

"Nerden biliyorsun? Belki de entel dantel bir tip ayaklarımı yerden kesecek." dedim gülerek.

"Şakasını bile yapma." dedi. Suratı asılmıştı.

"Haa! Ağzınızın içine düşmeye hazır bir kızlar kolonisi olmayacak değil mi Bay Kas Adam?"

"Gözüm senden başkasını görmüyor... Biliyorsun bunu."

"Tabii tabii, birinci sınıf öğrencilerinin geldiği haftaya kadar bekle bakalım. Etekler ne kadar kısa, göğüsler ne kadar yukarıya kaldırılmış görürsün."

Kaşlarını yukarı kaldırmış, bana bakıp gülüyordu. "Ne

kadar yukarıya?"

Beni kışkırttı. Yastıkla kafasına vurdum ve boğuşmaya başladık.

Sonunda sakinleşip birbirimize sarılınca kulağıma fısıldadı.

"İyi olacağız merak etme."

"Olacağız, değil mi?"

"Kesinlikle... Benim için bir tek kız var ve onu kalbimin her atışıyla seviyorum."

"Çok ucuz."

"Çok doğru." diye fısıldayarak beni üzerine doğru çekti ve ikimizin de yaramazlıkla sonuçlanacağını bildiğimiz şekilde öpmeye başladı. Annemler aşağıdaydı oysa.

Bir ara uyuyakalmışız. Birkaç saat sonra annem gelip bavulumun toplanmadığını görünce deli gibi bağırmaya başladı. Kapıda biraz daha öpüşüp koklaştıktan sonra Robert eve gitti. Onun da bavulunu toplaması gerekiyordu. Gerçi annesinin o işi çoktan bitirdiğinden emindim ben.

Birbirimizden ayrılıyorduk ama bu bir elveda değildi. Yeni bir dünyada, yeni bir hayata başlıyor olsak da kederli değil, neşeliydik. Yani, bizim için öyleydi ama annelerimize bakınca durum farklı görünüyordu. Ellerinde mendiller, daha biz arabalarımıza bile binmeden hıçkırmaya başlamışlardı.

Üçümüz birbirimize sarılıp vedalaştık. Robert belime sarılmıştı, Ben ise elimi tutup her zamanki gibi üç kez sıktı. Benimle Bristol'e geliyor olmasından memnundum çünkü desteğini hep yanımda hissedecektim.

"O zaman, ya önümüzdeki ya da bir sonraki hafta sonu görüşüyoruz değil mi?" diye sordum Robert'a. Elimdeki araba anahtarlarını sallıyor, bir yandan da ayaklarımla küçük küçük dans hareketleri yapıyordum.

"Evet! Haberleşiriz. Bakalım, ilk hafta birinci sınıflar için ne planlanmış."

"Kızlara dikkat, Bay Miles." diye ikaz ettim.

"Ne kadar yukarı demiştin?" Sırıtarak elini göğsünde şişirerek büyük meme işareti yaptı. Dalga geçiyordu benimle. Sonra elini belime koyup beni kendine çekti.

"Aaaa, küçük maymun," dedim gülerek.

Bana sevgi dolu bir öpücük verdikten sonra döndü ve Ben'e sarılırken dostça sırtına pat pat vurdu. Bu, erkeklere özgü bir hareketti.

"Ona iyi bak." dediğini duydum alçak sesle.

"Elbette..." diye söz verdi Ben, başını sallayarak.

Orada yokmuşum ve sanki korunmaya muhtaç zayıf bir kızmışım gibi davranmalarına rağmen, çok tatlı görünüyorlardı. İyi olacağımdan şüphem yoktu. Ben, asıl onlar için kaygı duyuyordum. Sonuçta anneleri onlar için her şeyi yapıyordu. Nasıl yemek pişirip, yardımsız temizlik yapacaklardı bilemiyordum. Bunu dillendirmedim tabii.

Üçümüz son bir kez sarıldıktan sonra, küçük arabama atlayıp deli gibi el salladım onlara. Otobana girene kadar korna çalıp geleceğe olan yolculuğumuza heyecan içinde başladık.

Bristol'ü ilk tercihime özellikle konumu ve muhteşem manzaraları için yazmıştım. Yıllar önce ailemle gitmiştim oraya ve o zamandan beri masalsı bir yer olduğunu düşünüyordum. Elbette, fotoğrafçılık okuyacak olmam da muhteşemdi. Annemle babam bana ilk fotoğraf makinemi aldığından beri sanata olan tutkum peşimi bırakmamıştı. Biliyorum, işletme veya İngilizce gibi daha somut bir bölümde okusaydım, babam çok daha memnun olurdu. Çünkü bu tip bölümler daha garantili bir gelecek sağlıyordu.

Yine de bana hiçbir şekilde engel olmaya çalışmadı. On sekiz yaşındayken fotoğrafçılık diploması ile ne yapabileceğim konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Ama nasılsa zaman içinde bir yerlerden bir şey çıkardı karşıma. Fotoğraf çekmeyi çok seviyordum. Ayrıca, kendimi övmek gibi olmasın ama oldukça da iyiydim. Yani bir Mario Testino[26] olmak gibi bir hayalim yoktu ama sıradan gündelik işlere veya hesaplara kafa yormaktan ziyade yeniden yapma ve yaratma eyleminde çok daha iyiydim. Bir düşünür değil, eylem insanıydım.

Bristol tam da çocukluğumdan hatırladığım gibi güzeldi. Aklımda tüm canlılığı ile yer eden bölge, tepelerde konuşlanmış rengârenk evleri ile Totterdown idi. Aslında kafamda, üniversiteye gittiğimde o evlerden birinde yaşamak vardı ve bunun mümkün olmadığını öğrenince biraz hayal kırıklığına uğradım. Öğrenci yurdunda kalacaktım. Yine de yıllar boyu Totterdown'a gidip yaşadığım mahalle imiş gibi davranmaktan kendimi alamadım. Fırsat buldukça bu fanteziyi yaşamayı seviyordum.

Bristol'ün diğer yerleri de merkezindeki tarihi görünümlü binaları, kampüs, dükkânlar ve evler dâhil her yerden görünen nehri ile hiç fena değildi. Kendinizi her zaman suya yakın hissediyordunuz. Ayrıca, ne kadar maceracı hissettiğinize bağlı olarak ya bisikletle ya da arabayla gidilebilecek, dondurma, donut ya da cips yiyerek güneşlenilebilecek bir sürü plajı vardı. Muhteşem! Zamanımın çoğunu merkezde, en yoğun yerde geçireceğimi biliyordum ama bu yerlere sadece dakikalar içinde kolaylıkla ulaşabileceğini bilmek de güzeldi.

Oraya varınca bavulları arabadan çıkardık. Odamı düzenledik. Yurtta kalan bir iki öğrenci ile tanıştık. Bu işler bitince sonunda annemle babamı artık beni Bristol denen bu yabancı

---

26 Peru'lu moda fotoğrafçısı.

yerde bırakabileceklerine ikna ettim.

Tekrar tekrar sarılıp öpüştükten sonra onları uğurlayıp odama geri döndüğümde, havaya hâkim olan sessizlik beni rahatsız etti. Ürkütücüydü. Tek kişilik yatağıma uzanıp yeni evimi seyretmeye koyuldum. Yavan beyaz duvarlar ilgi çekici olmaktan çok uzaktı. Evden getirdiğim birkaç fotoğrafı yapıştırarak biraz çeki düzen verebilirdim. Bir yanda beyaz bir gardırop ve komodin vardı. İçleri giysilerimle dolup taşmıştı bile. Yanıma ne alacağımı bilemediğimden dolabımın çoğunu koymuştum bavullara. Onlara bitişik tahta bir masa vardı. Hemen okul kitaplarımı, bilgisayarımı ve fotoğraf makinemi yerleştirmiştim üzerine. Odam süit şeklindeydi. Buna çok sevinmiştim çünkü duştan çıkınca yarı çıplak halde koridordan geçenlerle karşılaşma riskinden kurtarıyordu beni. Daha da önemlisi, tuvalet sonrası oluşan pis kokular odaya yayılıp hem beni hem de gelenleri rahatsız etmeyecekti. Evet, bu süit oda benim hayatımı çok kolaylaştıracaktı.

Etrafı iyice idrak edince derin bir iç geçirdim. İçimde bir boşluk hissettim. Ya da belki yoğun ve hareketli günün getirdiği sıkıntı olabilirdi. Sonuçta çok sinir bozucu bir durumdu. Bristol'e gelip üniversite hayatına başlamak için büyük heyecan duyuyordum ama daha o kapıdan girip resmen üniversite öğrencisi olmamıza daha koca bir otuz sekiz saat vardı.

Telefonumu alıp Ben'i aradım. Benimle aynı blokta kalmıyordu ama birkaç dakikalık yürüme mesafesindeydi çok şükür.

"Selam," dedi telefonu açar açmaz, "Yerleştirdin mi eşyalarını?"

"O iş tamam. Annemler çoktan gitti. Bazı arkadaşların eşyalarını yukarı çıkarmalarına yardım ediyordum."

"Ne kadar nazik ve sosyal bir davranış."

"Bir yıl onlarla yaşayacağım. İyi bir ilk izlenim bırakmak

her zaman iyidir."

"Çok doğru." diye yanıtladım. O anda aklımdan yeni arkadaşlarım ne düşündüler benimle ilgili acaba diye geçti. Bulunduğum koridordan üç kızla —Pearl, Jennifer ve Flo— ayaküstü tanışmıştım. Kibar görünüyorlardı. Gerçi bir araya gelip sohbet etmemiştik henüz. Herkes anne babaları yanlarında odasını düzenlemekle meşguldü. Gidip kızlardan birisiyle sohbet etsem, biraz daha tamsam mı acaba dedim. Hep derler ya sağlam arkadaşlıklar üniversitede başlar diye. Gelgelelim, zaten çok iyi tanıdığım Ben'in orada oluşunun rahatlığı galip geldi. "Ne yapıyorsun şimdi?"

"Hiç, odamda öyle oturuyorum."

"Aynen. Bara gidip bir tek atsak mı?"

"Olur tabii."

Bir tek oldu iki, sonra üç, dört. Sonunda Ben, beni odama taşımak zorunda kaldı. Hayatımda ilk kez hangi kattayım, hangi odadayım onu bile hatırlamıyordum. Bir iki dakikalığına komik geldi ama neredeyse yerlerdeydik ve hiçbir şeye aldırmayacak kadar sarhoştuk. Odamı aramaktan vazgeçip daha yakındaki Ben'in odasına gittik. Tek kişilik yatağına kıvrılıp oracıkta sızmışız.

İşte böyle başladı öğrencilik hayatımız.

Benim katımdaki kızlarla arkadaşlık kurmam çok zaman almadı. Hepsi benden farklıydı. Ama Pearl, Jennifer ve Flo muhteşem kızlardı. Doğu Londra'dan gelen Pearl, halis bir Londralıydı. Biraz sert ve alıngan biriydi. Benden birkaç santim uzundu. Biraz kibirli ve soğuk görünüyordu. Bu, ilk başlarda ürkütücü gelebilirdi ama daha sonra alışıyordunuz. Flo ise Wirral'den gelmişti ve tipik bir İngiliz kızıydı. Çok açık kahverengi, dalgalı saçları omuzlarından dökülüyordu, süt gibi teni ise pürüzsüzdü, be-

nimki gibi çillerle kaplı değildi. Onun da bırakıp geldiği bir erkek arkadaşı vardı. Duvar işçiliği yapan bir gençti ve kuzeyde yaşıyordu. Benzer durumlarımızdan ötürü ona hemen kanım ısındı. Jennifer'a gelince, anne tarafından Hint asıllı, egzotik güzelliği olan bir kızdı ve şu işe bakın ki Nottingham'dan geliyordu. Bu da onu Robert adını bile duymadığım yerlere gitmeye başladığında sonsuz bir bilgi kaynağı yapıyordu.

Ben'in odasında uyuduğum gecenin sabahında, odama giderken baktım ki üçü de koridorda kapıya dayanmış duruyorlar. Pearl'ün odası benimkinin solunda idi. Jennifer'ınki onun bitişiği, Flo'nun odası ise tam karşımdaki oda idi.

Pijamaları üzerlerindeydi. Belli ki yeni kalkmışlar, ellerinde fincanlar, çay içiyorlardı. Konuşuyorlardı, beni üzerimde önceki geceki giysilerle görünce sustular. Geceyi dışarıda geçirdiğim ve onlar uyanmasın diye temkinli çıktığım görüntüsü vardı.

"İşte geldi!" diye derin bir nefes aldı Flo. Endişeyle giysilerime bakıyordu. "Kaygılandık senin için!"

"Sahiden mi?"

"Elbette, Maddy," dedi Jennifer, yüzünde anlayış dolu bir gülümseme vardı. "Dedik ki bizden pek hoşlanmadı ve uzak durmaya karar verdi."

"Eee... Neredeydin peki?" diye sordu Flo.

"Tanrım, o kadar sarhoş oldum ki..."

"Biriyle mi yattın yoksa?" diye sordu Pearl.

İşte, diğerleri lafı dolandırıp dururken o hiç tereddüt etmeden konuya bodoslama dalmaya hazırdı.

"Ne? Tabii ki hayır!"

"Aaa, bu bizim ilk utanç yürüyüşü izleyişimiz olacaktı," diyerek sahte bir hayal kırıklığı içinde güldü. "Olmadı şimdi!"

"Kim engel olabilir ki," dedi Jennifer, gözlerini devirerek.

"Erkek arkadaşım var benim." diye karşı çıktım.

"Bu, bazıları için engel değil!" dedi Pearl sırıtarak.

"Ona böyle bir şey yapmayacağını söyledim." diye lafa karıştı Flo. Elindeki fincana baktığından kendi kendine konuşuyor gibiydi. Bu muhabbetten rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. Sanırım o da benim gibi bu tür konuşmaları pek sevmiyordu.

"İyi, neredeydin o zaman?" diye üsteledi Jennifer.

"Ben ile birlikteydim." dedim omuz silkerek.

"Şu aşırı çekici en iyi arkadaşın olan mı?" diye sordu Jennifer, kahverengi gözleri hayretle açılmıştı.

Ben evet anlamında başımı sallayınca kızlar birbirlerine bakıp kikirdemeye başladılar.

"Ne yani?"

"Yok, bir şey canım. Umarım benim de arada yatağımı paylaşacağım seksi bir arkadaşım olur." dedi Pearl gülerek. Bir yandan da parmaklarıyla kahverengi saçlarıyla oynuyordu.

"Ama öyle değil," diye karşı çıktım. Alışkın olduğum gibi kız ve erkek arkadaşlığımızı bir kez daha savunmaya hazırdım. Bu konunun büyütülmeyeceğini umut ediyordum. Bu kızları sevmiştim ve her Ben ile çıktığımda kafalarında benimle ve sadakatimle ilgili soru işareti kalsın istemiyordum. Geçmişte bu yüzden yargılanmış ve dışlanmıştım. Tarihin tekerrür etmesini istemiyordum.

"Şışşt," diye atıldı Jennifer beni kaygılarımdan uzaklaştırarak. "Dalga geçiyor seninle."

"Evet. Erkek arkadaşının resmini gördüm... Oy anam oy!" dedi.

"Sağ ol..." dedim iç çekerek.

"Erkek kardeşi var mı, tanışsak?"

"İki tane!"

"Tanrım, neler duyuyorum!" diyerek kahkahayı bastı Pearl.

"Çay ister misin?" diye sordu Flo, ortak kullanılan mutfağa gidiyordu. "Sıcak su var."

"Süper olur ama önce duş almam lazım." Önceki gecenin hovardalığının kötü etkisi hâlâ üzerimdeydi. Hâlâ alkol kokuyordum. Sanki içime işlemişti. Koku burnuma geldikçe midem bulanıyordu.

Hızlıca duş aldım ve özellikle üniversite için aldığım mor beyaz çizgili pijamalarımı giydim. O gün çıkıp şehri gezecek durumda değildim zaten. Saçımı bile ıslak bıraktım. Öyle akşamdan kalma halimle kurutmaya bile dayanamadım. Karman çorman halde kuruması umurumda bile değildi.

"Al çayını, iki şeker attım." diyerek fincanı uzattı Flo, ben koridora çıkınca.

"Daha iyisin, değil mi?" diye sordu Pearl, bıraktığım yerle duruyordu.

"Çok daha iyiyim."

"Çikolatalı bisküvi ister misin?" diye sordu, lacivert geceliğinin cebinden koca bir paket çıkararak.

"İşte ihtiyacım olan şey!" diyerek aldım bir tane.

"İki koca paket var," dedi sırıtarak arkasını döndü ve diğer cepteki paketi gösterdi.

"Şöyle romantik bir film seyredelim diyoruz," gülümsedi Flo.

"Evet, haydi gel küçük odama, bize katıl. *Halo*'daki Billy Buskin'in yeni filmi." dedi Jennifer. Kapıyı açıp yarattığı küçük evi gösterdi. Duvarlarda parlak kırmızı ve mor kumaşlar asılıydı. O sıkıcı, beyaz duvar görünmüyordu. Ve içeride tütsü yanıyordu, adeta bir Arap sığınağı gibiydi. Çok güzeldi.

"Nasıl böyle güzel yapabildin?" diye sordum. Zihnimde kendi kasvetli odamla karşılaştırıyordum. Ben de odayı kendime

göre değiştirip, bana ait hale getirip pek muhteşem bir iş yaptığımı sanıyordum. Ama Jennifer bana aksini göstermişti.

"Annem bana koca bir paket sari[27] koymuş. Olur ya kampüste muhteşem Hintli gençle karşılaşırım diye..." Kıkırdadı. "Ben de onları daha iyi bir amaç için kullanabilirim diye düşündüm. Ayrıca dolabımda yer de kalmamıştı."

"Süper görünüyorlar."

"Gelip beni ziyaret etmeye kalkarsa delirmiş gibi indireceğim hepsini aşağıya ve giyeceğim!" güldü. "Neyse, haydi bir yer bulun kendinize," dedi, yatağı işaret ederek. Televizyonu açtı ve seçtikleri DVD'yi yerleştirdi.

Pek gösterişli kırmızı ipek çarşaflar, işlemeli krem rengi yastıklarla özenle hazırlanmış yatağına yayıldık. Elimizde çay fincanları, rahat pozisyonlar bulduk kendimize. Önümüzde de Pearl'un iştah açıcı çikolatalı bisküvileri. Rahatımız yerindeydi.

İşte, on sekiz yaşında ilk kez kızlarla geçirdiğim öğleden sonra oldu bu. Bu kadar uzun zaman böyle bir şey yapmamam ne kadar tuhaftı. Sid Quest ve Scarlett James (aynı anda Billy Buskin'den etkileniyordu) arasında geçen romantik anlarda iç çekişlerimiz, seks sahnelerinde garip garip kıkırdamalarımız (kim yanında başkası varken tuhaf hissetmezdi ki). Filmin sonunda gözyaşlarına boğulmamız (hakikaten çok acıklıydı, nasıl böyle bitebilirdi?). Tüm bunlar bana gösterdi ki kızlarla yaşamak ve kızlardan oluşan bir gruba dâhil olmak gerçekten çok eğlenceliydi. Tabii erkeklerle olmaktan dolayı çok rahattım. Hiçbir şey yapmama gerek kalmıyordu. Hiçbir şey onun yerini alamaz, daha iyi olamazdı. Ama kurduğum bu yeni bağlar benim için yepyeni bir deneyimdi ve bunu sevmiştim.

27 Pakistan, Hindistan gibi ülkelerde kadınların giydiği geleneksel tek parça kumaştan yapılan elbiseler.

Bir sonraki hafta sonu, Robert iki geceliğine bizi görmeye geldi. Önceden pek de istekli olmayarak planladığımız gibi iki hafta ayrı kalamamıştık. Aslında buna çok memnun olmuştum. Nottingham'a gider gitmez gözden uzağım diye beni unutmadığım bilmek güzeldi. Birinci sınıfların ilk haftasını da kazasız belası atlatmıştık. İçtiğimiz içkilerin etkisiyle yaşadığımız korkunç baş ağrılarını saymıyorum. Öğrenciler içiyordu!

"Tam düşündüğüm gibi," dedi Robert, odamı gezip teftiş ettikten sonra başını sallayarak. "Benimkinin aynısı, ama sen bir kızsal bir dokunuş eklemişsin."

"Hayır, kızsal falan değil!"

"Çok haklısın," dedi, söylediğini ispatlamak için oturduğu yatağın üzerindeki çiçekli yastık kılıfını kaldırıp göstererek.

Normalde çiçekli şeyler almazdım ben. Dünyadaki en az ız gibi davranan kişiydim aslında. Ancak o yaz Magpies'da çalışırken renkli çarşaflar ve havlular takıntı haline gelmişti. Bu nasıl ıldu ben de bilmiyordum.

"İçinde ağırlıklarından başka bir şey olmayan kendi erkeksi mağaran ile karşılaştırınca, daha sıcak ve ev gibi demek istiyorsun sanırım." dedim kucağına atlayıp kollarımı boynuna dolayarak. Onun yanımda olması beni heyecanlandırmıştı.

"Aaa evet... İşte ben de bunu demek istemiştim," diyerek göz kırptı beni öpmeden önce. "Arkadaşların eğlenceli kızlara benziyor."

"Süperler. Seni sevdiler bence."

"Güzel bir ekip."

"Evet, öyleler."

"Dikkat et, Pearl aklını çelmesin."

"Nasıl ya? Ne demek istiyorsun sen?" diye sordum. O an arkadaşımı savunma ihtiyacı hissetmiştim.

"Biraz çatlak o," dedi omuz silkerek. "Eminim size bir sürü sorun çıkarıyordur."

Bir gece öncesini düşündüm. Ben ve kızlarla birlikte Castle Park'a çimenlerde oturup kalenin ve nehrin güzel manzarasını seyrederek dinlenelim diye gitmiştik. Daha geleli çok olmamıştı ki Pearl, beş plastik bardak, bir kutu portakal suyu ve bir şişe votka çıkardı. Sabah yaşadığım berbat baş ağrısını hatırlayınca, Robert'ın ne demek istediğini anladım. Ama ona bunu anlatmayı düşünmüyordum.

"Bu kadar kolay yönlendirilecek biri olduğumu sana düşündüren nedir?" diye konuştum.

"Nerden biliyorsun, belki de lider benimdir."

Robert'ın iki kaşı da yukarıdaydı.

"Evet, çok güzel," güldüm.

"Eminim, fotoğraf makineni çıkartsan, tüm suç delillerini göreceğiz."

Gülümsedim ve ona masumca sarıldım. Her zamanki gibi o akşamı da gayet iyi fotoğraflamıştım. Fotoğraf çekmekten hep zevk alırdım ama biraz içince daha da fazla. Sonunda içki içilme ihtimali olan akşamlar makinemi evde bırakma kararı almıştım çünkü sarhoşken fotoğraf çekmek hiç de iyi bir fikir değildi.

"O ilk geceki maceradan sonra evin yolunu bulabildiniz yani?"

"Evet!" dedim "Ben artık oda numaramı ezberledi ve beni sağ salim kapıya teslim ediyor."

"Yani, Allah'tan seninle burada. Yalnız olsan neler olurdu düşünebiliyor musun?"

"Gayet iyi olurdum... Yani bir şekilde yolumu bulurdum eminim."

"Hmmm..."

"Gerçi Ben'in yatağı benimkinden çok daha rahat ama."

"Endişelenmeli miyim?"

Gözlerimi devirerek, "Evet Robert, kesinlikle endişelenmelisin çünkü yatağı daha rahat diye en iyi dostumuzla kaçabilirim." dedim.

"Seni küçük..." güldü yaptığım yüzsüzlüğe, gözlerini kısarak beni gıdıklamaya başladı ta ki gülmekten katılana kadar. Beni kucağından alıp yatağa yatırdı. İkimiz yatakta yan yanaydık. Uzanıp beni öperken gözlerinde nereye varacağını bildiğim o ifade vardı. Eli ustalıkla tişörtümün altında yolunu buluyor, tahrik edici şekilde geziniyordu. Her gün yanımda olmasını ne kadar özlediğimi düşündüm.

"Hey, dostum!" Ben, kilitlemediğim kapıyı çalmadan açarak çığlığı bastı ve üzerimize atlayıp sarıldı bize. Bizim olay atmıştı. "Özledik seni dostum ya!"

"Farkındayım," Robert, gülerek ona sarıldı.

"Sensiz çok sıkıcı. Sanki eğlenme yeteneğimizi yitirdik." diye takıldım.

"Hiç şüphem yok."

"Saçları kazınan Samson gibiyiz!"[28]

"Tabii Pearl ortalıkta yokken," diye karşı çıktı Ben. "Dün geceyi anlattın mı ona?"

Bir inilti çıktı ağzımdan.

Robert gülerek döndü bana. Pearl konusunda haksız mıydı? "Yoo, söylemedi bir şey... Dökül bakalım!"

"Nara atacak kadar sarhoş etti bizi. Benim niyetim bir iki kutu bir şeyler içip keyiflenmekti, ama her ne olduysa gecenin dördünde şehir merkezinde *Pamuk Prenses*'teki hayvanlar gibi zıp zıp zıplıyorduk. Neden bilmem!"

---

28 Hikâyesi İncil'de anlatılan, saçlarını kestiğinde gücünü kaybeden lider.

"Ne geceymiş ama."

"Evet, kız çılgın."

"Evet, plan nedir?" diye sordum Ben'e konuyu değiştirmek için. Robert'ın bana doğru fırlattığı bakışı hiç takmadım. Belli ki yakalanmış olmam, komiğine gitmişti. Evet, Pearl biraz taşkın biri olabilirdi ama eğlenceliydi. Yani ben de birinin etkisinde kalıp saçma sapan şeyler yapacak değildim. Artık dokuz yaşında değildim. Ayrıca, Robert'ın da Nottingham'da aynı şekilde içtiğini biliyordum. Tek fark, onun arkasını toplayacak güvenebileceğim bir arkadaşım olmayışı idi. Üstelik yeni arkadaş grubunda tıpkı bizimle olduğu gibi lider konumunda olduğundan şüphem yoktu. Bizdeki durum hep aynıydı, o bir adım atar biz de çoğunlukla hiç tereddüt etmeden peşinden giderdik.

"Siz söyleyin," dedi Ben, her zamanki rahat tavrıyla omuz silkerek. "Ben size uyarım."

"Ben diyorum ki Rob'u bisiklet turuna çıkaralım," diye önerdim. "Bizimkiler burada ve Flo diyor ki yolda bir yerde senin için de bir tane kiralayabilirmişiz. Ne dersiniz?"

"Fena fikir değil." Robert başını salladı. Hâlâ bana bakıp sırıtıyordu.

"Ben varım!" diye onayladı Ben ve yataktan atlayıp koridora doğru yöneldi. Bir an önce gitmeye istekliydi.

Yataktan kalkarken Robert'ı geri doğru ittim. Çiçekli yastıklarımın üzerine düştü.

"Bu niye?" dedi gülerek.

"Kendini beğenmiş olduğun için!"

"Gel buraya," dedi gülümseyerek. Yatağın kenarına oturdu ve belime sarıldı. Beni kendine doğru çekip yüzüme baktı. "Etrafında iyi insanlar olduğu için çok memnunum."

"Güzel."

"Endişem sadece..."

"Ne konuda?"

"Beni unutacaksın diye."

"Sanki böyle bir şey olacak da."

"Ya da şu *kızlar* gibi olacaksın."

"Hangi kızlar?"

"Hani şu göğüsleri burada olanlar," dedi ve gülerek elini boynunun altına getirdi.

"Tanıştın mı birçoğu ile?"

"Birkaçıyla. Korkunçtu."

"Vah zavallı!"

"Biliyorum," suratını buruşturdu. "Zihnim yara aldı yahu!"

"Bak ne diyeceğim," ellerimi saçında gezdirerek mırıldandım. "Ben bu gece benimkileri kilit altında tutayım o zaman, sana daha fazla travma yaşatmak istemiyorum."

"Ne?" diye resmen ciyakladı.

"Bence en iyisi bu olacak."

"Hıı?"

"Tüh! Halbuki çok özel bir gece planlamıştım. Özel giysiler falan," gülerek alay ediyordum. "Ama o *kızlar*dan biri olduğumu düşünmeni istemem..."

Göz kırptım ve hain hain güldüm kendimi kollarından kurtarıp kapıdan çıkarken.

Üniversite yıllarında çoğunlukla Robert bizi görmeye geliyordu. Biz de birkaç kez Nottingham'a gittik ama Bristol'de iki kişi olduğumuzu düşününce, onun gelmesi daha mantıklıydı. Sonuç olarak, birlikte yaşadığı insanları, orada yaşadığı hayatı ve Nottingham'ı pek fazla görme şansım olmadı. Tarihte takılı kalmış bir görüntüsü vardı. Şehrin merkezi tümü eski binaları ve meydan-

daki büyük fıskiye havuzu ile kesinlikle muhteşem görünüyordu.

Onun gelmesi hoşuma gidiyordu. Beni gerçekten görmek istediğini hissediyordum. Ben gittiğimde ise biraz rahatsız oluyordum. Tahmin ettiğim gibi tam bir bekâr evi görünümündeydi. Odasında dikkat çeken tek şey, ağırlıklarıydı. Ha, bir de altıncı sınıf balosunda çekilmiş çerçeveli bir resmimizi başucundaki komodine itinayla yerleştirmişti. İlk gördüğümde gülümsememe engel olamadım.

Her gün birkaç kez telefonda konuşuyorduk. Sabahları ilk onunla konuşuyor, geceleri yatmadan önce de en son ona iyi geceler diliyordum. Bana olan sadakati konusunda en küçük bir şüphe yoktu içimde. Dışarıya çıkıp kızlarla içki içer ya da gidip beni aldatır diye kaygı duymuyordum. Duysam değişen bir şey olur muydu? Muhtemelen hayır.

O benim bir tanemdi, bir gün evlenecektik, çocuklarımız olacak ve birlikte yaşlanacaktık. Buna kesin gözüyle bakıyordum. Bunu tehlikeye atacak bir şey olacağım düşünmüyordum. Hiçbir zaman onun o *kızlar* ile birlikte olacağına dair ciddi bir endişe duymamıştım. Belki de duymalıydım.

Hayatımdan memnundum. Fotoğrafçılığı seviyordum ve fırsat buldukça okul ödevleri dışında da fotoğraflar çekiyordum. Her fırsatta beni görmeye gelen harika bir erkek arkadaşım vardı. Diğer zamanlar ise sadece bir telefon kadar uzaktaydı. Üstelik hep yanımda olup bana evimdeymişim gibi hissettiren bir dostum vardı. Eminim, Ben yanımda olmasaydı üniversite deneyimim çok daha farklı olurdu.

Hayatımın bu yönde şekillenmesinden memnundum. Taşlar yerine oturuyor gibi görünüyordu.

Her şeyin gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu anlamalıydım.

Ben

On sekiz yaşında...

Üniversite hayatını her yönüyle sevmiştim. Artık kendi kendimizden sorumluyduk. Beslenme, temizlik, aileden, annemden destek almadan işlerin üstesinden gelmek. Özgürdük. Sabahın sekizine kadar dışarıda kalabilirdik. Kahvaltıda McDonald's, akşam yemeğinde Pot Noodles yiyebilirdik. Aynı tişörtü üç gün arka arkaya giyebilirdik. Bir keresinde Maddy'den azar işitmiştim bu yüzden. Kontrol elimizdeydi. Derslere öğrenmeye hazır şekilde girdiğimiz, ödevlerimizi zamanında yaptığımız sürece dilediğimizi yapmakta özgürdük. Peaswood'daki o aileye bağımlı durumumuzdan alınıp üniversitedeki kargaşanın ortasına bırakılmıştık. Sevilmeyecek ne vardı?

Bristol şahane bir yerdi. Geceleri barlarda, kulüplerde, ev partilerinde gezip sabahın ilk ışıklarıyla odalarına dönen tipik yaramaz öğrencilerdik. Gündüzleri ise taban tabana zıt idi. Dersler veya ödevler olmadığında bizi meşgul edecek bir dünya şey vardı şehirde. Şehrin iyileştirici bir etkisi vardı. Her şeyi ya-

pabilirdiniz. Bristol, çekici ve hareketli bir şehirdi. Yeşil doğası onu baskı yaratan bir şehirden ziyade büyük bir kasaba gibi gösteriyordu. Birçok şehirde var olan o keşmekeş yerine çok sakin bir havası vardı. Bu da size kendinizi iyi hissettiriyordu.

Bunu söylemekten utanıyorum ama sadece Maddy ve ben oluşumuzdan da memnundum. Aklıma düşer düşmez kendime kızdığım bir düşünceydi bu. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Bizim için değişen hiçbir şey yoktu. Tek fark, bu kez sadece ikimizdik. Sanki birbirimize göbekten bağlıydık. Her şeyi birlikte yapıyorduk. Farklı binalarda da olsak farklı bölümlerde, farklı derslere de girsek her gün görüşüyorduk. Beraber yemek yiyor, kütüphaneye gidip ders çalışıyor ve çıkıp beraber içiyorduk. Çoğunlukla da birlikte yurtta oturuyorduk. Odamdaki yorganın altında kıvrılıp sevdiğimiz dizilerin farklı sezonlarını izliyorduk. Örneğin, *Friends* (ikimizin seçimi), *24* (benim seçimim), *Prison Break* (benim) *Gossip Girl* (onun, tamamen onun seçimi) ve *Dawson's Creek* (onun seçimi ama itiraf edeyim ben de sevdim sonradan) gibi dizileri izleyerek saatler geçiriyorduk. Buna bayılıyordum. On dört yaşındayken Robert'ın Daniella ile çıkmaya başlayıp bizi yalnız bıraktığı zamanlardan çok daha iyiydi. Bence çok güzeldi...

O ilk gece benim odamda kalışı sadece bir başlangıçtı. Daha sonra da devamı geldi. Öyle planlamıyorduk ama çok fazla içtiği zamanlarda ya da televizyonda geç saatlere kadar bir şeyler izlediğimizde odasına gidecek enerjisi olmadığında bende kalıyordu. Daha pratikti ve onun açısından bunda bir kötülük yoktu. Yanımda uzanmış hafifçe horlarken (bunu söylememden nefret ediyordu), onun erkek arkadaşı olmadığımı düşünmek içimde tuhaf hisler uyandırıyordu. O bir başkasına aitti... Dostumuza.

Benimle kalmasının nedeni, bana karşı çok rahat hisset-

mesiydi çünkü içimde beslediğim duygulardan haberi bile yoktu. Bu bana acı veriyordu. Onu gördüğüm andan beri bastırdığım duygular. Çoğunlukla, ağzımdan kaçırıp ona söylesem ne yapar acaba diye merak ederdim. Çılgına mı döner? Ondan sakladığım için kızar mı? Bana acır mı? Sevgime karşılık verir mi?

Düşünürken bile, hiçbir zaman bunu söylemeyeceğimi biliyordum. Yalnızca Robert için bunu yapmazdım. Sadece Maddy onunla birlikte olduğu için değil, bana herkesten çok güvendiğini bildiğim için. Dünyada kız arkadaşının hayatında benim kadar yer alıp bu kadar güvenebileceği tek kişi bendim. Bazen, bu kadar çok bir arada olmamızı yadırgamıyor mu acaba diye merak ediyordum. Aksi yönde hiçbir şey dile getirmediği için öyle olmadığını düşünüyordum.

Hayatımızın önemli bir bölümünde, üniversiteye gittikleri dönemde Maddy, Ben'i, beni gördüğünden çok daha fazla görmüştü. Bu beni eşit derecede hem kaygılandırıyor hem de memnun ediyordu. Ben'i çocukluğumdan beri tanıyordum ve onun ne kadar olağanüstü bir adam olduğunu biliyordum. Benim endişem, ya Maddy bir an gelir de yanlış arkadaşı ile birlikte olduğuna hükmederse diyeydi.

Ben

Yirmi bir yaşında...

Üçüncü yılımız gelmiş ve artık ne yapacağımıza karar vermek için sadece birkaç ayımız kalmıştı. Okul bitince nerede yaşamak istiyorduk, süslü diplomalarımızı alıp kendimizi gerçek hayatın ortasına bulunca ne yapacaktık, tüm bunlara karar vermemiz gerekiyordu. Her şeyden öte, bir yandan derslere devam ederken, bitirme tezlerimizi ve son ödevlerimizi hazırlamak için sırtımızdan ter damlıyordu.

16 Nisan günü, cuma öğleden sonra (bu tarihi sizin de anlayacağınız nedenden dolayı çok iyi hatırlıyorum) dersim yoktu. Yurtta kalıp bitmeyen ödevlerime sıkılacağıma sahilde bisiklet turuna çıkıp bahar güneşinin tadını çıkarmaya karar vermiştim. Maddy'ye gelmek isteyip istemediğini sordum ama ödeviyle meşgul olduğunu söyleyip reddetti. Yatağında oturmuş, deli gibi son fotoğraflarını düzenlerken endişeyle kaşlarının çatıldığını görebiliyordum. Tam bir mükemmeliyetçiydi ama bu, hep işe yarardı. Çok güzel işler çıkarırdı sonunda. Her ne kadar fotoğ-

rafçılık ısrarla istediği ve kendini içinde bulduğu, gelecekte ne olacağını bilmediği bir şey olsa da küçük anları yakalamada doğal bir yeteneği vardı.

İşte oradaydım. Şahane havanın, saçımı yalayan tuzlu rüzgârın tadını çıkarıyordum ki Robert aradı. Söylemeye gerek bile yok, her gün, hatta bazı günler iki veya üç kez telefonda konuşuyorduk. Maddy, onunla kendisinden daha fazla konuştuğumu söyleyerek takılırdı hep. Haksız da sayılmazdı bence. Bisikleti kenara çekip indim ve telefonu açıp aşağıdaki kumsal ile aramdaki taş bir duvara oturdum.

"Dostum!" Telefona doğru nefesimi verdim. Ciğerlerim daha yeni kendine geliyordu. "Yarın akşam geliyorsun değil mi?"

"Bir şey oldu." diye söyleyiverdi lafı ağzıma tıkayarak.

Sesindeki korkuyu duyunca bir anda kanım dondu. Bu benim alışkın olduğum sakin ve rahat sesten çok uzaktı. O anda anladım ciddi bir şey olduğunu.

"Ne oldu? İyi misin?"

"Hayır..."

"Rob, ne oldu?" O anda en kötüsünü düşündüm. Bana, anneme bir şey olduğunu söyleyecek sandım.

"Çok aptalca bir şey yaptım."

"Ne?"

"Biriyle yattım..."

"Ne yaptın!"

Şoke olduğumu söylemek durumu anlatmak için yetersiz. Midem bulanıyor, etrafı bulanık görmeye başlıyordum. Tüm dikkatim Robert'ın sesindeydi.

"Duydun işte..." diye mırıldandı. Tekrarlamak istemiyordu.

"Ne zaman?"

"Dün gece."

"Kahretsin!"

"Geri zekâlının tekiyim ben." kendi kendini aşağılıyordu.

"Peki, Maddy ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum."

"Söyledin mi ona?"

"Hayır, önce sana söylemek istedim."

"Niye? Sakın benden ona söylememi isteme." dedim kekeleyerek. Onun kalbini kıran olmak istemiyordum. Bunu kendisi yapmalıydı.

"Tabii ki hayır, bunu istemek için aramadım. Sadece bilmeni istedim ki, biliyorsun, ona söylediğimde yanında ol diye."

"Tamam, ne zaman söyleyeceksin?"

"Şimdi. Telefonu kapatınca."

Maddy'yi düşündüm, günü her zamanki gibi geçiyor, erkek arkadaşının birazdan üzerine atacağı en büyük bombadan habersiz, huzurlu. O kadar iyi tanıdığımızı düşündüğümüz, sadık ve güvenilir Robert'ın böyle bir şey yapabileceğine inanamıyordum.

"Niye yaptın Robert? Kim bu kız?"

"Nedenini bilmiyorum, oldu işte. Kızın biri işte. Sıradan, aptal bir kız."

"Kahretsin!"

Birkaç dakika ikimiz de konuşmadık. Aklımdan milyonlarca farklı düşünce geçiyor, durumu algılamaya çalışıyordum.

"Bak, Maddy'yi aramam, ona söylemem lazım."

"Ne diyeceksin ona?"

"Bilmiyorum, kafam o kadar karışık ki."

"Peki..."

"Bak, orada ol tamam mı?"

"Tabii... Sen onu görmeye gelmeyecek misin?"

"Telefonda söylesem daha iyi, bir an önce yapmalıyım. Söylemeliyim."

"Ama..."

"Yapamam Ben. Yapamam." diyebildi zorla.

Telefonu kapatınca içimi bir kaygı kapladı. Birkaç dakika öylece durdum. Duvarın üzerinde tünemiş, denize bakarak, sakinleşmeye çalıştım. Durmaksızın karaya vurup köpüren dalgalara bakarak kendimi toplamaya çalıştım.

Robert'a kızgındım. Her şeyi böyle alt üst ettiği için kızgındım ona. Maddy, birkaç yıldır çıktığı herhangi bir kız değildi ki. Durumu daha da vahim yapan en iyi arkadaşı oluşuydu. En iyi dostumuz. Bizden biri. Nasıl böyle aptal olabilirdi? Niye onu sıradan bir kız uğruna kaybetmeyi göze alırdı?

Maddy için o kadar içim yanıyordu ki. Hiç kıskanç bir tip değildi. Robert Nottingham'da tek başına takılıyor diye bir gün bile bana kaygısını dile getirmemişti. Duyacakları dünyasını karartacaktı.

Robert'a, gelip de yaptıklarıyla yüzleşecek cesareti bulamadığı için lanet ederek, elim ayağım titrer vaziyette bisikletime atladım ve onun yanına doğru yola çıktım. Güvendiğim arkadaşımın düşüncesizce lime lime ettiği, kırılan kalbinin parçalarını toplamaya hazırdım.

İkinci yılımızda yurttan evlere çıkmıştık. Boş zamanlarımızın çoğunu birlikte geçirsek de ayrı evlerde kalmaya karar vermiştik. Özellikle kötü alışkanlıklarımızdan dolayı birbirimizi rahatsız etmek istemediğimiz için. Ben dağınıktım, o ise temizlik hastası. Ayrıca, ev arkadaşları Flo, Pearl ve Jennifer, sadece kızların kaldı-

ğı tertemiz bir ev istiyorlardı. Zaten Maddy de odalarda süit banyo olduğunu öğrenince kararını vermişti. Bu, onun vazgeçmek istemediği bir lükstü. Evlerimiz birbirine birkaç dakika uzaklıktaydı. Kampüsten birkaç kilometre ötedeydik.

Bir saat sonra sıkıntılı bir bisiklet yolculuğunun ardından evine vardığımda, Maddy odasındaydı. Yatağında fetüs pozisyonunda kıvrılmış, yastığına sarılmış, elinde de bir avuç sümüklü mendil. Gözyaşlarından rimeli yanaklarına akmış, yüzü şişmiş ve kabarmıştı. Dudakları acıyla büküldüğü için her zamankinden daha kırmızı ve dolgun görünüyordu.

Onu ilkokuldan beri bu halde görmemiştim. "Hey," dedim yavaşça ona yaklaşırken. O anda çok iyi bildiğim o yerde, çok iyi tanıdığımı düşündüğüm insanın karşısında kendimi çok tuhaf hissettim.

Yavaşça doğruldu, büyük mavi gözlerinde öyle bir çaresizlik vardı ki içim parçalandı. "Biliyor musun?" dedi zayıf bir sesle.

"Evet, bir süre önce aradı." Bunu söylemek bana çok ağır geldi. Ondan birkaç dakika önce de olsa durumu ilk öğrenen olmak, sanki beni bir nevi Robert'ın suç ortağı yapıyordu. Sanki suça iştirak etmişim ya da orada olup engel olmamışım gibi hissettim.

"Ahh!" dedi başını sallayıp derin bir iç çekerek. "Dangalak herif!"

Tek kişilik yatağında kenara çekilip yer açtı, kolunu uzatıp beni yanına çağırdı. Maddy'yi kollarıma aldım ve ona sıkıca sarıldım rahatlatmak istercesine.

"Niye yaptı bunu?" bir iki dakika ağladı, kıpırdanarak başını göğsüme dayadı.

"Bilmiyorum."

"Geri zekâlı, hayvan!"

"Sanırım o da kendisi için aynısını söylüyor."

"Hayır, söylemiyor."

"Nasıl yani?"

"Sanırım ilişkimize ara vermek istiyor..."

"Bana öyle bir şey söylemedi."

"Düşünmek için zamana ihtiyacı varmış." diye fısıldadı titrek bir sesle.

"Aaa..."

Olanları duyunca kalbi kırılan Maddy'nin ayrılmak isteyeceğini düşünmüştüm. Havlu atanın Robert olacağını beklemiyordum doğrusu. Bir gecelik bir olay olduğunu, çok içtiği için hata yaptığını sanıyordum. Acaba bana anlattığından fazlası mı vardı? Aksi halde Robert kesin buraya gelip mücadele ediyor, af dileyip gözyaşlarını siliyor olurdu. Bu beni çok üzdü. Maddy kollarımda kalbi kırık halde öylece dururken, Robert beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Robert'ın yaptıklarının üçümüzü nasıl etkileyeceğini düşünmemeye çalışıyordum ama kaygılanmaktan da kendimi alamıyordum. Sonuçta değişecek olan sadece onların hayatları değildi, benimki de etkilenecekti. Grupta herhangi bir çatlağın her şeyi değiştireceğini biliyordum. Bununla nasıl başa çıkacağımızı bilmiyordum. Daha doğrusu ikisi artık aynı ortamda olmak istemezlerse ben ne yapacaktım? Onlar benim dayanağımdı, tripodun diğer iki ayağı. Bu sakat durum birçok açıdan babamın gidişinden daha kötüydü. Hiç değilse o zaman annem vardı bana destek olan. Hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum. Ama Maddy ve Robert hiçbir zaman birbirlerine karşı sakin davranamayabilirlerdi. Bunlar bencilce düşüncelerdi aslında ve en azından o akşam Maddy'nin yanında olmalıydım çünkü Robert orada olmak istemiyordu.

"Sence beni hâlâ seviyor mu?" diye sordu, ağır bir sessizlikten sonra.

"Tabii ki seviyor," diye yalan söyledim. Kafasından geçe-

ni bilmiyordum ve bu beni telaşlandırıyordu. Arkadaştan ziyade kardeşim gibi gördüğüm adamdan ilk kez bu kadar uzak hissediyordum kendimi. Yaptıkları hiç ona uyan şeyler değildi. "Peki, sen hâlâ onu seviyor musun? Affedebilecek misin?"

İçini çekip yeniden ağlamaya başladı. "Ah Ben! Niye geldi bu başıma?"

Yatağında öylece kıvrılıp saatlerce kaldık. Ağladı, sızlandı, ağzına geleni söyledi. Ona etmediği küfür kalmadı. Onu ilk kez bu kadar küfür ederken duyuyordum. Kalp kırıklığı adeta yepyeni bir yanını ortaya çıkarmıştı.

"Tamam bu kadar." dedi saatler sonra aniden yataktan fırlayıp. Yüzünü elleriyle bastırarak sildi. Stresi vücudundan atmak istercesine silkelendi. "Artık ağlamak yok, bu kadar. Dışarı çıkıyoruz."

"Sahi mi?"

"Evet. Gelmedi, Ben. Yaptığı kocaman hatayı idrak edip telafi etmek için gelmedi. Bana söylediğinden beri ne aradı, ne de mesaj attı," dedi telefonu eline alıp bana boş ekranı göstererek.

"Ama, ben..."

"Umurunda bile değil," dedi zorla. "Sırf Allah'ın belası sevgilim beni sepetledi diye ezik ve çaresiz kalacak değilim."

Bunu söyler söylemez, toplamaya çalıştığı güce ihanet edercesine dudağı titremeye, gözleri yaşlanmaya başladı.

"Mad, tamam..."

"İyiyim ben." dedi sertçe, bunu daha çok kendine, gözyaşlarına hâkim olmak için söylüyordu.

"Şimdi, makyaj yapıyorum ve sonra da kafayı bulmaya gidiyorum. Geliyor musun? Gelmiyor musun?"

Sinirden güldüm. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle!" diye gürledi.

Maddy

Yirmi bir yaşında...

Bulabildiğim en yakın bara gittik. Daha önce gittiğimiz bir yer değildi. Genellikle kampüse yakın, tanıdığımız insanların gittiği, güzel bir atmosferi olan yerleri tercih ederdik, ama o akşam ne *arkadaşlar* ne de atmosfer umurumdaydı. Tek istediğim dut gibi sarhoş olmaktı. Böylece, eve birkaç dakika ötede Red Bear adında küçük, pis bir bara gittik. Bristol'de geçirdiğimiz üç yıl boyunca önünden yüzlerce kez geçmemize rağmen, kapısından adım atmayı hiç arzu etmemiştik. Dışarıda barın hilal şeklindeki tabelasının iki çengelinden biri kopmuş, rüzgârda sallanıyordu. Badanası pul pul olmuş, dökülmeye yüz tutmuştu. 'Ölene kadar İngiltere' dövmeli iri yarı adamlar fosur fosur sigara içip futbol muhabbeti yapıyorlardı. İçeride de aynı kulübemsi görüntü vardı. Pencere olmadığı için karanlıktı ve şeftali renkli lambalar mekânı aydınlatmaktan çok uzaktı. Ufacık alan, üzerinde eprimiş minderler olan tahta sıralar ve yapış yapış masalarla doluydu. Berbat bir yerdi ama umurumda değildi. Alkol vardı ya başka

bir şey istemiyordum.

Ismarladığımız her içkinin yanında duble Sambuca[29] shot da istediğim için hedefime ulaşmam çok zaman almadı. Barın karanlık, insanlardan uzak bir köşesine sinmiş içiyor, hayatta yanlış olan her şeye lanet ediyor ve saçmalığına gülüyorduk. Etraftaki her şey bulanmaya başlıyordu ve benim istediğim de buydu. Robert'ın neden olduğu kalp ağrısını hissetmemek için kendimi uyuşturmak, kendimi onun sadakatsizliğinden uzaklaştırmak istiyordum. Unutmak... İşe yaramadı. Bir süre sonra yeniden onu düşünmeye başladım kendime lanet ederek. Elimde değildi. Bu kadar uzun zaman sevdiğin biri tarafından paçavra gibi atılmak çok büyük bir şeydi. Daha da kötüsü, telefonda güveninizin boşa çıktığını duymanın yanında bir de artık henüz gençken ve sorumluluklar yokken 'özgür bir ruh' olmanın daha iyi olacağını işitmek idi. Evet aynen bu kelimeleri kullanmıştı Robert. Özgür ruh... Bir hippiye dönüşmek için inanılmaz bir zamanlama.

Anlayamamışım bunun olabileceğini. Kilometrelerce uzakta yaşasak da o üç yıl içinde bir kez bile ciddi bir kaygı duymamıştım başka kızlar konusunda. Aramızda yalnızca espri konusu olmaktan öteye geçmemişti. Ona güveniyordum. Güvenmemem için bir neden olduğunu düşünmüyordum.

Kalp kırıklığı içinde içerek saatler geçerken sessizlik girdabında yuvarlanıyor, sanki kafamda gezinip duran soru balonlarını yanıtlayacakmış gibi bardağımın dibini seyrediyor ve tekrar gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissediyordum.

"Aklından geçen her düşünce için bir peni." Ben gülerek kotunun cebinden bir peni çıkarıp masanın üstüne koydu. Yaptığı şakaya gülmekten de kendini alamadı.

"Biliyorsun, niye bana bunu yaptı diye düşünüyordum."

29 Bir tür likör.

"Ah Mad..." dedi kederle. Yüzünde yoğun bir endişe vardı.

"Yeterince zeki değil miyim?"

"Salaklaşma."

"Belki de birlikte spor yaptığı biçimli sıkı kızlardandır. Ben yeterince güzel değil miyim?"

"Komik oluyorsun, sende bir sorun yok."

"Belki de seninle daha çok bisiklet sürmeye gelmeliydim." diye sızlandım alaycı bir tonda.

"Aa hayır..."

"Yeterince güzel değil miyim?" diye geveledim.

"Elbette güzelsin." dedi çileden çıkmış bir halde.

"Yeterince seksi değil miyim?"

"Şey, ben..."

"Yani, yıllar içinde değiştim tabii. Bir ona bak, o lanet Hulk gibi görünüyor. Bir de bana bak. Hep yemem gerekenden bir iki tane fazla çikolatalı bisküvi yiyorum."

"Çikolatalı bisküvi nerden çıktı şimdi?"

"Çünkü hep aklımdalar," diye sızlandım. "İşte bak, Bay Fitness Delisi ve küçük Bayan Domuzcuk yürümezdi zaten."

"Sen küçük Bayan Domuzcuk değilsin."

"Onunla birlikte olacak kadar iyi değil miyim?" diye sürdürdüm konuşmamı. "O popüler çocuktu, ben ne yaptığımı sanıyordum ki. Aynı kulvarda değiliz."

"Hiç de değil."

"Nerde hata yaptım, Ben?" diye sordum yalvarır gibi. Kendimden şüphemi dile getirerek başının etini yiyordum. Kendimi böyle bir enkaz yığınına dönüştürmek için ne yaptığımı bana söylesin istiyordum.

"Hiçbir şey. Senin hatan yok." diyerek elini uzatıp elimi tuttu ve üç kez sıktı. Bu kez bu hareketi beni rahatlatmaktan çok uzaktı.

"Bir şey yapmış olmalıyım," dedim omuz silkerek. "Başka biriyle karı koca gibi yaşadı. Yosmanın biri."

"Hiçbir şey yapmadın. Sen kesinlikle mükemmel birisin Maddy."

"Pek sayılmaz."

"Öylesin ve bunu görememen çok saçma."

"Ah Ben, canım benim," diye mırıldanarak başımı omzuna dayadım. "Sen hep benim yüzümü güldürürsün."

"Evet, Maddy... Ben hep yanında olacağım."

"Eğer sen benim erkek arkadaşım olsaydın, beni hep güldürürdün. Bana bu saçmalıkların hiçbirisini yaşatmazdın."

"Seni mutlu etmek için elimden geleni yapardım, orası kesin..."

"Ve ederdin de!" diye şakıyıp durdum. "Sen bana bunu asla yapmayacak kadar nazik ve sevgi dolusun."

"Sen de hiç fena değilsin birçok kişiyle karşılaştırınca."

"Söyle Ben. Sen eğer Bay Maddy Hurst olsaydın, başka ne yapardın?" dedim kalkıp yüzüne bakarak. Bu saçma konuşmadan zevk alıyordum.

"Benim için ne kadar özel olduğunu ve ne kadar çok şey ifade ettiğini bilmeni sağlardım." dedi gülümseyerek.

"Peki, bunu nasıl yapardın?"

Birkaç saniye düşündükten sonra dedi ki, "Seni ilk gördüğüm günden beri ne kadar çok sevdiğimi söylemekle başlardım."

"Etkileyici! Geçmişten bahsetmek. Bu çok değerli. Hiç kimse geçmişteki anılara karşı koyamaz."

Gülerek yarısı dolu bira bardağını aldı ve hepsini içti.

"Sen olağanüstü bir sevgili olurdun," dedim elimi koluna koyarak. "Paris'te yanlış kişiyi öpmüşüm ben belli ki."

"Şerefe!" dedi yavaşça elindeki boş bardakla oynarken.

Sonra havaya kaldırıp dolması gerektiğini ima ederek. "Bir tane daha?" dedi.

"Sorman bile gereksiz." arsız arsız gülerek boşalan bardağımı kaldırdım ben de.

Yavaş adımlarla bara doğru gidip barmen kızın gelmesini beklemesini izledim. Cuma akşamı olmasına rağmen ortalık sakindi ama barmen kızın servis yapma konusunda hiç acelesi yoktu. O aheste aheste bardakları siliyor, Ben orada değilmiş gibi bir yandan da müşterilerden biriyle konuşuyordu. Gerçi Ben'in de onun dikkatini çekmeye çalıştığı falan yoktu. Kıza bakmıyordu bile. Dirseklerini bara dayamış, başı ellerinin arasında, alnını sıvazlıyordu. Belli ki kafasında bir şey vardı. Huzursuz görünüyordu.

Sarhoş kafama o anda bir şey dank etti. O, Robert ile benden önce konuşmuştu. Belki de güzel haberi vermek için beni aramadan önce Ben'e her şeyi itiraf etmişti. Acaba ona daha fazla detay vermiş miydi? Ben'e bana söylememeye söz verdirerek bir şey söylemişti ve Ben bunu bilmekten dolayı rahatsızlık duyuyordu. Birkaç dakika içinde Ben, barmen kızın dikkatini çekmeyi başardı ve içkilerimizle geri döndü. Durum böyleydi, emindim. O, benim bilmediğim bir şeyler biliyordu ve ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

"Haydi, çıkar ağzındaki baklayı!" Daha poposunu mindere koyar koymaz resmen hırladım ona.

"Ne?"

"Senin bana söylemediğin bir şey var."

"Yo, hayır!" diye karşı çıktı. Ama kızaran yanakları bana aksini söylüyordu. Beni daha çok kuşkulandırıyor, benden bir şey sakladığını ya da yalan söylediğini anlatıyordu.

"Robert hakkında bir şeyler bildiğini biliyorum." dedim ısrarla.

"Hayır, bilmiyorum."

"Sana bir şey söyledi, değil mi?"

"Hayır, gerçekten, bir şey söylemedi."

"Bana söylememeni mi istedi senden?"

"Bu ne şimdi? Sana söyleyecek bir şey yok, Mad." dedi, mercek altına alınmaktan dolayı hissettiği panik sesine yansıyordu. Gözleri masumiyetini anlatmak istercesine her zamankinden daha fazla açılmıştı ama çenesini sıkı sıkı kapayışı ve suçlu gibi yutkunuşu aksini söyler gibiydi.

"Benden sır saklayamazsın, Ben."

"Sır falan yok."

"Var. Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum."

"Niye kızardın o zaman?"

"Çünkü aptalca davranıyorsun."

"Onu koruduğuna inanamıyorum."

"Mad, onu koruduğum falan yok." dedi iç çekerek. Daha da stresli görünüyordu.

"Sen de benim arkadaşımsın, Ben. Biliyorum kardeş gibisiniz ama beni de gözetmen gerekiyor."

"Ben seni her zaman gözetiyorum." kaşları çatılmıştı belli ki suçlamam onu incitmişti.

"Onun tarafını tutup benden sır saklıyorsan belli ki gözetmiyorsun. Ne anlattı sana? Birden fazlası mı olmuş? Başka kızlar da mı var? Seksten daha fazlası mı yoksa? Onun için mi benden ayrıldı? Sen söylemezsen er ya da geç öğrenirim. Onları birlikte görürüm nasıl olsa. Senden duysam daha iyi..." diye boş boş konuşup durdum. Alkol ve çektiğim acının etkisiyle onu normalinden çok daha fazla zorluyordum.

"Robert'la ilgisi yok," diye ağzından kaçırdı ama bunu

söylemiş olmak onda şok etkisi yapmıştı.

"O zaman, bir şey var değil mi?"

"Maddy, lütfen!" diye homurdandı. Etrafına bakıyor, adeta onu sıkıştırdığım köşeden çıkış yolu arıyordu.

"Ben, nedir, söyle?"

Robert ile ilgisi olmadığını duymak beni rahatlatmıştı ama Ben'in hali hiç hoşuma gitmiyordu. Şüphe uyandıracak şekilde tuhaf davranıyordu. Belli ki onu rahatsız eden bir şey vardı ve ben bunu öğrenmek istiyordum.

"Ben, her ne ise bana söyleyebilirsin. Yanındayım."

"Söyleyemem."

"Bana her şeyi anlatabilirsin..."

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu. Ceylan gözleri ile yüzüme bakıyor, sakladığı şey hakkında küçücük bir fikrim olabilir mi diye anlamaya çalışıyordu. Yoktu, en ufak bir fikrim yoktu. Ümitsizlik içinde başını eğip yere bakmaya başladı.

"Neyi anlayacağım?" dedim yalvarır gibi. Elini tuttum. Sesim çok daha sakindi. Yüzündeki acıyı görmeye dayanamıyordum.

Dengesini bulmak istercesine derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Seni seviyorum."

"Tabii ki seviyorsun. Ben de seni seviyorum." gülümseyerek aptal gibi burnuna dokundum bir çocuk edasıyla. Bu sözlere verilecek ne utanç verici tepkiydi.

"Öyle değil," dedi hayal kırıklığı içinde, belki de benim tepkim onu bu hisse sürüklemişti. "Maddy, ben ciddiyim, seni gerçekten seviyorum."

Arkadaşımın bana kalbini açışını izlerken birdenbire ayıldım. O gün duymayı beklediğim son şeydi bu ama erkek arkadaşımın arayıp beni aldattığını ve tez elden ilişkimizi bitirdiği-

ni söyleyeceğini de beklemiyordum. Sürprizlerle dolu bir gündü doğrusu.

"Ama..."

"Evet, biliyorum, biliyorum. Her şey ortada... Ama seninle birlikte olmak için bir ömür beklemem gerekse bile beklerdim çünkü hep birlikte olmak istediğim sensin."

"Ben, ciddi olamazsın."

"Ciddiyim."

"Hayır, şu anda sarhoşsun." Gülmeye çalıştım ama durumun ciddiyeti ile boğazımda düğümlenip yok oldu.

"Hep sevdim seni. Başından beri istediğim kız sendin."

Ardından, öne doğru eğilip yavaşça elini yanağıma koy-ı ve küçük küçük yanağımı okşamaya başladı. Sonra durup ana baktı. Yüzü sevgi ve merak dolu, beni inceliyordu. Çok an-amlı bir bakıştı. İlk defa tüm yüreğini açmış, tüm perdeyi kal-dırmış halde bakıyordu bana. Bu fark ve yoğunluk beni baştan çıkarıyordu. Kendimi onu yansıtıyor gibi hissettim. Bu farklı ama bir o kadar da tanıdık duygu değişimi beni büyülemişti. Bu yüzü biliyordum, onu tanıyordum. Ama kendimi keşfetme isteğinden alıkoyamadığım yepyeni bir derinlik vardı. Beni heyecanlandırıyor, ürpertiyor, içine çekiyordu.

Yüzünü daha da yaklaştırdı. Bakışları dudaklarıma sabitlenmişti. Aramızda sadece birkaç santim vardı. Durdu yeniden. Geciktirmek için bilerek yapılmış bir hareket değildi, durdu çünkü gergindi, tıpkı benim gibi.

"İyi misin?" diye sordu gözlerime bakarak.

Başımı salladım, ne olacağını biliyor ve durdurmak istemiyordum.

"Güzel." diye fısıldadı, eğilip öptü beni. Bu dokunuş vücudumda beklenmedik bir dalgalanma yarattı. Kendimi geriye çekip

gözlerine baktım. Sevginin yerini şehvet almıştı. O anda onu her şeyden daha fazla istediğimi ve ihtiyaç duyduğumu hissettim.

İkinci kez öpüştüğümüzde, bu kez öne uzanıp dudaklarını bulan bendim. Geri çekildiğimde gülümsemekten kendimi alamadım. Başımı sallarken ve ellerim yüzüme kapatıp iç geçirdim.

"Ne oldu?" Gülümsedi.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"Ben de," dedi yavaşça, ellerimi yüzümden çekip tekrar öptü beni.

Barın köşesinde, yepyeni bir hayranlık duygusu içinde birbirimizi seyrederek, başında kavak yelleri esen ergenler gibi öpüşerek kapanana kadar oturduk. Sonunda bardan kovulunca (barmen kız, yarım kalan bardaklarımızı toplarken evine bir an önce gitme telaşını saklama zahmetine bile katlanmamıştı), Bristol sokaklarında sanki bizim için doğal bir şeymiş gibi amaçsızca el ele dolaştık.

Nehrin kıyısına gelince yavaşladı, beni çevirip sırtımı parmaklıklara dayadı ve karşımda durdu.

"O kadar güzelsin ki..." gözleri parlıyordu.

Gülümsedim. Ondan bunu duymak tuhafıma gitmişti.

"Ben ciddiyim. Her zaman böyle düşündüm," dedi başını tekrar öpmek için eğerek. "Bunu yapmak öyle güzel ki..." gülümsedi. "Ne kadar zamandır bunu istedim anlatamam."

"Ben, niye daha önce hiçbir şey söylemedin? Yani çocukluğumuzdan beri ciddi ciddi böyle hissediyorsan, niye sır olarak sakladın?"

"Eğer beni reddedersen, arkadaşlığımız bozulur diye korktum."

Gülmekten kendimi alamadım.

"...ve sonra da Robert ile aranızdakiler başladı."

"Ayy..." İsmini duyunca bile birden içim çekildi. Bazen gerçeklik gelip suratına çarpana kadar insan uzun süre hayal dünyasında yaşayabiliyordu. Bu düşünceleri kovdum kafamdan. Beni istemediğini, başkasıyla yattığını hatırlattım kendime. Ona borçlu değilim diye aklımdan geçti ve dikkatimi beni isteyen ve asla onun yaptığı gibi incitmeyeceğini bildiğim sevgili Ben'e yoğunlaştırdım.

"Söylemeliydin."

"Aslında sana seni sevdiğimi söyledim sen fark etmesen de." Ben gülümsedi Robert'ın adının geçtiğini unutmak istercesine.

Anlamaz bir ifade ile baktım yüzüne. "Telepatiyle mi?" diye sordum alaylı bir ifade ile. "Çünkü hiç işe yaramamış."

"Üç kez elini sıkarak," gülerek elimi eline alıp alışkın olduğum şekilde üç kez sıktı.

Omzumu silktim, hiçbir şey anlamamıştım.

"Ben," dedi elimi sıkarak, "Seni," ikinci kez, "Seviyorum." üçüncü kez sıkarak bitirdi.

Bu hareketi kaç kez yaptığını hatırlayınca gülmeme engel olamadım. İlk kez ilkokulda o çocuklar arasında yaptığımız düğün töreninde, son kez de bana açılmadan dakikalar önce barda otururken. Ben, beni sevdiğini defalara söylemişti oysa ben onu doğru düzgün dinlememiştim.

"Beni sevdiğini hep söylüyordun bana, değil mi?"

Omzunu silkip dudağını ısırmaya başladı. Yanakları kızarmıştı. Bakışları aşağıda büyük bir dikkatle ellerimi inceliyor, parmağıyla avucuma daireler çiziyordu. "Aptalca olduğunu biliyorum." diye mırıldandı.

"Hayır, çok tatlı... Ben nasıl anlayamadım."

Bakışları kenetlenmiş ellerimizden yüzüme doğru kaydı. Yüzünü bir belirsizlik kaplamıştı.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu birden. Dalgın bir ifade ile geri adım atarak benden uzaklaştı. "Bunu yapmamalıyız."

"Biliyorum..."

"Bu yanlış. Hiçbir şey söylememeliydim."

Birkaç metre öteye gidip sırtı dönük nehri seyretmeye başladı.

O anda suçluluk ya da pişmanlık duyuyor olmam gerekirdi. Ben'in uzaklaşması beni kendime getirip, yaptığım şeyi sorgulamama neden olmalıydı. Robert'a beni aldattığı için o kadar kızgındım ki onu bütün gece yerden yere vurabilirdim ama bu davranışım beni daha kötü yapmasa da en az onun kadar kötü yapıyordu. Sonuçta ikimiz de onun arkadaşıydık. Bunun farkında olsam da yeni keşfettiğim bu duyguyu bırakmaya henüz hazır değildim. Çok hoşuma gidiyordu, sadece Ben'in yanımda olmasını arzuluyordum.

"Ben, biliyorum doğru değil ama bana hiç yanlış gelmiyor..." dedim uysalca ve yanına gidip arkadan elimi kürek kemiğine koyarak yavaş yavaş aşağı yukarı gezdirmeye başladım. Bana dönmesini istiyordum.

"Ben de öyle hissediyorum." diye fısıldadı.

"Ben durmak istemiyorum."

"Ben de..." diyerek yavaşça yüzünü döndü bana.

"O zaman durmayalım..." diye yalvardım. Yüzünü aşağıya çekip öpüşürken bedenimin onunkine karışmasına izin verdim.

"Maddy..." diyerek tekrar başını sallamaya başladı.

"Sorun yok. İstiyorum ben."

O gece, onun evinde kaldık. Ama kuşlar ötmeye başlayıp sabah güneşi turuncu ışıklarını gösterene kadar yürüdük. Odasına girdiğimizde saat beş falan olmalıydı.

Normalde, dışarı çıktığımızda veya eve kadar yürümek zor geldiğinde, Ben'in tişörtlerinden birini giyip onun yatağında uyumaya alışkındım ama bu kez farklıydı. Havaya bir elektriklen-

me hâkimdi. Kapıyı kapatınca, ikimiz de gergin bir halde öylece birbirimize bakmaya başladık. İki taraf da ne olacağını biliyor ama ilk hareketi karşıdan bekliyordu.

İlk hareketi ben yaptım.

Yavaş yavaş elbisemin düğmelerini açarken Ben'in gergin bir halde bana baktığının farkındaydım. Elbise omuzlarımdan aşağıya düşerken sutyen ve külotla kalmıştım. Kendimi savunmasız ama seksi hissediyordum. Uzun zamandır böyle hissetmemiştim. Yıllarca aynı erkekle birlikte olduktan sonra yeni biriyle olmanın heyecanı sarmıştı içimi. Ben'in yüzünde vücudumun her parçasını yutacakmış gibi aç bir ifade vardı.

Ona doğru adım atıp tişörtünü alt tarafından tutup çıkardım. Ona sarılıp sıcaklığını hissettim. Bedenlerimizin her parçası birbirine değsin istiyordum. Usta bir hareketle sutyenimim kopçasını açtı ve elleri göğüslerimde gezinmeye başladı. Önümde diz çöküp heyecan veren, nazik hareketlerle meme uçlarımı emerken ve ağzına alırken bir inilti çıktı ağzımdan.

Hâlâ dizlerinin üzerindeyken, elleri külotuma doğru kaydı, gözleri gözlerime kilitlenmiş halde yavaşta külotumu sıyırdı. Bu yavaş hareketler nefesimi kesiyordu. Külotumu çıkarır çıkarmaz elleri arkaya kalçalarıma uzandı, beni kendine biraz daha çekip okşamaya başladı. Dili kalça kemiğimi yalıyor, dudakları karnımda geziniyordu. Elleri vücudumun her kıvrımında —dokunmasını istediğim bir tek yer hariç— gezinirken gittikçe daha fazla arzuluyordum onu. Dizlerinin üzerinde doğruldu, yukarıya doğru yavaş yavaş göğüslerimi, boynumu öperek ilerledi ve kulak mememi emmeye başladı. Hafifçe inilderken benim isteğimi inanılmaz arttırıyordu. Ben de onun kulak memesini arzuyla emerken kemerine el atıp hızla çözdüm ve düğmelerini açınca pantolonu aşağıya düştü.

Ben komando desenli iç çamaşırı giyiyordu, bu beni şaşırttı.

Ellerimi tutup yana doğru itti ve daha fazla dokunmama engel oldu. Sadece dudaklarımız birbirine dokunuyor ve birbirimizin tenini keşfediyorduk. Düzenli olarak gördüğümüz bedenlerimiz o anda keşfedilmeyi bekliyordu.

Ellerimden iterek yatağa doğru götürdü, beni sırt üstü yatırırken ikimiz de hafifçe sendeledik. Üzerime çıkarak yüzüme düşen saçları geriye iterken, hızımız yavaşlamıştı.

"Emin misin?" diye sorarken endişeyle yüzüme bakıyordu.

"Evet," gülümsedim. "Sen?"

Başını salladı, derin bir nefes alarak bakışlarım benden kaçırdı. Parmak uçlarıyla kollarıma dokunarak dedi ki, "Bunu ne kadar istediğimi anlatamam, Maddy..."

Başım ellerimin arasına alıp onu kendime çekerek öptüm. Vücudunu daha yakın hissederken heyecanım yeniden tırmanıyordu.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye fısıldadı. "Seni tüm kalbimle seviyorum, Maddy Hurst."

"Ben de seni tüm kalbimle, tüm benliğimle seviyorum, Ben Gilbert." diye karşılık verdim.

Bu sözler üzerine fiziksel acı çekiyormuşçasına gözlerini kapattı, yutkunarak benden uzaklaştı. Çarşafı üzerine çekip yüzünü elleriyle kapadı.

"Çok üzgünüm..." diye başladı söze.

"Ben? Tamam, bir şey yok." diye yalvararak yaklaştım ona.

"Var Maddy, var."

Sesindeki kararlılık beni durdurdu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu yapamayız!"

"Ne? Neden?"

"Bu..." diye başladı ama bitiremedi. Sadece başını sallayabildi.

"Çünkü Robert'a karşı inanılmaz bir sadakat duygun var değil mi? Çünkü o, bu sözcüğün anlamını bile bilmiyor değil mi? Onun için kaygı duyacak değilim." diye ateş püskürdüm.

"Hayır, yani kısmen evet. O benim kardeşim gibi..." diye sızlandı.

Ona bakarken, bir kez daha duygularıyla mücadele halinde olduğunu görebiliyordum.

"Daha çok bu şekilde başlamasını istemediğimden," diye mırıldandı, yüzüme bakamıyordu. "Aramızda bir şey olacaksa, bilemiyoruz çünkü hâlâ sarhoşuz ve senin kalbin kırık ama eğer... Bilmiyorum. Bu, yıllardır hayalini kurduğum bir an. Cidden, öyle. Ama böyle sarhoş bir halde karambole gelsin istemiyorum."

"Öyle olmayacak ki."

"Halimize bak," dedi yüzüme bakarak. "Durum tam da bu. Robert'ı unutmak için yattığın adam olmak istemiyorum ya da daha da kötüsü olur, pişmanlık duyarsan diye kaygı duyuyorum. Ben bundan fazlası olmak istiyorum."

"Ama, beni sevdiğini söyledin."

Küçük bir çocuk gibiydim. Orada, karşısında çıplak otururken kendimi aptal ve savunmasız hissettim. Arkadaşım bana beni sevdiğini söylemiş, öpmüş, beni soymuş ve sonra da reddetmişti. Ne kadar acıydı!

"Benim sana duyduğum yalnızca sevgi değil, Maddy... Ben sana âşığım," içini çekti. "Bu ikisi arasında çok büyük fark var."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" dedi yalvarır gibi. "Birini sevmek uzaktan da yapabileceğin bir şeydir. Ona hayranlık duyar, hayatındaki varlığından mutlu olursun ama âşık olmak başkadır. Aşk, seni o kişiden uzak olmaya katlanamaz duruma getirir. Bu duygunun

sonu yoktur... O kadar uzun zamandır bitirebilmek için her şeyi yaptım ama faydasız. Anlıyor musun?"

"Sanırım evet."

O anda tehlikeli boyutta bir şehvet duygusu içinde olduğumu biliyordum ama karnımın içinin kaotik bir halde, yepyeni bir hayranlık duygusu ile çalkalandığının da farkındaydım. Düşününce anladım ki Ben bu kadar yıldır bu duyguların minnacık bir parçasını bile yaşıyorsa, yaptığımızdan emin olmamızı ya da onun deyimiyle doğru yaptığımızdan emin olmamızı hak ediyordu. Bu şekilde hissedeceksem eğer aramızdakilerin daha fazlasına dönüşme potansiyeli vardı ve eğer istediğim buysa, onu daha önce hiç yaşamadığım şekilde sevebilirdim. Bundan şüphem yoktu.

"Maddy, her şeyi berbat etmek istemiyorum sadece. Tam da bu yüzden geçmişte hiçbir şey söylemedim. Seninle olamasam da seni tamamen kaybetmemek için hayatımda olmanı tercih ettim. Aceleye getirmeden bunu gerçekten isteyip istemediğinden emin olmalıyız..."

Sözleri aramızdaki sessizlikte adeta asılı kaldı.

"Doğru zamanı bekleyelim diyorsun?"

"Evet, ikimiz de kararımızı gölgeleyecek hiçbir şey olmadığından emin olana kadar bekleyelim. İki sarhoş aptal gibi acele etmeye gerek yok."

Orada durmak akıllıca olacaktı. Biz kötü insanlar değildik. Aramızda yaşanan heyecan tersini ima etse de ahlak kavramımız vardı. Böyle sonunu düşünmeden birlikte olmak yanlış bir hareket olacaktı. O gece aramızda bir ilişki filizlenecekse, bu karanlığın içinden çıkmamalıydı.

"Eee, ne yapıyoruz bu durumda?"

"Bilmiyorum..." dedi uzanıp elimi şefkatle avucunun

içine alarak.

Derin düşüncelerle sessizce kenetlenmiş ellerimize baktık bir süre.

Birkaç dakika sonra kalkıp dolabına gitti, bir tişört aldı ve sonra yere saçılmış giysileri toplayıp yatağa getirdi.

"Kalk ayağa." dedi yavaşça.

Dediğini yaptım.

Önümde eğilip bacaklarımı teker teker külotumun boşluklarından geçirip siyah dantelli külotu yukarı çekerek yarım saat önceki haline getirdi. Sonra kendi çamaşırını giydi, gri tişörtü alıp başımdan geçirdi, kollarımı içine sokup yavaş yavaş aşağıya indirdi böylece göğüslerim ve karnım kapandı.

İffetimizi korumuştuk. Durup bana baktı, beni kendine çekti ve sımsıkı sarıldı.

"Eğer bunu yapacaksak, doğru düzgün yapalım," içini çekti. "İnan bana, üzerimizdeki yük kalktı."

Kendimi tutamayıp güldüm, "Bir günde neler oldu bak."

"Valla, doğrusu, gün başladığında odamda benimle yatmayı isteyen çıplak bir Maddy Hurst göreceğimi söyleseler inanmazdım."

"Öp beni..." dedim yavaşça, yüzüne bakarak. Artık buna bir son verdiğimiz için bu talep uygun muydu, emin değildim.

Başını bana doğru eğdi.

"Memnuniyetle," diye fısıldayarak yavaşça dudaklarımı buldu, bir yandan parmakları saçlarımda ve boynumda geziniyordu.

Bir süre sonra birlikte yatıp çarşafları üzerimize çektik. Bu kez o telaşlı seks ihtiyacının yerini kontrollü bir heyecan dalgası almıştı. Birbirimize sarılarak, kollarımız ve bacaklarımız birbirine geçmiş halde, aramızdaki bu yepyeni duygunun, bu doğal yakınlığın tadını çıkarıyorduk.

"Bir tek kelimeyle ne hissettiğini söyle." diye fısıldadı, burnumu öperek.

"Bir kelime mi?" gülümsedim.

"Evet, kural bu."

Aklıma ilk gelen kelimeyi söyledim, "Mutlu."

"Güzel kelime."

"Peki sen?"

"Sevilmiş."

Gözlerimi kapattım ve bu kelimenin tadına vardım. Benim de ağzımdan çıkabilecek kelime buydu o an.

O birkaç saat içimde hiç korku yoktu. Olayların tuhaf bir noktaya geleceği ya da zamanı gelip gerçeğe dönmek ve yaptıklarımızın sonuçlarına katlanmak zorunda kalacağımıza dair bir endişe taşımıyordum. Etrafımıza ördüğümüz kozadan çıkınca ne olacaktı gerçekten bilmiyordum. O gece, o odada bunu hiç düşünmedim. O yatağın dışındaki hayattan hiç bahsetmedik. Kastettiğim şu ki Robert'ın bahsi bir daha geçmedi. Her nasılsa kendimi gerçek hayattan koparıp soyutlamayı başarmıştım. Aslında huzursuz edecek derecede kolay olmuştu ama Ben'in yanında tehlikelerden uzak, güvende olmanın yanı sıra sevildiğimi hissediyordum. O anda başka da bir şeye ihtiyaç duymuyordum.

Gözümüzü bile kırpmadık. Her şeyden ama aslında hiçbir şeyden konuşmak daha cazip gelmişti. Birbirimize süper mutlu psikopat Cheshire kedileri[30] gibi sırıtıp duruyorduk. Ben bana daha önce hiç yapmadığı şekilde, daha geniş, daha kocaman, daha masum ve daha sevimli gülüyordu. Adeta o gülüşü sırf bana o özel gecede göstermek üzere saklamıştı. Gizemli bir gülüş, yalnızca benim için. İçim inanılmaz bir neşe ile doluyordu o gülüşün yüzüne yayıldığını izlerken. Çok güzeldi, tıpkı kendisi gibi.

30 Alice Harikalar Diyarında kitabında yer alan ve sürekli gülümseyen kedi.

Sabah olunca ondan ayrılmak çok zor geldi. Ama yola çıktığımda kelimenin tam anlamıyla havada uçuyordum. Biliyorum, filmlerde söylenir 'havalara uçmak' diye ve normalde bu deyimi duysam doğrudan kusma isteği uyanır içimde. Gelgelelim, evin yolunda, aklımda önceki geceden kimi masum, kimi değil sahneler gelip geçerken, beni ele geçiren o hafif ve uçarı hissin başkaca bir tarifi yoktu. Gerçek anlamda yürümedim, ayaklarım bir kez bile yere basmadı.

Ben ile olmak, daha önce yaşadıklarımdan tamamen farklı bir deneyimdi. Romantik ve şefkat dolu. Kendimi özel, seksi ve muhteşem hissetmiştim. En büyük sürpriz tabii ki böyle hissetmemi sağlayan kişinin Ben olmasıydı. Hayatımın son on iki yılı hemen hemen her günümü birlikte geçirdiğim Ben. Nasıl hislerini saklayabilmeyi başardığım gerçekten bilmiyorum. O sabah hissettiklerim adeta ortaya dökülmek için yer arıyordu. Sokakta yanımdan yabancılar geçerken kendimi tutamayıp onlara gülümsüyor ya da günaydın diyordum. Sanki içimden incelik ve yaşam sevgisi akıyordu.

Eve girince Robert'ı görmeyi beklemiyordum doğrusu. Yatağımda, sanki saatlerdir kapıya bakıyor, benim gelmemi bekliyor gibi bir hali vardı. Kaygılı yüzü şişmiş, uykusuzluktan gözleri büyümüştü, saçı başı darmadağınıktı. Ben yokken panik içinde ellerini saçlarından geçirirkenki hali gözümün önüne geldi. Kaygılı olduğunda hep böyle yapardı.

İkimiz de donup kaldık. Sanki birbirimizi tanımıyor, karşımızda yabancı biri varmış gibi bakıyorduk birbirimize. Ya da belki, Ben ile ayrılalı daha birkaç dakika geçtiği için sadece ben öyle hissettim ona karşı. Sonuçta ben onun için hâlâ arkadaşımızla öpüşmeden önceki aynı kız, ona ait olan Maddy idim. Farkı anlayamazdı.

Daha birkaç dakika önce yaşıyor olduğum, o ayaklarımı yerden kesen his bir anda yok oldu. Beni terk edip gitti ve güm diye yere bırakıverdi. Kapıda üzerimde bir ağırlık ve hapsolmuşluğun pençesinde öylece bekliyor, içeri girmek istemiyordum.

"Selam..." diye başladı, yüzünde utanç ve pişmanlık okunuyordu. Üzerinde koca bir yük olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Merhaba..." diye mırıldandım.

"Nerelerdesin?"

"Dışarıda."

"Onu biliyorum. Kiminleydin?"

"Ne önemi var?"

"Mad..." dedi içini çekerek.

"Ben," dedim sertçe, "Ben ile birlikteydim."

"İçim rahatladı," neredeyse gülecekti elini dağınık saçlarından geçirirken. "Aklıma bin bir türlü şey geldi. Yani, rastgele herifin biriyle olduğunu falan düşündüm. Benden intikam almak için. Seni suçlayamam tabii, ben bunu hak ettim."

"Doğru..." dedim kuru bir sesle, yavaşça içeri girip kapıyı kapattım.

Yürürken burnuma benden yayılan Ben'in tıraş losyonu kokusu geldi. Hazırlıksız yakalanmıştım. Bu beni rahatlatmadı. Tam tersi, Robert'a bakınca suçluluk duygusu yayıldı içime. Tedirgin oldum. Utanç duygusu yaşamak istemiyordum. Yaptıklarımdan dolayı pişmanlık duymak istemiyordum. Yanlış olduğunu bilsem de yaptığım şeyin yanlış olduğu hissine kapılmak istemiyordum. Aslında durabilirdik ama bunu istemedik ikimiz de. Daha ileriye götürmek istedik ve sorun da buradaydı. Sonuç olarak aramızda yalnızca fiziksel bir bağ değil, aynı zamanda duygusal bir bağ da oluşmuştu. Yaptığımız şey, seks yapıp ertesi sabah yaptığımızdan utanarak uyanmak değildi. Suçumuzun bağışlan-

ması için belki birbirimizden uzaklaşmıştık ama hiç uyumamış ve aramızda bambaşka bir şey inşa etmiştik. Orada Robert'ın karşısında, dün geceyle ilgili olarak meydan okur bir edayla dururken, yaptığımız şeyin çok daha kötü olduğunun farkındaydım.

"Niye geldin?" diye sordum, rahatsızlığımı gizleyemiyordum, sesim buz gibi çıkmıştı.

"Yaptığımı düzeltmek için."

"Niye dün gelmedin?"

"Kafam karışıktı. Doğru düzgün düşünemiyordum." dedi teslim olmuş halde.

"Şimdi doğru düzgün düşünebiliyorsun yani, öyle mi?"

Başını kaldırıp yüzünde kederli bir ifade ile baktı bana. "Birkaç saat evde oturup düşündüm. Sadece yaptığımı değil, ardından sana söylediklerimi de. Biraz kendime gelir gelmez de arabaya atlayıp geldim. Bütün gece buradaydım."

"Evet, belli oluyor."

"Her şeyi mahvettim, biliyorum." dedi öfkeyle, yatakta doğrulurken. "Biliyorum, çok büyük bir aptallık yaptım ama bunu aşabiliriz, Maddy. Biliyorum biz..."

"Peki ya ben istemiyorsam?" diyerek kestim sözünü.

Durumun sandığı kadar basit olmadığını idrak edince beti benzi attı. Öyle gelip de tereyağından kıl çeker gibi affedilmeyi bekleyemezdi.

"Ne demek istiyorsun Mad, dedim ki..."

"Ben duş alacağım," dedim telaşla, bana doğru adım atınca başımı eğip sıyrıldım aradan ve daha bana yaklaşamadan çabucak banyonun kapısını kapattım.

"Yanlış yaptım. Çok üzgünüm," dedi kapıdan. "Lütfen affet beni."

Kapının arkasında sessizce ağlamaya başladığını duyabi-

liyordum. Yıllar var ki Robert'ın ağladığını duymamıştım. Düşüp bacağını kırdığından beri ki o zaman bile belli oranda soğukkanlılığı elden bırakmamıştı. Kafasını hafifçe kapıya vuruşunu, ellerini kapının kenarlarına sürtüşünü duymak kalbimi daha fazla kırdı. Gözümde, birkaç santim ötede bana ulaşmaya, ona geri döndürmeye uğraşırken kapıyı okşayan hali canlanıyordu. Kalbimi fırlatıp attığında, bir başkasının onu yakalamak için orada olduğundan habersizdi.

Kötü olan, o işlediği suçtan dolayı pişmandı ama ben değildim. İşte bu beni perişan ediyordu. Evet, yanlış yapmıştı ama hiç değilse bunu kabul ediyordu. Ben sayesinde aldatma olayının ne kadar çabuk ve kolay olabileceğini çok iyi anlamıştım. Evet, benim yaptığım çok daha kötüydü ve en küçük bir pişmanlık kırıntısı bile yoktu içimde. Robert da en azından pişmanlığını gösterecek insanlık onuru vardı.

"Lütfen, Maddy. Beni affetmek zorundasın..."

Banyoda öylece ayakta durup kederli erkek arkadaşımı dinlerken benliğime yayılan utanç hissi yakama yapıştı. Bunu duymaya daha fazla katlanamayacağımı anlayınca da soyunup duşa girdim. Başımı akan sıcak suyun altına soktum, eğilip duş teknesine oturdum ve sıcak su vücudumun her yerine nüfuz ederken ben kafamdaki düşüncelerle savaşıp duruyordum. Ne istediğime ya da daha önemlisi kimi istediğime dair kararsızlığım, içime işleyen şüphe ile birlikte kat be kat artıyordu.

Acaba Robert'a gerçeği itiraf edip, şu an onun yaptığı gibi her şeyi arkada bırakıp yeniden başlama umuduyla ondan af mı dileseydim? Hâlbuki bana bir ara vermeye ihtiyacımız olduğunu, artık benimle birlikte olmak istediğinden o kadar emin olmadığını söylemişti. Benim de tıpkı onun yaptığı gibi her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımı söylemek çok mu yanlış olurdu? İşin

doğrusu, benim yaptığım çok daha ötede bir şeydi. Olanları itiraf etsem bile o kişinin Ben olduğunu söyleyemezdim. Bu durum, üçümüzün bütünlüğüne zarar getirir, yılların dostluğunu yerle bir ederdi ve bir daha asla iflah olmazdık. Öte yandan, Robert'a geri dönmek istediğimden bile emin değildim. Böyle insafsızca bir kenara atıldıktan sonra affedip her şeyi unutabilir miydim? Belki de yetişkinliğe adım attıktan sonra yollarımız gerçek anlamda ayrılmıştı. Son üç yıldır farklı şehirlerde bambaşka hayatlar yaşıyorduk. Bir noktada zaten her şey kendiliğinden sona ermişti. Ancak, o kadar kolay kaçamayacağım bir gerçek vardı ki her şeyin ötesinde Robert benim en iyi iki dostumdan biriydi. Onu hayatımdan çıkarmak hayal edebileceğimden çok daha fazla acıtırdı beni.

Ben ile geçirdiğim gece zihnimde dolanıp duruyor, olanları unutmamı imkânsız kılıyordu. Robert ile devam edersem, ona karşı hissettiklerimi bir kalemde silebilir miydim? Bunu Ben'e, onun güzel, sevgi dolu kalbine yapabileceğimi sanmıyordum. Yıllarca sır olarak sakladığı duygularını açıp ortaya dökmüştü. Onu nasıl reddedebilirim ki? Sonuçta yıllar yılı aşkını gizlemesinin temel nedeni buydu.

Öte yandan, acaba Ben tüm bu fedakârlığa değer miydi? Bu yalnızca sevgilimi değiştirmek olmayacaktı, her şey değişecekti. Arkadaş grubumuzun yanında ailelerimiz de çok büyük ölçüde etkilenecekti. Bunun farkındaydım.

Kafam bulanık, karmakarışıktı. Milyonlarca senaryo, endişe ve soru işaretlerine boğulmuş vaziyette sağlıklı düşünmek mümkün değildi.

Banyoda gereğinden uzun kaldım. Robert'la yüzleşip bir karar almaya zorlanmaktan kaçıyordum. Sonunda kapıyı açıp çıktığımda durumda en küçük bir değişiklik yoktu. Robert yerde

oturduğu köşeden fırlayıp beni delirmiş gibi kolumdan yakaladı.

"Dokunma bana Robert. Lütfen dokunma." dedim yalvarır bir sesle kollarımı silkeleyerek. Onu yanımda istemiyordum. Başka birinin vücudunda gezinen bu ellerin bana dokunmasına katlanamıyordum.

"Maddy, lütfen... Ben seni seviyorum. Bir hataydı. Bana inanmak zorundasın. Kızı tanımıyorum bile ve biliyorum bu, durumu daha da kötüleştiriyor, bu şekilde sahip olduğumuz her şeyi kaybetmeyi göze alamam. Ben... Sadece anlık bir karardı, Mad. Ben şerefsiz herifin biriyim," çaresizlik içinde konuşup duruyordu. "Niye yaptığımı, neyin beni buna sürüklediğini anlamanı beklemiyorum... Ama eğer geri alma şansım olsaydı, inan yapardım."

"Bu kadar basit değil ama değil mi?" dedim parmaklarımı şaklatarak. Sözleri sinirime dokunmuştu.

Sessizce, hayır anlamında başını salladı. Yüzünde ezik ve ürkmüş bir ifade vardı.

"Ara verelim demiştin sen..."

"Ama ben bunu istemiyorum, gerek yok." dedi telaşla.

"Peki, 'özgür ruh' olma arzuna ne demeli?"

"O saçma sapan bir laftı. Seninle ilgisi bile yoktu. Bunu sana yapabildiğime inanamıyordum. Sana, sevdiğim insana karşı bana bunu yaptıran içimdeki her ne ise."

"Ve her nasılsa bu düşüncelerden bir anda sıyrılıverdin öyle mi?"

"Seni seviyorum. Ben seni seviyorum, Maddy. Seninle birlikte olmak istiyorum. Bak, neredeyse üniversite bitiyor. Birlikte ev tutalım. Sana istediğin her şeyi vermek istiyorum. İstediğin gibi birlikte yaşlanalım, bir sürü çocuğumuz olsun. Yanlış yaptım. Aptalca bir hata yaptım. Ama artık ne istediğimi biliyo-

rum. Başından beri istediğim buydu."

Ağzından bu sözler dökülürken ona hüzünlü ve kuşkulu gözlerle baktım. Bu sözleri iki gün önce ondan duymuş olsaydım, havalara uçardım ama bu noktada gerçekten içim eziliyordu hem ona hem de kendime acıyordum. İçine düştüğümüz bu berbat durum beni kahrediyordu.

"Sadece kendini suçlu hissediyorsun diye bunları istiyor olmanı tercih etmem, Rob." dedim soğukkanlılıkla.

"Hayır, öyle değil!" Dizlerinin üzerine çöktü ve beni kendine doğru çekerek yüzünü karnıma gömdü. Çaresizlik içinde beni sıkıca tutuyordu. Bu kez ondan uzaklaşmadım. "Lütfen, lütfen, bana bir şans daha ver. Beni tanıyorsun! Beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyorsun. Beni anlıyorsun. Beni tanıyorsun."

"İşte bu yüzden çok zor!" dedim inler gibi.

"Beni affetmelisin, Maddy. Lütfen."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Ama en azından deneyeceğini söyle..." başını kaldırıp bana baktı ve bir an ilk kez gördüğüm dokuz yaşındaki çocuk geldi gözlerimin önüne. O cesur ve kibirli hallerinden eser yoktu. Normalde küçük olan gözleri ümitsizlik içinde yalvarırken, evet kelimenin tam anlamıyla yalvarırken hiç görmediğim kadar açılıyordu. Onu öyle kırık dökük halde görmek beni şoka uğratmıştı. Biz nasıl bu hale gelmiştik? İlişkimiz gayet düzgün, sağlam, güven içinde ilerliyordu. Herkes bize imreniyordu ve sonra birden yirmi dört saat içinde yılların birlikteliği paramparça olmuştu. Hiçbir mantıklı açıklaması yoktu bunun.

Kafam o kadar karışıktı ki. O an itibariyle bildiğim tek şey, Robert'ı incitmek istemediğim idi. O kadar yıllık birliktelikten sonra tıpkı onun bana yaptığı gibi ezip geçmek istemiyordum onu. Onu seviyordum. Onu reddedip kalbini kıramazdım. O ka-

dar katı olamazdım.

Ellerimle başını kavrayıp kendime doğru çekerek karnıma bastırdım. Söyleyecek söz bulamıyordum ama bu hareket ona yetti.

"Teşekkür ederim Maddy. Teşekkür ederim." ağlayarak kollarını bedenime daha sıkı doladı. "Söz veriyorum. Bir daha asla böyle bir aptallık yapmayacağım. Asla seni kaybetmek istemiyorum."

Ben aklıma gelince gözlerimden üç damla yaşın düştüğünü hissettim.

Öğleden sonra çiçekli çarşafların üzerinde, televizyonun önünde yan yana oturup sanki her şey çözülmüş gibi davrandık. Sanki ortamı şenlendirecek en ilginç şeymiş gibi dört saat boyunca *Yemekteyiz* programını seyrettik. Aslında hiçbirimizin Hull şehrinden gelen Moira'nın yaptığı peynirli suflelerin başarılı olup olmadığıyla ilgilendiği falan yoktu. Ama programa odaklanmak en azından dikkatimizi birbirimizden ve içinde bulunduğumuz karmaşadan uzaklaştırıyordu. Gerçi Robert kasvetli havayı dağıtmak için elinden geleni yapmaktan geri durmuyordu. Ya geyik muhabbeti yapıyor (Moira'nın sufleleri hakkında örneğin, "Aaa hayır, sönecekler, zavallı kadın") ya da beş dakikada bir çay ister misin diye sorup duruyordu. Her şey yolundaymış, mutluymuşum gibi davranmaya hazır değildim ama tüm öğleden sonrayı bu konuda konuşarak geçirmeyi de istemiyordum. Yorgundum, asabiydim ve aklımdan çıkmış olsa da akşamdan kalmaydım. Sessizce oturup yapabildiğim kadar hayattan kaçma arzusundaydım.

Aramızdaki fiziksel temas minimum düzeydeydi. Her zaman sarılan en azından el ele tutuşan bir çift olduğumuzdan bu bizim için sıra dışı bir durumdu. Bir şekilde mutlaka temasımız olurdu. Ama o gün ayrı ayrı oturduk. Robert'ın vücudu

pişmanlık içinde aramızdaki mesafeyi azaltmak istercesine bana dönük, ben ise kaskatı halde bacaklarımı yukarı çekmiş, doğrudan televizyona bakıyordum. Bunu söylemek belki çok acı ama elimden geldiği kadar onu görmezden geliyordum.

Kendi kendime düşündüm, Robert Nottingham'a geri dönünce her şeyi adam akıllı düşünecek vaktim olacaktı. Belki de Pearl ile konuşurdum. Olanları pek yadırgayacak biri değildi. Sır saklar ve faydalı tavsiyelerde bulunurdu. Özellikle beni yargılayacak, tepeden bakan biri olmadığı için kızlar arasında bu konuyu konuşabileceğim en iyi kişi oydu. Sonuçta kendisi de sütten çıkmış ak kaşık değildi. Robert bu konuda haklıydı.

Aynı zamanda Ben ile de konuşup ne düşündüğünü veya hissettiğini öğrenmek istiyordum. On iki yıl boyunca Robert ile Ben, hayatımda hep var olmuştu. Her ikisi ile de konuşmadan tek bir önemli bir karar dahi almamıştım. Şu an bu sorunla tek başıma kalmıştım ve bu yüzden şaşkındım ve panik haldeydim.

"Bunlar harika görünüyor." Robert mutfaktan bir fincan çay daha yapıp gelmiş, yine anlamsız bir konuşma başlatmaya çalışıyordu. Duvara astığım son fotoğraflara bakıyordu.

Farklı insanların portreleriydi. Öğrenciler, öğretmenler, çarşı esnafı, çocuklar vardı içlerinde. Şehir merkezinde yürürken yüzlerinin vahşi hayvan resimleri ile birlikte basılmasına ikna edebildiğim insanlar. İçlerinde kaplan görünümünde bir rahip bile vardı ki gurur duyduğum bir parçaydı. Her biri çok çarpıcı fotoğraflardı ve hepimizin içinde gizli kalmış olan vahşi yanımıza, sosyal açıdan kabul edilebilir olana boyun eğmeyi öğrensek de hâlâ derinlerde bir yerlerde saklı olan hayvanî tarafımıza gönderme yapma amacıyla oluşturulmuşlardı.

Gönüllülerden biri de Ben'di ve ondan geyik olmasını rica etmiştim. İlk defa onu iri kahverengi gözleriyle benzettiğim

Bambi'ye dönüştürmüştüm. Robert fotoğrafları teker teker incelerken, Ben'in yüzü gözüme diğerlerinden daha büyük göründü. Bu dikkatimi çekti ve sanki fotoğraftan bana bakıyor, Robert'a gerçeği anlatmak istiyormuş gibi bir hisse kapıldım. Bu zihnimin bana bir oyunuydu aslında çünkü fotoğrafların hepsi aynı boyuttaydı. Yine de bu, o an çektiğim eziyeti azaltmak şöyle dursun, iyiden iyiye keyfimi kaçırmıştı.

"Gerçekten çok güzeller," dedi zorlama bir hayranlık ile başını sallayarak.

"Sağ ol..." diye mırıldandım.

Yan gözle onu izliyordum. Dudağını ısırıyor, ellerini saçlarından geçirip duruyordu. Çaresizlik içinde söyleyecek başka bir şey aradığının farkındaydım. Konuşacak yeni bir konu olsun ki ilişkimizin paramparça olacağına dair önsezilerin hezimetine uğrayıp dağılmadan dikkatim o yönde kalsın. Her şeyin o saat normale döneceği yönünde bir yanılsama içinde değildi elbette, daha çok tüm bu olup bitenler onun kaldıramayacağı kadar üzüntü vericiydi. Robert aslında bir aksiyon adamıydı. Herhangi bir sorunu önüne koysalar, çözmek için elinden geleni yapardı. Mimarının kendisi olduğu ve kendisinin bile öyle kolay kolay çözemeyeceği böyle bir durumda olmak belli ki onu çileden çıkarıyordu.

"Bir yerlere gitmek, bir şeyler yapmak ister misin?" dedi bana dönerek. Kıvranıyordu. En az benim kadar ızdırap içinde olduğu çok açıktı. "Ben'i arayıp yapmak istediği bir şey var mı diye sorabiliriz."

Dönüp tekrar fotoğraflara bakmaya başladı. Görmüştü. Bir ölçüde haklıydım. O parlak küçük fotoğraf bana ihanet etmişti. Ama aslında kendimizi soktuğumuz o pis çukurdan çıkarınız umuduyla söylüyordu bunu. Ortamdaki ağır havayı dağıtır umuduyla aklına gelen her öneriyi yapıyordu işte. Her şeyi daha

da berbat ettiğini bir bilseydi...

"Pazartesi gününe yetiştirmesi gereken bir ödevden bahsetmişti..." diye kıvırdım.

"Olsun, soralım yine de. Onu bilirsin. Çoktan bitirmiştir."

"Bak, ben iyiyim böyle." dedim omuz silkerek başımı yastığa gömdüm.

"Dışarıda güneş var, Maddy. Biraz hava almak ikimize de iyi gelir." diyerek telefona uzandı.

"İlla ki Ben'i çağırmak zorunda değiliz."

Robert'a böyle bir şey söylemek gerçekten tuhaftı, bunu biliyordum. Daha öncesinde Ben'in bizimle olmasını hiçbir zaman sorun etmemiştim. Hatta çoğunlukla o da gelsin diye tutturan ben olurdum. Söylediğim dikkatinden kaçmadı. Robert'ın yüzüne tekrar o utanç dolu ifade yerleşti. Yapmacık neşesi söndü gitti. "Sorun ne? Bana kızgın mı yoksa?"

"Sanmam," dedim sesimdeki paniği saklamaya çalışarak. Robert ile Ben hakkında konuşmak istemiyordum. Bir de zoraki bir şekilde üçümüz bir arada olalım istemiyordum.

"Emin misin? Onu o şekilde arada bıraktığım için kötü hissediyorum zaten. Öyle yapmamalıydım. Doğru düzgün düşünüp taşınmadan aradım onu. Büyük ihtimalle rezil herifin teki olduğumu düşünüyordur. Ben olsam öyle düşünürdüm."

"Robert, sorun olmadığına eminim. Sadece işi var. Hepsi bu."

Tereddütlü bakışlarını telefona çevirdi. "Peki, ben yine de arayayım. Konuşmamız iyi olur. Kaygılıdır o şimdi."

Robert telefonu çevirdi, ahizeyi kulağına götürdü ve odadan çıktı. O sırada kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Koridordan konuştuğunu duyabiliyordum ama birkaç saniye içinde odaya döndü.

"Telesekreter..." diye mırıldandı.

Üzerimden yük kalkmıştı.

Ertesi akşam nihayet Robert'ın gitme zamanı geldiğinde baktım ki o gitmek istemiyordu. Geciktirebildiği kadar geciktirdi. Her şey böyle çözümsüzken gitmek zorunda olmak hiç hoşuna gitmiyordu. Her şeyi toparlamak, yaralarımızı sarmak için canla başla uğraşmıştı ama kendisi bile bunun yeterli olmadığını biliyordu. Yapmış olduğumuz hataları ne kadar isterse istesin bir kalemde silemezdi.

Veda zamanı geldiğinde her zamankinden çok daha sıkı sarıldı bana. Aramızdaki duvarı yıkmaya çabalıyordu hâlâ. Ancak her şey bu kadar tazeyken boşunaydı bunlar. Biraz zamana ve kendimle kalmaya ihtiyacım vardı.

Ne diyordum ben?

Ne istediğimden emin değildim.

Sadece gitmesini istiyordum.

Daha gideli on beş dakika geçmemişti ki baktım kapının altından bir mektup atıldı. Robert yazmıştı.

Maddy,

Paris'te ilk öpüştüğümüzde, aşkımız sadece bir inançtan ibaretti. Bizi ele geçiren o gençlik duygularımızın sonunda neye dönüşeceğini ikimiz de bilmiyorduk. Bu, adeta bilinmeyene doğru bir yolculuktu bizim için. Ama ikimiz de korkularımızı bir yana bırakıp birbirimize destek olduk ve duygularımızın bizi olmamız gereken yere getireceğine inandık.

O anı yaşadığımız için asla pişmanlık duymadım, aramızdaki sevgiden hiç kuşku duymadım ya da geleceğimiz konusunda kafamda soru işaretleri olmadı. Şunu bilmeni isterim ki olanlar seninle olmak istemediğimden değildi. İşin doğrusu, ben hayatının en büyük hatasını yapan bir aptalım.

Hayatımın geri kalanını hatamı telafi etmek için, benim hâlâ senin Robert'ın olduğumu sana göstermek için adamaya hazırım. Bana duyduğun sonsuz güveni hak eden, seni sonsuza dek seveceğine yemin eden Robert.

Senden istediğim tek şey, bana bir kez daha inanman, tıpkı beş yıl önce yaptığın gibi. Bu kez seni asla bırakmayacağıma söz veriyorum.

Sonsuza kadar senin olan,
Robert.

Duzenleme
Ny.Ozlem

Aslında bazı kereler onun dostluğunu benimkine tercih ettiğinin pekâlâ farkındaydım. Ancak üniversite bittiğinde onu bana toparlanmış halde geri getiren oydu. İşte bu yüzden dostum Ben'e teşekkür borçluyum. Eğer o olmasaydı, neler olabilirdi kim bilir. Cazibeli bir adam onun ayaklarını yerden kesebilir ve bugün asla yaşanmayabilirdi.

Ben

Yirmi bir yaşında...

"Hey dostum. Bak, tüm bu olanlar için gerçekten çok üzgünüm. İlk önce seni arayıp öyle ortada bırakmamalıydım. Şu an Maddy'deyim. Her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istedim. Konuşuyoruz etraflıca. Gitmeden önce seni görmek istiyorum. Ara beni. Ha, dün gece onunla ilgilendiğin için de sağ ol. Sen tam bir centilmensin."

Aradığında hâlâ yatakta, önceki geceden sahneleri kafamda çevirip duruyordum. Bunun gerçekleştiğine inanamıyordum. Bunun olacağını hayal bile etmemiştim. Yıllarca duygularımı kendime saklamış, her şeyi alt üst ederim kaygısıyla, her ne kadar kendime bile itiraf etmesem de reddedilmekten korkarak hiç kimseye gerçek duygularımdan bahsetmemiştim. Ona, duygularımı hiçbir zaman açmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Aradan çok zaman geçmişti ve o yıllardır Robert ile birlikteydi. O yüzden, onun gerçeği asla öğrenmeyeceğine ve benim için tamamen ulaşılmaz olduğuna kendimi alıştırmıştım.

Benim için tren çoktan kaçmıştı. Ama sonra, aklımdakini söylememem için beni zorladıkça zorladı ve sonunda ben de itiraf etmek zorunda kaldım. Tüm kartları açtım çünkü benim için göz ardı edemeyeceğim kadar cazipti o anda.

Ona her şeyi anlattım. Onu ne kadar sevdiğimi ve o üç küçük hareketi. Hepsi birer birer döküldü ağzımdan. Bir kez başlayınca artık duramazdım. Onun bunun önemini kavramasını istiyordum, sarhoşken ağzımdan çıkan laflar olmadığını anlamasını. Oradaydı işte, hayatımın aşkı. Ağzımdan çıkan her söze kulak kabartmıştı. Ona anlattıklarımdan etkilenmişti. Benim hayal edebileceğimden çok daha iyisi gerçekleşmişti.

Ya onu öptüğümde? Aman Tanrım! İçimdeki duygular her şeyi o kadar yoğun, o kadar güzel hâle getirmişti ki. Her şeyi tam da hayal ettiğim kadar güzeldi; süt beyazı teninin yumuşaklığı, dudaklarımı vücudunda gezdirirken ağzıma gelen o güzel tat. O seksi poposu, pürüzsüz göğüsleri, küçük pembe göğüs uçları, hiçbirisini aklımdan çıkaramıyordum. Onunla sevişmemek için insanüstü bir çaba harcadım. Bununla da gurur duydum doğrusu. Ertesi gün uyandığında pişmanlık duymasını istemiyordum. Bir başka nedeni de karaktersiz bir adam olmayışım idi. İçimden gelen sese kulak verdim, vicdanımın sesine. Benim için her şeyi yapabilecek olan en iyi dostum Robert'ın bana beş para etmez herifin teki olduğunu haykıran sesi kulağımdan gitmiyordu. Birlikte olduğum kadın, onun kız arkadaşıydı ve teknik olarak birlikte olup olmamaları bir fark oluşturmuyordu. Yaptığım tam anlamıyla şerefsizlikti. Ben devreye girmeden birkaç saat öncesine kadar birlikteydiler. Sonra bir an dolgun pembe dudakları aklımda dedim ki acaba fark eder mi onun için? Sonuçta onu fırlatıp atmış, başka biriyle birlikte olmuş ve ayrılmaktan bahsetmişti.

Gerçekten komik oluyordum.

Elbette fark ederdi onun için.

Telefonda Robert'ın adını görünce, bir anda kanım dondu. Öylece donup kaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Onun beni araması gayet normaldi ama birden bana sanki dünyanın en garip, en alışılmadık olayıymış gibi geldi. Beni niye arıyor olduğuna dair sorular deli gibi dolanıyordu zihnimde.

Belki de olanları öğrenmişti ve o yüzden arıyordu. Belki Maddy onu arayıp ondan intikam almak için her şeyi anlatmıştı. Bu durum, epey sinirimi bozmuştu. Gerçekten acıklı bir durumdu. Eğer Maddy ile aramda bir şey olacaksa —ve tabii bu olmasını istediğim bir şeydi— elbette Robert bunu öğrenecekti. Ona söylemek zorundaydık. Adını telefonda görene kadar bunu hiç düşünmemiştim. Ona anlatmak zorunda kalacaktım ve büyük ihtimalle bu, yirmi yıllık arkadaşlığın sonunu getirecekti. Onu kaybedebilirdim. Bunu istiyor muydum acaba? Maddy'yi o kadar çok seviyor muydum? Hep aşk için her türlü fedakârlığı yapabileceğimi düşünürdüm. Ama iş gerçeğe dönünce o kadar kolay olmayabilirdi. Robert'tan o kadar kolay vazgeçebileceğimden emin değildim. Diğer yandan da bana böyle hissettiren sadakat mi yoksa suçluluk duygusu mu? İşte bundan emin değildim.

Dürüst olmak gerekirse, Maddy ile aramdakilerin hangi yöne gittiği konusunda emin değildim ve bu acı veriyordu. Yıllar boyunca onu o kadar çok istedikten sonra hayatın bize neler hazırladığını bilmemek beni yaralıyordu. Maddy gerçeklerden bihaberken yıllarımız geçmişti birlikte. Yıllarca ikisi de en yakın yol arkadaşlarım olmuştu. O kadar uzun zaman geçtikten sonra ona gerçeği anlatmış olmak durumu korktuğumdan daha da karmaşık hale getirmişti. Onunla birlikte olma ihtimali konusu tahmin edebileceğimden çok daha karışıktı kafam.

Aklımda tüm bu düşünceler ve kaygılar dolaşıp dururken

Robert aradığında açmadım telefonu. İlk önce Maddy ile konuşmalı ve ne durumdayız, bundan sonra ne olacak öğrenmeliydim.

Bip sesinden anladım ki telesekretere mesaj bırakmıştı. Derin bir nefes alıp ahizeyi gergin bir halde kulağıma götürdüm. Mikrofondan Robert'ın neşeli sesi yankılanıyordu.

Yatakta doğrulup yirmi dokuz saniyelik mesajı tekrar tekrar dinledim.

"Her şey yolunda." diyordu. Onunla birlikteydi.

Olan biteni etraflıca konuşmuşlardı. İşleri yoluna koymuşlardı.

Bu şimdi beni ne hale koyuyordu?

Maddy benim yanımdan ayrıldıktan birkaç saat sonra Robert'a dönmüştü. Kabahatini affetmişti onun. Ben onun için bu yolda bir duraktım sadece. Yaşadığımız gece unutulmaya mahkûmdu, anlamsız hale gelmişti. Benim için olduğu gibi özel değildi onun için. İyi de ne bekliyordum ki? Yıllardır birlikteydiler, aralarındaki bağ birkaç darbeye dayanabilecek güçteydi. Onunla geçirdiğim birkaç zavallı saatin bunun yanında ne hükmü olabilirdi ki? Aksini düşünerek aptallık etmiştim. Onun da beni aynı şekilde seveceğine inanmak ne büyük saflıktı.

İşte böyle reddedilmek tam da korktuğum derecede yaralamıştı beni.

Neredeyse elde etmiştim onu ve sonra Robert gelip onu geri almıştı, aklından beni ve yaşadığımız geceyi silip süpürerek. Evet, Robert tereddüt etmeme neden olmuştu ama Maddy ile konuşup durumumuzu çözümlemem gerekiyordu. Böyle çarçabuk kaçıp gideceğini, buz gibi bir tavırla o gecemize sırtını döneceğini beklemiyordum.

Yatağımda öylece sus pus oturup etrafıma bakındım. Saatler önce sevgi ve sıcaklık dolu olan bu oda şimdi kasvetli, anlam-

sız ve terk edilmiş görünüyordu. Buradan çıkmam gerekiyordu, gürültülü bir yerde olmalıydım.

Banyo bile yapmadan üstüme bir kot ve buruş buruş bir tişört geçirip tekrar Red Bear'e gittim. Salaş olması umurumda değildi. Biramı alıp köşemde rahat rahat ziftlenebilecektim. Bu yeterliydi. Birkaç tane arka arkaya yuvarladım.

Sınıftan arkadaş Roger aradığında kafam iyice kıyak olmuştu. O geceki ev partisini hatırlatıyor, nerede kaldığımı soruyordu. O kafayla gitmenin süper fikir olacağına karar verdim.

Normalde on beş dakika yürüyüş mesafesinde olan evine ancak yarım saatte gidebildim çünkü doğru düzgün yürüyemiyordum. Dahası iki kez de kayboldum. Ev, çoğunu tanımadığım insanlarla tıklım tıklım doluydu. Dar koridora, merdivenlere, mutfağa, her yere yayılmışlardı. Roger'ı bulmak çok zordu. Ben de aramaktan vazgeçip etrafa bakınıp kendime yer aradım.

Sonunda yemek masasının etrafında toplanmış çılgınlar gibi içki içme oyunları oynayan on kişilik bir gruba katılmaya karar verdim. Gruptan birileri farklı farklı içkileri tepesine dikmek zorunda kalınca bir gürültü, bir şamata kopuyordu. 'Kibir' adını verdikleri, yazı tura atarak oynanan epeyce tehlikeli bir oyunu oynamalarını izledim. Sonra 'Parmak Ortada' oyununa katıldım. Oyuncular ortada bir bardağa kendi içkilerinden bolca koyuyorlar ve üçe kadar sayınca kaç kişinin parmağı bardağın kenarında kalacak tahmin ediyorlardı. Sıkıcı görünüyordu ama sarhoş olunca epeyce de eğlenceliydi aslında ki hepimizin kafası iyiydi.

Şanslıydım, nasıl olduysa, ilk turu kazandım. Sonra diğerlerinin mücadelesini izledim.

Oyunu kaybeden biri dikkatimi çekmişti. Yüzünde kocaman bir gülümseme olan ufak tefek bir şey. Daha önce onu kampüste ve birkaç partide görmüştüm. Çıtı pıtı görüntüsü ve

minyon tipiyle dikkatinizden kaçması imkânsızdı. Kim olduğunu bilmiyordum. Hiç konuşmamıştık ama o anda tüm dikkatimi ona vermiştim.

Oyun boyunca kıkırdayıp duruşunu, neşeyle gülüşünü ve her yanlış tahmininde elleriyle yüzünü kapatışını izledim. Oyunu kaybedip, yarısı dolu yarım litrelik bardağın hepsini içmek zorunda olduğunu anlayınca neşesi birden dehşete dönüştü. Önündeki gri renkli sıvıya yüzünü ekşiterek baktı. Bira, şarap ve saf alkol karışımına Bailey's[31] de eklenince peynirimsi bir hal almıştı. İçmek için bardağı her ağzına götürüşünde gülmeye başlıyordu çünkü gruptan anında tezahürat sesleri yükseliyordu, "Fondip, fondip fondip."

"Yaaa, mecbur muyum?" dedi gülerek.

"Evet!" diye bağırdı heyecan içindeki kalabalık. Kız olduğu için ona tolerans falan yoktu. Eğer oyuna katılırsan, bedelini de ödersin. Kural buydu.

Bana doğru baktı ve ona göz kırptım. Alkol bana normalden daha fazla güven veriyordu.

Muhteşem bir gülüşle karşılık verdi bana.

Sarı saçlarını kulaklarının arkasına atıp bardağı ağzına götürdü ve ela gözleri ile bana minik bir bakış fırlatarak bardaktakileri içti. Kalabalık takdir dolu tezahüratını yaptı ve bir sonraki oyun için içki bulmak üzere dağıldı.

"Ayy, berbat bir şey bu," dedi saniyeler sonra bana doğru sendeleyerek gelirken. Yüzünde tiksinir bir ifade ile ağzını siliyordu. "Bu gece bunu yapmayacağıma söz vermiştim kendime hâlbuki."

"Öyle mi?"

"Arkadaş kurbanı oldum," gülerek bira şişemi elimden

31 Likör tabanlı ve alkollü bir İrlanda viskisi ve kremasıdır.

alıp bir yudum içti. "Affedersin, ağzımdaki kötü tattan kurtulmaya çalışıyorum."

"Tabii, hemen ardından ihtiyacın olan şey kesinlikle daha çok alkol." dedim sırıtarak.

"Sorma..." dedi yüzünü buruşturarak, şişemi geri verirken.

"Eee, niye buradasın bakalım?" diye sordum.

"Burası benim evim," dedi gülümseyerek.

"Aaa..."

"Peki ya sen?"

"Roger'la aynı bölümdeyiz, Grafik Sanatları."

"Haa, tamam, adın?"

"Ben."

"Ben," dedi hafifçe başını öne eğip gülümseyerek. "Ben de Alice."

Gülerek birbirimize ellerimizi uzatıp resmi bir şekilde el sıkıştık.

O anda oyun grubu yeni içkilerle geri dönmüştü. İçlerinden kısa boylu, zayıfça, gür saçlı bir gencin gözleri bağlıydı ve kucağında bir sürü içki vardı. Belli ki birden fazla oyun için içki stokluyordu. Yanımızdan geçerken iri yarı bir arkadaşı onu itince birden ayağı takılıp başkasına çarptı ve elindeki içkiler etraftakilerin üzerine saçıldı. Bana bir şey olmadı ama Alice yoğun bira dalgasından nasibini aldı.

"Affedersiniz," dedi genç ürkekçe, doğrudan kimseyle göz göze gelmeden. Boş plastik bardakları yerden toplayıp tekrar doldurmak üzere mutfağa doğru sendeleyerek ilerledi. Zayi olan alkol belli ki milletin ıslanan giysilerinden daha fazla üzmüştü onu.

"Of! Kahretsin," Alice sızlanarak turuncu elbisesindeki köpüklü birayı elinin tersiyle silmeye çalışıyor, bir yandan da damlaları yere silkeliyordu.

"Sana bir bez falan getireyim mi?" dedim mutfağı göstererek.

"Yok, boş ver. Ne olacak, bira. Eminim yıkanınca çıkar." dedi iç çekerek. Sıkı vücuduna yapışan ıslak elbiseye bakıyordu.

Buz gibi sıvının etkisiyle dimdik açığa çıkmış olan göğüs uçlarına bakmaktan kendimi alamadım.

"Yapabileceğim bir şey olmadığına emin misin?" dedim telaşla "Sırılsıklam oldun."

"Sakin ol aslanım!" dedi kıkırdayarak.

Ben de evet anlamında başımı sallayarak bilinçsizce yaptığım seks imasını onayladım.

"Üstümü değiştireceğim sadece," dedi omuzlarını silkerek, bir yandan da ıslak elbiseyi hafifçe sallayıp çekiştirerek vücudundan uzak tutmaya çalışıyordu. "Zaten geç oldu. Biraz odama çıkıp uzaklaşsam kimsenin fark edeceğini sanmıyorum. Belki de pijamalarımı giyerim..."

"Güzel." dedim evet anlamında başımı sallayarak. Millete baktım, herkes benim gibi çoktan sarhoş olmuştu zaten. İçki içme oyunlarının bir sonraki turu başlamıştı. Gür saçlı genç hâlâ içki temin etme peşindeydi. Müzik çalardan bangır bangır Michael Jackson yükseliyor, yerde sızıp kalmış birkaç kişinin ortasında serseri kılıklı bir grup ay yürüyüşü figürleriyle komik bir dans yarışması yapıyordu. Diğer taraflarda bazıları birbirleriyle derin sohbetlere dalmış, bazıları da öpüşüp koklaşıyordu.

"Yukarı gelmek ister misin?" diye mırıldandı Alice öne eğilip tişörtümü tek bir şey çağrıştıran cilveli bir edayla çekiştirerek.

"Tabii..."

Dans yarışmacılarının arasından geçip, oyun oynayanlarca fark edilmeden, merdivenlerde yayılanların yanından sekerek sonunda Alice'in odasına ulaştık. Topuklu ayakkabılarından birini ayağından çıkarıp içinden bir anahtar çıkardı.

"Bir ev partisinde başına gelecek en kötü şey, yatağının kapılmış olduğunu görmektir." dedi göz kırparak ve karanlık odanın kapısını açtı.

Kapıyı kapatır kapatmaz o masum, tatlı Alice birden dişi bir kaplana dönüşüverdi. Tişörtümü yırtarcasına çıkardı, düğmelerimi koparırcasına açtı ve pantolonumu çekerek beni arzudan çıldırmış bir hayvan gibi yatağa attı. Bir anda üzerimdeydi, beni saniyeler içinde yaladı yuttu adeta.

Seks vahşi ve hızlı oldu, avuçlamalar, ısırmalar, vurmalar. Bir önceki sevgi dolu gece ile taban tabana zıttı ve tam da ihtiyacım olan şey buydu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Maddy'nin zihnime girmesine engel olamıyor, kovamıyordum onu. Öfke ve hiddet doluydum. O olduğunu düşünerek daldım Alice'in içine.

Her şey olup bittikten sonra utancımdan ağlamaya başladım.

Aklım başımdan gitmişti çünkü hayatta tek sevdiğim kız beni sevmiyordu, kendimi aşağılanmış hissediyordum çünkü sadece kendi kafamda yarattığım bir şeye vermiştim kalbimi ve en iyi dostuma ihanet ettiğim için utanıyordum kendimden.

Alice, hiç soru sormadan başımı göğsüne yasladı ve ben uyuyana kadar ıslak saçlarımı, alnımı okşadı.

Yanımda olduğu için minnettardım ona.

Geceyi yatağımda, tek başıma geçirmek zorunda kalmadığım için minnettardım.

Bir sonraki Salı günü dersler bitince çalışmak için kütüphaneye gittim. Odamda hiçbir şey yapamıyordum çünkü bana hafta sonu olanları hatırlatıyordu. Ben de harıl harıl ders çalışan diğer öğrencilerin yanında olmanın bana ilham vereceğini düşündüm. İçerisi oldukça sakindi. Güneşin bizi onurlandırıp yüzünü gösterdiğini hesaba katarsak, bu durum pek de şaşırtıcı değildi.

Eminim, öğrencilerin çoğu kasvetli kütüphanede boş boş bilgisayar ekranına bakmaktansa, dışarıda hem ders çalışıp hem de bronzlaşmayı tercih etmişlerdi.

Maddy gelip yanıma oturduğunda, kocaman bir çalışma masasında tek başımaydım. Onun olduğunu anlamak için başımı kaldırmama bile gerek yoktu çünkü Ghost's Deep Night parfümünün kokusu onu ele vermişti. Daha kendi gelmeden kokusu gelmişti zaten. Bu koku bana her zaman iyi gelirdi ama bu kez oturduğum yerde rahatsız oldum.

Bende kaldığı o geceden sonra ilk kez görüşüyorduk. Garip bir karşılaşma olacağı belliydi. Tekrar Robert'a döndüğünü söyleyerek beni kibarca reddedecek, kalbimi kıracaktı ve ben buna hazırlıklıydım.

Ama ruh hali beni şaşırttı. Bir şeye kızdığı belliydi. Kendini sakin tutmaya çalışırcasına zar zor nefes alıyordu. Yüzü öfkeden kızarmış gibiydi. Sandalyeyi çevirip bana doğru döndü.

Zoraki başımı çevirip baktım ona.

"Sen Roger'ın ev arkadaşıyla mı yattın?" diye sordu alçak sesle, bir yandan duyan var mı diye etrafı kolaçan ediyordu.

Donup kalmıştım.

Acilen oturup konuşmamız gerektiğini, onu tekrar görmenin bende karın ağrısı yaratacağını biliyordum ama böyle bir tepki beklemiyordum. Daha çok benim yanımdan ayrılıp Robert'ın kollarına koştuktan sonra neler olduğuna, benim varlığımı bile tamamen unuttuğuna dair bir açıklama yapar, yanına da bir özür ekler diye düşünüyordum. Ya da hatta artık birlikte oldukları için vicdan yapıp o gece olanları Robert'a anlatmayayım diye beni ikna etmeye çalışır demiştim. "O gece" den sonraki ilk konuşmamızla ilgili olarak kafamdaki iki senaryo böyleydi. Alice söz konusu bile değildi.

"Eee..."

"İnkâr etme boşuna. Onunla karşılaştım."

"Kiminle?"

"Roger."

"Pekâlâ."

"Uzun zamandır tanıyor musun onu?" diye yapıştırdı soruyu, kini ses tonuna yansıyordu. Sesini hiç bu şekilde işitmemiştim. Ürkütücüydü.

"Yok, birkaç kez gördüm sadece. Daha önce hiç konuşmadık." dedim omuz silkerek. Annesi tarafından azarlanan bir çocukmuşum gibi hissettim o an.

"Çok değer verdiğin birisi olduğunu bilmek güzel tabii," dedi kinayeli bir tonda. "Bana mesaj attığını hatırlıyor musun?"

"Yooo."

"Evet attın. Beni ne kadar sevdiğini söyledin. Onunla birlikteyken bana bunu söyleyebilmen çok enteresan. Böyle aynı anda birkaç kişiyi idare eden bir tip olduğunu bilmiyordum doğrusu." Laflar hızla dökülüyordu ağzından.

Huzursuzca kıpırdandım. Ona yazdığımı hatırlıyordum. O sırada hâlâ bardaydım. Roger aradığında beşinci ve son mesajımı göndermek üzereydim. Aksi halde telefona cevap vermezdim. Aslında kazara açmıştım telefonu. Hatta sarhoş halimle Roger'ın evine tökezleyerek giderken gönderdiğim sesli mesajı da hatırlıyordum. Hepsi de aşkımı ilan eden mesajlardı.

Ama üzüntümü ve hayal kırıklığımı saklayamamıştım. İyi ki tam olarak ne dediğimi hatırlamıyordum. Zaten ona öyle çaresizlik içinde mesajlar göndermek beni yeterince utandırmıştı.

"Neyse, en azından o günden beri telefonlarıma neden cevap vermediğini biliyorum artık." diye belirtti.

"Maddy, ben üz..."

"Sana gerçekten inandığımı düşünürsek." diye kesti sözümü. Gözleri kısık, inanmaz bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Yeter artık..." dedim yalvarır gibi.

"Sana seni sevdiğimi söyledim, az daha..." tereddütle etrafına bakındı. "...birlikte oluyorduk. Beni sevdiğini söyledin."

"Seviyorum."

"Ne oldu, o zaman?"

"Sence ne oldu?"

"Vay vay! Senin için o kadar büyük anlam ifade ediyordum ki daha yirmi dört saat geçmeden gidip arabanı başka bir garaja park ettin."

"Maddy!" kullandığı kaba, açık saçık dil ve içinde kabaran öfke beni dehşete düşürmüştü. Hiddet içinde olması gereken ben değil miydim? Kibarca kullanılıp atılan ben değil miydim?

"Ne oldu? Her şeyi ortaya döktükten sonra, düşündüğün kadar önemli olmadığıma mı karar verdin? Yoksa karşında çıplak görünce hayal kırıklığına mı uğradın?" Gözleri adeta beni delip geçiyor, karşılık bekliyordu. "Evet?"

Verilecek cevabım yoktu. Ne bir sebep, ne bir mazeret...

"Beni aptal yerine koydun, Ben."

"Bu doğru değil." Başımı hayır anlamında sallayarak karşı çıktım sözlerine.

"Tam bir enayi gibi hissettim. Oysa ben seni düşünüyordum, bizi düşünüyordum. Bu işin içinden nasıl çıkarız diye kafa yoruyordum. Sen ise o sırada yatakta..."

"Hayır efendim, sen o sırada Robert ile aranı düzeltmekle meşguldün, Maddy. Çıkıp mağdur edebiyatı yapma bana çünkü değilsin." Susmasını fırsat bilip bu kez ben hiddetle konuşmaya başladım. "O zaman bunu konuşalım, ne dersin? Benim yanımdan ayrıldıktan birkaç saat sonra nasıl Robert ile uzlaşıyordun,

onu konuşalım."

Dehşetle ellerini yüzüne kapattı, gözünden yaşlar dökülürken o hiddet dolu ifadesi yok olmuştu. Sürekli hayır anlamında başını sallıyordu.

"Olanı biteni düşünmeye çalışıyordum." dedi çaresizlik içinde.

"Robert'a dönerek mi?" dedim alaylı bir tonda.

"Ne yapacağımı bilmiyordum."

"Vakit kaybetmeden benimle ilgili kararını vermişsin zaten. Onu affetmen pek de zaman almamış belli ki."

"Affetmedim..."

Sözlerini toparlamaya çalışırken sessizce bekledim. Gözlerine bakmıyordum. Dikkatim huzursuzlukla kıpırdanan, eteği ile oynayıp duran ellerindeydi. Kendini kaybetmiş görünüyordu. Ona sarılıp rahatlatmak istiyordum aslında. O kadar yıllık arkadaşlığımız süresince hiçbir zaman Maddy'yi ağlatmamıştım. Her zaman ona destek olup daha iyi hissetmesini sağlamıştım. Orada öylece oturup mücadele edişini görmek canımı yakıyordu.

"O kadar basit değil..." diyebildi güçsüz bir sesle.

"Ama benim bulunduğum yerden öyle görünüyor." dedim sükûnetle.

"Ama ben seni seviyorum..." diye mırıldandı gözünden bir damla yaş kucağına düşerken.

Sözleri beni pek de memnun etmemişti.

"Söyledin mi ona?"

"Tabii ki hayır. Söyleyemezdim..." dedi hayır anlamında başını salladı. Yine bir hıçkırık yükseldi boğazından.

Elini tuttum, kendimi tutamayıp parmağımla elini okşamaya başladım. Karşılık olarak elimi sıktı.

Üç kez.

Bu hareket bende şok etkisi yaptı. Ellerimi çektim aniden.

"Maddy," dedim içimi çekerek, artık sabrım taşıyordu yavaş yavaş. "Benden ne istediğini anlamıyorum. Duygularımı biliyorsun. Kendimi sana açtım, söylemek istediğim her şeyi söyledim ama sen Robert'la birliktesin. Belli ki sen benim gibi hissetmiyorsun."

"Ama hissediyorum!"

"Senin bir erkek arkadaşın var."

"Ve?"

"İşte orada kocaman bir ve var."

"Onunla tekrar görüşecek misin?"

"Kiminle? Alice ile mi? Bilmiyorum. Hiç düşünmedim. 3elki. Neden olmasın?" dedim omuz silkerek. Niye yine Alice'i ;ündeme getirdiğini anlamadım. Bu konuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Buna meydan okurcasına Alice'i tekrar görmemin niye ,ir sorun teşkil ettiğini merak ediyordum. Maddy, beni bırakıp yeniden Robert ile birlikteydi. Sanki hiçbir şey olmamış gibi o ikisinin aşklarını seyretmeye mahkûm olmam adil değildi ki. Benim de artık kendime birini bulup yoğunlaşmamam gereken düşüncelerden uzaklaşmalıydım.

"Peki..."

"Sallantıda kalmanın bir anlamı yok, biliyorsun değil mi?"

"Evet..."

"Şimdi artık seninle ilgili olarak nerede durduğumu biliyorum, hepsi bu." dedim. Bu söz üzerine bir an durdum. Bir şey söyler, belki karşı çıkar diye zaman verdim ona. Yapmadı. Sürdürdüm konuşmamı.

"Dürüst olmak gerekirse Maddy, aramızdaki dostluk ve Robert için, olanı biteni artık unutmamız gerek. Sonuçta yalnızca bir gece geçti aramızda. Alkolün ve duygusallığın etkisiyle oldu diyelim."

Başını bana kaldırıp baktığında yüzünde gördüğüm ifadeyi asla unutamam. Yüzünde şok ve keder yüklü inanmaz bir ifade vardı. Sözlerim onda adeta bir tokat etkisi yaratmış ve kalbini paramparça etmişti.

"Eğer istediğin buysa..." diye mırıldanarak başını eğip ellerine bakmayı sürdürdü.

Cevap olarak omuzlarımı silktim. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum. İstediğim bu olmadığı halde, niye onu böyle insafsızca ittiğime anlam veremiyordum.

"Ah..." Bir şey daha söyleyecekmiş gibi baktı ama sonra vazgeçti.

Kalbim sızlayarak kalkıp gidişini izledim.

Keşke aşktan kurtulmak âşık olmak kadar kolay olsaydı.

Keşke sevdiğim kızla birlikte olmak radyodaki şarkılarda söylendiği kadar kolay olsaydı.

Ertesi gün aramızda e-posta mesajları başladı. Birbirimizin yüzüne bakarak söyleyemediklerimizi bu kez bilgisayar ekranının arkasına sığınarak söyleniyordu. Karşılıklı söyleyemediğimiz, birbirimize yüksek sesle dile getiremediğimiz, başka türlü olsa söylemeyeceğimiz sözleri ifade etme cesaretini veriyordu. Klavye bizi kendimizi unutarak daha cüretkâr, daha dürüst yapıyordu.

İlk mesaj ondan geldi.

Bak, biliyorum belki de konuşmak istemiyorsun. Dün bana her şeyi unutalım derken aslında her şeyi açıkça dile getirdin. Ama yine de içimde tutmak istemediğim bazı şeyler var. Sen konuşmak istemesen de ben bunları anlatmak istiyorum. Sen belki hiçbir şey olmamış gibi davranmak isteyebi-

lirsin ama ben bunu yapamam. Bunun yolu yok. Önce birkaç şeyi açıklamalıyım. Beni anlaman gerekiyor.

Geçen gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmeni istiyorum. Milyonlarca yıl düşünsem, beni sevdiğini söyleyeceğini tahmin etmezdim. Kafanda olup bitenlere karşı çok uzun zamandır kör olduğumu anladım. Seninle ilgili her şeyi bildiğimi sanırken, sen çok büyük bir sır saklıyormuşsun. En güvendiğim arkadaşımken birden KÜT diye bambaşka bir şey oldun. Bana varlığından bile habersiz olduğum olasılıklar sundun. Mümkün olacağını bile düşünmediğim katışıksız ve dürüst bir aşk sundun. Büyüleyici bir şeydi, çok güzeldi.

İçimde uyandırdığın o hisler yüzünden Alice ile aranda geçenleri öğrenince şok yaşadım. Sanki bu, o gecenin önemini azaltmış ve beni senin yatağının kenarına attığın ucuz, sıradan bir çentik haline getirmişti adeta. Öyle miyim? Umarım değilimdir. Nasıl olup da öyle hissettiğini söyleyip hemen ardından başka biriyle birlikte olabildiğini anlayamıyorum. Tam da dedikleri gibi âyinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz. Belki de erkeklere özgü bir şeydir bu. Ama böyle aşağılık bir davranış sana yakışmadı.

Robert'la hemen yatağa girdiğimi söyle-

miştin. Ama bunun doğru olmadığını kendin de biliyorsun. Bunu yapamazdım. Böyle bir şey olmadı, gerçekleşmedi ve bunun sebebi de bizi aklımdan çıkaramamış olmamdır.

Ben, biliyorsun Robert'ı seviyorum. Onunla yıllardır birlikteyim ve ikinizi de aynı süredir tanıyorum. Önümde kendini paraladı, ben bunu beklemiyordum. Bilirsin genellikle çok güçlüdür. Bu beni çok sarstı. Yaptığından dolayı kendimi ondan nefret etmeye çok hazırlamıştım fakat onu o durumda karşımda görünce bocaladım. İçinde bulunduğu acıyı görünce onu daha fazla incitemezdim. Çıkıp gittiğinde bile, hâlâ ne yapacağımdan emin değildim. Yani onu affettim, seni unuttum ve sonsuz mutluluğumuza geri döndük gibi basit değil her şey. Önceki gün seni bulup konuyu seninle konuşmaya, aklımdakileri netleştirmeye geliyordum. Benim açımdan hâlâ ikimiz için büyük bir şans vardı ya da en azından ihtimallerin ne olduğunu düşünebilirdik birlikte. Çok düşündüm bunu. Sonra, Roger'a rastlayınca, tam anlamıyla alt üst oldum.

Dün söylediklerinden sonra, Robert'ı arayıp olanları arkada bırakmaya ve devam etmeye hazır olduğumu söyledim. Telefonu kapattığımda, inan ben de şaşırdım bu yaptığıma ama doğrusunu istersen sırf sana kızgın olduğum için böyle davrandım. Hâlâ ne istediğimi bilmiyorum. Her

şey ortada.

Sen, aramızda hiçbir şey olmamışçasına yola devam etmek istediğini söylüyorsun. O kadar yıl duygularını sakladıktan sonra, söylediğin kadar önemi yokmuş gibi çabucak her şeyi bir kenara atıyorsun. Niye bu kadar çabuk vazgeçiyorsun, Ben?

Durumu iyileştirmek için ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Sen benim dostumsun ve hayatımda önemli bir yerin var. Buluşup konuşalım mı? Belki içmeye gideriz ya da yürüyüşe, ne bileyim herhangi bir şey.

Neyse, rahatladım. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar.

Seni seviyorum Ben. Hep sevdim ve seveceğim.

Maddy, öptüm.

E-posta bildirim sesini duyduğumda odamda çalışıyordum. Okuyunca elimdeki her şeyi bırakıp, bisiklete binmeye çıktım. Saatlerce dışarıda kaldım. Kafamdaki çeşit çeşit düşünce ve duyguları değerlendirmeye çalışıyordum. Her biri, bir diğeri ile çatışıyordu.

Cevap vermeden önce birkaç gün bekledim. Onu incitmek ya da cezalandırmak istediğimden değil. Sadece ne diyeceğimi bilmiyordum. Mesajdaki bazı bölümler beni öfkelendirmiş, bazıları ise üzmüştü.

Ama hiçbiri beni mutlu etmemişti.

Bilgisayar kucağımda, yatağımda oturup aklımdakileri

toparlamaya çalışıyordum. Aslında söylemek istediğim tek şey, onu koşulsuz sevdiğim ve hep onu bekliyor olacağımdı ama yararı yoktu. Kararını vermişti. Dönüp dolaşıp aynı şeyleri söylemek işleri kolaylaştırmayacaktı. Sonunda, birkaç saniye içinde bir cevap yazıp gönderdiğimde kalbim gerçek duygularımı ayıklayamamıştı bile.

Çözülecek bir şey yok, Maddy. Seni seviyorum ama sen Robert ile birliktesin. Bu kadar basit. Ben hep senin dostun olarak kalacağım, bunu biliyorsun.

Bu kılını kıpırdatmaz tutumum beni bile düş kırıldığına uğratmıştı.

Birkaç dakika içinde cevap geldi.

O kadar basit değil ve sen bunu biliyorsun! Ben de seni seviyorum. Belki bazı insanlar, bir insanın aynı anda iki kişiyi sevebileceğine inanmazlar ama ben buna inanmaya başlıyorum. Bu olabilir ve gerçekten berbat bir durum çünkü ne karar verirsen ver, mutlaka bir tarafı inciteceksin. Bu arada kısacık mesajın için sağ ol. Söylediğim diğer şeylere ne diyorsun?

Yanlış yaptığımı bile bile kendimi tutamayıp hemen cevap yazdım.

Maddy, ne istiyorsun benden? Robert ve sen beş yılı birlikte geçirdiniz. Benimle ise sadece bir gece geçirdin. İşte bu yüzden onu seçtin. Bu gerçekleri değiştirmek için yapabileceğim bir şey yok.

Sadece anladığımı söyleyebilirim. Daha fazla ne istiyorsun? İyi dileklerimi mi? Öyleyse, iyi dileklerim hep seninle. İki kişiyi aynı anda sevmek mi? Sanırım bunu ben iyi hissedeyim diye söylüyorsun. Üzerinden yalnızca beş gün geçti nasılsa. Umarım nasıl çabucak âşık olduysan o kadar çabuk kurtulursun. Bu acılarını pekâlâ azaltır.

Yatağımda diğer bir çentik olma meselesine gelince, kaç kızla birlikte oldum sanıyorsun, cidden? Gerçekten kızlara böyle davrandığımı mı sanıyorsun? Sen, beni herkesten çok daha iyi tanıyorsun. O yüzden bu sözlerinin üzerinde durmamayı tercih ediyorum.

O geceyi Alice ile geçirdim çünkü bana başka bir seçenek bırakmadın. Âyinesi iştir kişinin, bak bu doğru. Kesinlikle öyle. Bu yüzden cumartesi gününü Robert'la birlikte geçirmeniz bunu apaçık doğruluyor. Onu göndermedin, sende kaldı ve olanları konuştunuz. Yetmezmiş gibi bir de beni aramasını sağladın. En azından beni uyarabilirdin. Bir bakıma, bu daha sonra olanları tetikledi. Ben içimdeki duygulara ket vurmaya kalktıysam bu, birileri bana yolu gösterdiğindendir. Bu kimseyi suçladığım anlamına gelmesin.

Sana olan duygularım değişmedi ama olaya bakış açım değişti. Biz iyi dostuz. Sen ve Robert hep benim desteğimsiniz. Biliyorum her şey yolu-

na girecek. Bir noktada taşlar yerine oturacak ve biz hepsini arkamızda bırakacağız. Bir araya gelip bunları konuşmamızın hiç kimseye bir faydası yok. Ayrıca, işlerim var ve görüşmeye vaktim yok. Neyse, yakında bir şeyler yaparız nasılsa.

Sevgilerimle, Ben

Gönderir göndermez pişman olmuştum. Kendimi geri çekersem işlerin ikimiz için de daha kolay olacağını düşünmüştüm ama tam tersi yangına körükle gidip daha da alevlendirmiştim. Maddy'ye olan aşkım sonsuzdu ama her ne kadar bundan nefret etsem de bunu gizlemek, ona kötü yanından göstermek zorundaydım. Sanıyorum onun için de durum böyleydi. Birbirimize karşı hırçın ve huysuz davranır olmuştuk. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı aramızda, aklımız havalarda, yaşça daha genç olduğumuz zamanlarda bile böyle davranmamıştık birbirimize.

Sana yolu göstermek mi? Dalga mı geçiyorsun sen? Suçlanacak kimse yok diyorsun ama açıkça beni işaret ediyorsun. Bu ne cüret! Tüm bunları başlatan sensin. Bir şeyler hissetmişsin ve yıllarca içinde tutmuşsun. Niye açık ettin o zaman? Belli ki, sır saklama konusunda üstüne yok. Niye ortaya döktün de ben de bununla uğraşmak zorunda kaldım. Niye benim kalbim kırılana, sarhoş olana kadar bekledin? Yoksa tüm bunları planladın mı? Belki de bu kadar zaman Robert'ın hata yapmasını bekledin ki sonra ortaya çıkıp kendini kahraman gibi göstermeyi düşündün.

Ekrana bir saat kadar ne diyeceğimi bilemeden baktım. Sonunda daha fazla istemediğim şeyleri söylememek için bilgisayarı ortadan kaldırıp Alice'i aramak üzere telefonu aldım elime. Erteleyip duruyordum çünkü kalbim hâlâ yaralı ve kırılgandı. Düşününce yaralarıma biraz sevgi ve şefkatin iyi geleceği sonucuna vardım.

"Hey, merhaba... Uzun zaman oldu." diye güldü telefonu açınca.

"Selam! Biliyorum. Benim kabahatim."

"Bir bayanı böyle askıda bırakmak hiç hoş değil, biliyorsun değil mi?"

Kendimi tutamayıp güldüm. "Pardon ya, acayip bir haftaydı."

"Anlıyorum... Peki, bir mesaj atmak ne kadar sürüyor, söyle bakalım?"

Gerçekten hayal kırıklığına uğramış olsa da hâlâ gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Vakit bulup doğrudan aramak istedim."

"Hmmm... Anlıyorum."

"Bu akşam dışarı çıkmak ister miydin diye soracaktım. Yemeğe gideriz ya da başka bir şey yaparız." diyerek yataktan kalkıp odada dolanmaya başladım.

"Bu akşam mı? Yani bir kez benimle birlikte olup sonra bir hafta boyunca aramıyorsun ve senin için tüm önemli planlarımı iptal etmemi bekliyorsun, öyle mi?"

"Ah!" Sorduğum için kendimi aptal gibi hissettim bir an.

"Şaka şaka," dedi gülerek. "Pijamalarımla oturup çikolata yiyecektim sadece. Saat yedide al beni."

"Anlaştık."

Maddy'yi kafamdan atmam gerektiğini biliyordum. Alice sorun yaratmadığı için kafamı ondan uzak tutmak için idealdi. Onda beni çeken buydu. Bunun yanında oldukça güzeldi ve ra-

hat bir kişiliği vardı. Maddy'den kurtulmama yardım edecek biri varsa o da Alice idi. Ayrıca, kızla birlikte olduktan sonra ağladığımı da unutmayalım. Hiç aranmamayı hak etmiyordu bence. Ona güzel bir akşam yemeği borçluydum.

Saat yedide kapıyı açtığında ikimiz de nasıl selamlaşacağımızı bilemez halde öylece donup kaldık. Pazar günü yanından ayrılırken hoşça kal deyip öpmüştüm onu. Sonuçta geceyi birlikte geçirmiştik. Aksi davranmak kabalık olurdu. Aynı şeyi tekrarlamak biraz ileri gitmek olacaktı çünkü ayık kafada ve biraz da yabancı gibiydik. Ben de orada durup gülümsemeyi tercih ettim.

Tepesinde topladığı saçları, minyon bedenine giydiği soluk mavi kot elbisesi ve üzerinde çiçekler olan krem rengi parmak arası terlikleriyle olağanüstü şirin görünüyordu. Ondan epeyce uzundum. Bu hoşuma gitmişti.

Restorana giden kısa yolda yürürken el ele tutuşmadık. Aslında pek de konuşmadık. Alice onu hatırladığım gibi öyle şen şakrak bir kız değildi. Tam tersi daha ağırbaşlı ve çekingendi, yüzünde onu temkinli gösteren dalgın bir ifade vardı. Bu beni biraz rahatsız etti.

Randevumuz için nehir kıyısında hoş bir İtalyan restoranı seçmiştim. Söylemeye utanıyorum ama daha önce başka kızları da götürdüğüm bir yerdi. Antonio'nun Yeri'nin çok güzel bir manzarası vardı. Otantik bir İtalyan restoranıydı. Sahibinin oldukça gür, kapkara bıyıkları ve çok zor anlaşılan bir aksanı vardı. Yemekleri çok güzeldi. Benim hazırlayacağım her türlü yemekten çok daha iyiydi. Ama en güzeli de nispeten ucuz bir yer oluşuydu. Sonuçta öğrenim kredimden elimde kalan ile ödeyecektim. Söylemeye bile gerek yok, zar zor geçiniyordum.

Oturup şaraplarımızı ısmarladıktan sonra, Alice'e derdi-

nin ne olduğunu sormaya karar verdim.

"Sen iyi misin?" diye sordum masada yelpaze şeklinde duran kırmızı peçeteyi alıp kucağıma koyarken.

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri utangaç bir ifade ile açıldı.

"Evet," dedi kısık bir sesle peçetesini alıp açarken. "Sadece, bütün bunları tersinden yaptığımızın farkındayım."

"Ne yapmışız?"

"Bu işte," dedi elindeki peçeteyi aramızda sallıyor, peçete uçuşuyordu. "Soyadımı bile öğrenmeden beni çıplak gördün."

"Haa, o mesele," dedim gülümseyerek. Durumun sevimliliği hoşuma gitmişti. "Peki, nedir soyadın?"

"Turner." dedi yavaşça, peçeteyi kucağına özenle yerleştirdi.

"Alice Turner."

"Seninki de Gilbert." dedi mahcup bir gülümsemeyle.

"Evet!"

"Bak, ben biliyordum. Ah, bilmiyorum." dedi içini çekerek, başını ellerinin arasına aldı, utanıyor gibiydi. "Senin için çok kolaylaştırdım her şeyi. Genellikle böyle yapmam. Biliyorsun geçen gece olanları. Aramana şaşırdım. Ben olsam aramazdım. Böyle ahlaksız birini."

Güldüm, ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Alice çok tatlıydı. Bu kızlara özgü halleri bende onu koruma isteği uyandırıyordu. Onu rahatlatmam gerekiyordu. "Evet, aradım. Ayrıca şunu bilmeni isterim ki eğer sen ahlaksızsan, o zaman ben de öyleyim... Yani bu ahlak dışı hallerimizle uyumlu bir ikiliyiz demektir."

Neşeli bir kahkaha koyuverdi. Artık rahatlamış görünüyordu.

Dikkat çeken bıyığı ile garson Antonio şaraplarımızı doldurup siparişlerimizi —ikimiz de spagetti ve köfte, yanında da kaşarlı sarımsaklı ekmek istedik— aldıktan sonra dikkatimi Ali-

ce Turner'ı tanımaya yöneltim.

"Evet, hadi bakalım. Anlat biraz. Seni tanımaya hazırım."

"Her şeyi mi?" diye sordu, şarabından bir yudum alırken kaşlarını kaldırarak.

"Evet."

"Bu biraz uzun sürer..."

"Doğru. İyi ya, vaktimiz var." dedim omuz silkerek.

"Pek de ilginç biri sayılmam," dedi gülümseyerek.

"O zaman, Alice Turner'ın hayatından bazı önemli detaylar. Beş ilginç detay ver bana kendinle ilgili."

"Ooo, büyük baskı var!"

"İyi olanları söyle." dedim alaycı bir tonda.

"Kendimi nasıl eğlenceli ve çekici göstersem..." Gülümseyerek düşünüyormuş gibi yapıyordu. Çenesini ellerine koymuş, parmaklarıyla yanaklarına hafif hafif vuruyordu.

"Pekâlâ. Bir numara: İngiliz Dili, üçüncü sınıftayım. Bu demektir ki üç yıldır aynı şehirdeyiz ve hiç konuşmamışız."

"Ne tuhaf!"

"Aslında değil. Ben seni görüyordum ama çoğunlukla yanında kızıl saçlı bir kız vardı. Roger aksini söyleyene kadar aranızda bir şey var sanıyordum. Ayrıca, ben biriyle çıkıyordum. Ezik bir tip. Neyse aldırma." dedi, suratını buruşturarak o fikri kovmak ister gibi elini salladı.

"Peki, devam et," dedim, gündeme gelen Maddy konusunu es geçmeye çalışarak. Uzun uzun bunu konuşmak istemiyordum.

"İki numara: Brentwood, Essex'de büyüdüm. Annem, babam ve küçük kardeşim George orada yaşıyorlar."

"Essex kızısın yani?"

"Niye herkes böyle söylüyor?" dedi yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Nasıl yani?"

"Biliyorsun işte."

"Yoo..."

Aslında biliyordum.

"Suratınızdaki o alaycı gülümsemeyi silin hemen bayım. Yerleşik kanının tersine, biz Essex kızları zekiyizdir. Tek ilgilendiğimiz çantalar ve beyaz topuklu ayakkabılar değil yani."

"Kesinlikle." gülümsedim, şakacıktan alınmış gibi görünmesi hoşuma gitmişti.

"Üç numara: Büyüdüğümde, onun kurgu bir karakter olduğunu, gerçek bir iş olmadığını öğrenene kadar tıpkı Doktor Who gibi bir zaman gezgini olmayı istiyordum. Ben de artık gazeteci olmak istiyorum."

"Zaman gezgini olmak istediğini itiraf edip zeki olduğun iddiasında ısrar ediyorsun yani?"

"Ya! İyi hamleydi ama küçüktüm o zamanlar."

"Peki, affedildin o zaman," dedim başımı sallayarak. Onu böyle alaya almak hoşuma gidiyordu. "Nasıl bir gazeteci?"

"Büyük, içeriği dolu, gösterişli bir dergide yazı işleri editörü olmak istiyorum!"

"Kulağa hoş geliyor."

"Tanrım, bunların ilginç detaylar olması gerekmiyor muydu?"

"Öyleler zaten!" dedim gülerek.

Garson bir sepette ekmek ve tereyağı getirince duraksadık.

"Pekâlâ, dört numara: birazcık zürafa takıntım var. Pek de büyük sayılmaz. Evde giymeyi çok sevdiğim zürafalı bir tulumum var..."

"Çok şirin. Pijamaların hakkında çok konuştun."

"Öyle mi?" dedi kıkırdayarak. "Güzel, pijamalara bayılırım! Ve hangi numarada kalmıştık? Unuttum. Her neyse, sadece

evde giydiğim bir çift terliğim var."

"Bunlar mı?"

"Yoo, hayır. Bunlar öyle sıradan terlikler değil. Mavi bir çift Küçük Bayan Bossy terlikleri. Her iki ayakta da kocaman yumuşak oyuncaklar var. Ayağıma giydiğimde zor yürüyorum. O kadar büyükler ki ama çok sıcak tutuyorlar. Vazgeçemiyorum onlardan."

"Tulumu ve terlikleri aynı anda mı giyiyorsun?"

"Yok canım, daha neler! Çok komik olurum öyle. Ayrıca çarparlar birbirlerine ama inan bana denedim," güldü. "Evet, benden bu kadar. Şimdi sen anlat bakalım!"

"Ben hiç ilginç biri değilim. Hayvan desenli tulumum yok bir kere."

"Peki, eğer evde giymek için hayvan desenli bir giysi seçmen gerekse, ne seçerdin?" diye sordu.

"Ooo, zor bir soru."

"İyi düşün."

"Belki koala falan seçerdim. Yumuşak yumuşak geliyor insana."

"Mmm... Güzel seçim." dedi gülerek.

Gecenin geri kalanı gayet güzel geçti. Saatler sonra Alice'i evine bıraktığımda ilk baştaki gergin anlardan eser yoktu.

"Mükemmel bir geceydi." dedim kapıda dururken.

"Kesinlikle..." dedi gülümseyerek çantasında ön kapının anahtarını ararken.

Anahtarı deliğe sokmaya uğraşırken beline sarılıp onu kendime doğru çektim ve o gece ilk defa öptüm.

Bitince gülmeye başladı.

"Ne?"

"Bilmem," dedi gülümseyerek, başını kaldırıp baktı bana.

"Geliyor musun?"

"Yok, bu gece gelmeyeyim."

"Gelmiyor musun?" diye sordu. Şaşırmış görünüyordu. Bir yandan tişörtümün kolu ile oynuyor, hayal kırıklığına uğramışçasına dudak büküyordu.

"Yok... Genellikle en azından üçüncü randevuya kadar beklerim. Sende kötü bir izlenim bırakmak istemem ya da senin bende kötü bir izlenim bırakmandan kaygı duyarım."

"Anlıyorum..." dedi düşünceli bir ifade ile başımı sallayarak.

"Hmm..." iç çekerek elbisesinin askısıyla oynadım, az önce söylediğim kararlı sözlerden cayacakmış gibiydim.

"Yani bir kez daha görüşeceğimizi sanıyorsun öyle mi?"

"Evet; öyle sanıyorum," dedim bir öpücük daha isterken. "Bir dahaki sefere."

"Şansın varsa tabii." dedi gülerek.

Eve dönünce Maddy'den beş tane mesaj daha geldiğini gördüm. İlki yine aynı öfke dolu tondaydı, diğer üçü nerede olduğumu soruyordu ve sonuncusu ise tam benim tanıdığım Maddy'nin yazacağı gibi sakin ve mantıklıydı.

Çok çok affedersin. Artık burada kesiyorum. Yaptığım gerçekten büyük ahmaklıktı. Sana kızmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Kafam allak bullak oldu. Aslında istediğim her şeyi anlatamıyorum. Tabii ki bana hiçbir şey söylememiş olmanı tercih etmezdim. Çok aptalca ve talihsiz laflardı. O gece aramızda olanları yok saymak gibi bir isteğim yok. Asla keşke olmasaydı diyemem. Her şey çok güzeldi.

Hırçınlaştım çünkü seni kaybetmekten korkuyorum. Bunun olmasını asla istemem. Benim için ne büyük bir değerin olduğunu biliyorsun. Bunu aşacağımıza inanıyorum. Sadece zaman alacak.

Böyle saçma sapan, asabi davrandığım için özür dilerim. Umarım hakkımda kötü düşünmezsin. Aslında önceki mesajların hepsini unut. Acilen profesyonel yardım almam gerek galiba. Gider gitmez deli gömleğini geçirecekler sırtıma. Ha! İyi misin? Haber ver.

Sevgiler.

Bilgisayarı kapatıp kaldırırken derin bir iç çektim. Maddy her zaman beni etkilemeyi başarıyordu, bunun farkındaydım. Yıllardır kendimi bu yönde koşullandırmıştım. Kalbim hep ona aitti. Alice ile geçirdiğim muhteşem gecenin ardından bunun böyle olduğunun farkına varmak sinirimi bozmuştu. Ondan uzak durmak yerine, onun için çaba harcamaya karar verdim. Sonuçta Maddy'yi o kadar özel bir yere koymuştum ki o noktaya kolay kolay erişebilecek kimseyi tanımıyordum hayatta. Bence bir şansı hak ediyordu.

Maddy ve Robert birlikteydi ve tek başıma kalıp onları aralarında hiç kötü bir şey geçmemiş gibi seyretmek bana acı veriyordu. Maddy'ye karşı boş ümitler besleyerek de yaşamak istemiyordum. Kendi kendime artık değişiklik yapmanın zamanı geldi dedim ve Alice ile şansımı denemek en mantıklısıydı. Ayrıca, onunla olmak benim Maddy'den uzak durmamı sağlayacak, bir daha sınırları geçmeye teşebbüs etmeyecektim. Böyle bir şey

yapacağımdan değil ama uzun zamandır arzuladığım bir şeyi bir kez elde edince ona olan isteğim daha da artmıştı. Maddy ile birlikte olma fikri her zamankinden daha da gerçekti. Kaçırdığım şeyin ne olduğunu biliyordum, birlikte olsak nasıl olurdu biliyordum, bedeninin sırlarını biliyordum, kıvrımlarını, dokunuşlarıma verdiği tepkileri biliyordum. Tüm bunlar artık sadece hayallerden ibaret değildi, hepsi gerçekti.

Bu düşünceleri kafamdan atmam ve enerjimi başka bir tarafa yöneltmem gerektiğini biliyordum, aksi halde her şeyi onarılması mümkün olmayacak derecede alt üst edebilirdim.

Alice tek umudumdu ve her şeyimle ona yönelmeye karar verdim.

Maddy

Yirmi bir yaşında...

Son yirmi yıldır Ben'i tanıyor ve hemen hemen her gün görüyordum ama aramızdaki o tutkulu geceden sonra, onu her düşündüğümde yüzü gözümün önünde canlanıyordu. Barda duygularını itiraf ederken yüzündeki gergin gülümseyiş, beni öpmeden önce arzuyla dudaklarıma bakışı ya da dudaklarının vücudumda gezinişi. Sadece en sonuncuyu düşünmek bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu ve o saat utanç duyuyordum bundan.

Alice ile birlikte olduğu için ona kızmıştım ama ne bekliyordum ki? Elbette olanlara onun açısından bakabiliyordum. Her şey o kadar karmaşıktı ki. Bir bakıma bana arkamı dönüp kendi yoluma gitmemi söylemişti açıkça ama ben beni sevdiğini, bana değer verdiğini bilmek istiyordum. Paylaştığımız şeylerin gerçek olmadığını düşünmek istemiyordum. Olan bitenin sadece şehvet dolu bir geceden ibaret olmadığını bilmek istiyordum. Sonuçta, önüne gelen herkesle birlikte olan bir kız değildim. Hayatımda ilk kez sonunu düşünmeden bir şey yapmıştım ve bunun, beni

kötü biri yapmasından nefret ediyordum.

Evinin alt sokağında Ben'e rastladım. Sanki sinsice sokulup onunla karşılaşmak için elimden geleni yapmışım gibi bir izlenim oluştu. Aslında gerçekten öyle görünüyordu. Açıkçası başka ne yapacağımı bilemedim. Yazdığım bir e-postada biraz psikopatça sözler ettiğim için e-postalarıma, telefonlarıma, mesajlarıma cevap vermiyordu. Doğru, iki üç saat içinde birkaç e-posta yazmıştım. Aslında öyle yapmak istememiştim ama o kadar hüsrana uğramış ve tükenmiştim ki elimde değildi. Ben'in hayatımda yer alan tüm ilişkilere vâkıf olduğunu —sözcük seçimi doğru olmasa da ne demek istediğimi biliyorsunuz— hesaba katarsak, içimi dökebileceğim bir tek o vardı. Çirkin tarafını göstermeye başlayan suçluluk duygusu yüzünden bütün hıncımı Ben'den çıkarıyordum. Her şeyi başlatan Robert olduğu halde ona patlayamıyordum. Ne kadar acıklı değil mi?

Ben'e böyle davranmam hiç de adil değildi ve yazdığım mesajlardan dolayı hemen pişman olmuştum. Her ne kadar beni yirmi yedi saat on dokuz dakika cevapsız bırakıp çektiğim işkenceye son vermediyse de sonunda güzel bir mesaj yazıp beni kendimden nefret etmekten kurtarmıştı. Her şeyi anladığım ve sadece ikimizin de mutlu olmasını istediğini yazıyordu. Ardından birkaç gün yine sessizliğe bürününce ben de onunla o sabah karşılaşmak için plan yaptım. Benden kaçıyordu ve bu az da olsa sinirimi bozuyordu. İşte bir perşembe sabahı, derse gittiğini bildiğim bir saatte, tesadüfmüş gibi ama kasıtlı bir şekilde onun karşı tarafındaki yolda yürümeye başladım ki böylece bir noktada kaçınılmaz olarak karşılaşabilecektik. Onu uzaktan yürüyüşünden tanıdım, bir anda içimden bir şefkat dalgası yükseldi ve dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Buna hazırlıklı değildim. Birkaç metre öteden beni fark etti ve bana doğru yürümeye

başladı. Bu iyiye işaretti. Yaklaşırken gülümsediğini gördüm ve içimde kelebekler uçuşmaya başladı.

"Hey, selam!" dedi rahat bir tavırla bana doğru yaklaşırken.

"Selam..."

Bir iki metre önümde şaşkın halde öne arkaya doğru sallanıyor, orada ne işim olduğunu merak ediyordu. Akılsızlık edip onunla karşılaşınca ne yapacağımı hiç düşünmemiş, orada öyle dilim tutulup aptal gibi kalmıştım. Benden kaçtığını biliyordum. Aslında sadece onu görüp her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istemiştim. Amacım benimle iletişime geçmesini sağlamaktı ama köşeye sıkışmış hissettiğini biliyordum. Ben yüzleşmenin her türlüsünden nefret ederdi ve hep de böyle olmuştu.

Aramızdaki sessizlik sözcüklerden çok daha fazlasını söyledi. Sözcüklerin yetersiz kalıp satır aralarının ve vücut dilinin her şeyi anlattığı anlardan biriydi. Kendi vücudumun her bir parçasını ve de onun vücudunu hissediyordum adeta. Üst dudağını diliyle yalaması, parmaklarını gür saçlarından geçirip karmakarışık etmesi, gözlerini önce bana dikip sonra yere bakmaya başlaması. Bir anda sanki yeniden odasmda, yatağındaydım ve ışıldayan gözlerini bana dikmiş, tekrar o gizemli gülüşüyle bakıyordu. Hiç beklemediğim, inanılmaz bir haz verdi bu bana.

Ona o kadar yakın olmak beklediğimden çok daha heyecan verici ve biraz da garipti ve içimde inanılmaz bir çatışmaya yol açtı. O anda orada olmaktan dolayı pişmanlık duydum bu durumu yarattığım için kızdım kendime. Ama diğer yanım uzanıp onu öpmek için karşı konulmaz bir istek duyuyordu. Sanki onun dudaklarını yalayan benim dudaklarım, saçlarını okşayan benim ellerimdi. Yeniden yatağında, kaldığımız yerden devam ediyorduk adeta. Kafamda gidip gelen bu düşünceler beni ürküttü. Robert'a, tüm kalbimle sevdiğimi sandığım, affetmeye çalıştığım

adama ne kadar çabuk ihanet edebiliyordum?

"Nasılsın?" diye sordu. İlk defa yüzüme doğru düzgün bakıyordu, yarım saniyeden daha uzun bakabilmişti yüzüme.

"İyiyim," dedim, ona doğru gülümseyerek. "Sen?"

"İyiyim. Gayet iyiyim."

"Süper."

"Evet..."

"İyi görünüyorsun," deyiverdim.

"Sahi mi?" gülerek kendine baktı. Yırtık bol kotu ve dar mavi beyaz çizgili tişörtü vardı üzerinde. Aslında her zamanki gibi görünüyordu ama farklı bir şey vardı onda. Bunun nedeninin yalnızca benim kabaran hormonlarım olduğunu sanmıyorum. "Belki de güneş ışığındandır." dedi yukarıyı işaret ederek.

"Belki..."

Gökyüzüne bakarken aramızda yine tuhaf bir sessizlik oldu. Sanki hava tahmini yapıyor gibiydik. Rahat değildik birbirimizin yanında.

"Ben, ikimiz konusunda her şey yolunda mı?" diye soruverdim. Soruyu sormak bile utandırmıştı beni. Aptalca, ergenlere özgü bir soru sormuş gibi hissettim. Onunla bu şekilde konuşmaya alışkın değildim. Daha önce buna hiç gerek olmamıştı.

Gözlerime bakarak iç geçirdi. "Elbette."

"Benden kaçıyorsun."

"Yok öyle bir şey." dedi omuz silkerek.

"Yine inkâr edeceksin değil mi?" dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Tamam, haklısın." dedi iç çekerek. Sırt çantasının askısı ile oynuyordu. Durduğu yerde sallanmasından rahat hissetmediği belliydi. "Bunun iyi olacağını düşündüm. Biraz kafamı toplamam gerekiyordu. Şimdi daha iyi hissediyorum ama anlıyor musun?"

"Evet, ama keşke ortadan kaybolmadan önce haber verseydin. Meraktan öldüm."

"Ha! Kusura bakma. Kafamı yavaş yavaş toparladım. Zamana ihtiyacım vardı."

"Ama şu an iyisin, değil mi?"

"Evet! Kesinlikle." dedi gözleri parlayarak, kolumu hafifçe sıktı.

Kolumu. Elimi değil.

Sadece bir kez. Üç kez değil.

Diğer iki hareketin yokluğunu fark etmek beni yaralamıştı.

"Robert da endişelendi." dedim gergin bir tonda. Bahsedilmemesi gereken isimden bahsettiğimin farkındaydım. "Ben de işlerin olduğunu söyledim ama hafta sonu geldiğinde seni görmek istiyor. Odana dalıp zorla seni oradan çıkarmaktan bile söz etti, ona göre."

Bunun üzerine yüksek sesle güldü.

"Ona kızgın olduğunu düşünüyor."

"Aaa tamam, ararım ben onu sonra."

"Sağ ol."

"Aslında, iş demişken, gitmem lazım." dedi parmağıyla gideceği yönü, kampüs yönünü işaret etti.

"Tabii, tabii..."

"Sen nereye peki?"

"Ben... Öylesine dolaşıyordum." dedim gülümseyerek. Onu görmek için orada olduğumu pekâlâ biliyordu.

"Harika." dedi gülerek ve ellerini bacaklarına vurdu gitmek ister gibi. "Tamam, sonra konuşuruz, Mad."

Beni kendine çekip sarıldı. Alışkanlığını kıramadığından mı yoksa tıpkı benim gibi karşı koyamadığı bir dürtünün etkisiyle mi yaptı bilemiyorum. Beni hafifçe kaldırıp yavaşça boynumu

öptü. Bedeni ile beni sararkenki o yakınlaşma bir an nefesimi kesti ve aklımı başımdan aldı. Daha önce etrafımıza ördüğümüz koza sanki yeniden örülmüş, saniyeler içinde etrafımızdaki her şey silinmişti.

Beni telaşla bırakışı ve geri adım atarak yeniden mesafe koyuşu onun da hazırlıksız yakalandığını gösteriyordu. Aramızdaki fark, ben bunu hoş karşılarken onun öyle hissetmemesiydi. Paniğe kapıldı ve hemen kaçmak istedi.

"Acele etmem lazım!" dedi gergin bir tonda, yanakları kızarmıştı. Arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Uzaklaşmasını izlerken, aklımda yanıp sönen tek bir sözük vardı: KAHRETSİN! Eğer varlığı zihnimi böyle darmadağın edecekse, bir dokunuşu bende böyle muazzam bir etki yaratacaksa, önümüzdeki birkaç ay benim için inanılmaz derecede zor olacaktı. Ben bununla nasıl başa çıkacaktım?

"Sonunda Ben ile konuştum!" dedi Robert, o akşam rahatlamış bir halde telefonda.

Telefonun sesine uyandım. Malum nedenlerden dolayı doğru düzgün uyuyamıyordum ama nasıl olduysa bir şeyler yapmaya çalışırken yatağın üzerinde erkenden anlamsızca uyuyakalmışım. Telefonun sesi bende şok etkisi yarattı. Sersem gibiydim.

"Ne?" dedim boğuk bir sesle, rahatsızlığımı gizleyemiyordum.

"Ben! Az önce onunla konuştum."

"Öyle mi?" diye sordum ve yatağın yanındaki komodindeki suya uzandım. Kafamdaki uyuşukluğu gidermeye çalışıyordum.

"Sen iyi misin?"

"Evet, uyuyordum."

"Saat daha dokuz."

"Hadi ya? Vay be!"

"Neyse, dediğim gibi Ben'i buldum," diye devam etti sözüne. "Sandığımız gibi işleri falan yokmuş ya da benim korktuğum gibi tarikata falan katılmamış."

"Tanrı'ya şükür," dedim yavan bir şekilde gülerek.

"Biriyle görüşmeye başlamış!"

"Ne?"

"Yaa... Ne ketum adam yaa! Birkaç hafta ortadan yok oluyor, sonra da bir kız arkadaşla dönüyor. Sana söylememiş olması şaşırtıcı."

O sabahı düşündüm. Pek mutlu ve neşeli görünüyordu. Ben yorum yapınca da olayı güneşe bağlamıştı, hâlbuki kız arkadaşı varmış. O yüzden böyleymiş. Gerçi aramızda geçenlerden sonra, bana böyle bir şey söylememiş olması normaldi. Özellikle Robert'a anlatmadan önce bana söylemesi olmazdı. Böyle bir şeyin bende yaratacağı etkiyi bilmemesine imkân yoktu. Bir an için düşündüm, acaba bu benden bir çeşit intikam alma yöntemi miydi? Bana iyi olduğunu, benim elimde olanlardan çok daha fazla seçeneği olduğunu mu göstermeye çalışıyordu? Aklımdan geçtiği anda bile, Ben'in böyle hesapçı kitapçı biri olamayacağını söyledim kendime. Bu, onun doğasında yoktu.

"Biz de pek görüşmüyoruz zaten," diye yalan söyledim. "Herkesin işi gücü var."

"Peki. Geldiğimde çıkalım beraber dedim ona."

"Evet..." Aklım başka yerdeydi. Dönüp dolaşıp tekrarladığı laflara dikkat etmiyordum.

"Onu görürsem daha iyi hissedeceğim." Dedi, ona ulaşamamanın kendisini ne kadar kaygılandırdığını ima ederek. Bu son iki haftadır pek aceleci davranmak istemediğimden, Rob ile pek fazla konuşmamıştım. Ama ne zaman konuşsak, Ben ile ilgili kaygılarını dile getiriyordu. Üzdüğü tek kişinin ben olmadığımı,

Ben ile de arasını düzeltmesi gerektiğini düşündüğünü biliyordum. "Üstelik" dedi gülerek, "Uğruna bizi bırakıp gittiği kızı da tanımak istiyorum doğrusu!"

"Hemen mi? Daha yeni görüşmeye başladılar. Ayrıca benim çok işim var..." dedim sesimdeki paniği gizlemeye çalışarak. Ben ve yeni çıkmaya başladığı kız ile çıkmak falan istemiyordum. Benim açımdan berbat bir fikirdi. Robert'ı şüphelendirmeden bu işten nasıl sıyrılırım diye düşündüm ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Hadi! İki çift olarak çıkabiliriz, eskiden olduğu gibi."

"Ondan o kadar hoşlandığını mı düşünüyorsun gerçekten? Ben'i bilmiyor muyuz? Bir hafta sonra fikir değiştirir." Umursamaz bir kahkaha ekledim bu sözün yanına ki önemsiz görüyormuş gibi yapıp geçiştireyim diye ama işe yaramadı.

"Ben buna katılmıyorum. Alice'den çok hoşlanmış gibi geldi bana."

"Alice mi?" diye sordum, bu ismi Ben'in gönderdiği bir e-posta mesajından hatırlıyordum. Alice, Roger'ın ev arkadaşıydı. Benimle olduktan sonra yattığı kız.

Hâlâ kafamı toplayamamıştım. Ben onunla, ben Robert'a döndüm sandığı için ya da aşırı alkolün etkisiyle birlikte olmuştu. Nedeni ne olursa olsun, Robert haklıysa, yaşadığı hüsrandan kurtulmak için birlikte olduğu kız, nasıl olduysa onun kız arkadaşı olmuştu. Nasıl olmuştu da Ben, bir gecelik bir olayı daha fazlasına dönüştürmüştü merak ediyordum.

Karşıma çıkıp bunu bana söyleyecek cesareti bulamaması, Robert'tan öğrenmemin benim için sorun olmayacağını düşünmesi, benim duygularımı bu şekilde göz ardı etmesi beni çok üzmüştü.

Robert'ın telefonunu huysuz ve saygısız bir şekilde konuşup çarçabuk kapattıktan sonra Ben'i aramamak için kendimi zor tuttum. Bir tarafım Ben'in bu kayıtsızlığının beni ne kadar

incittiğini bilmesi gerektiğini söylüyordu ama ona alınmaya ve kızmaya ne hakkım vardı ki? Onun tarafından bakınca, ben kararımı vermiştim ve o istediğini yapmakta özgürdü. Anladım ki benim istediğim, hâlâ bana önem verdiğini ve yerimin kolay kolay doldurulamayacağım bilmekti. Kendimi bir kenara atılmış hissediyordum. Yaptığım şeyin o kadar kötü olmadığını, boşu boşuna sadakatsizlik yapmamış olduğumu bilmek istiyordum. Sarhoşluk anında meydana gelen, utanılacak bir şey olsun istemiyordum. Tüm bunlar egomu tatmin etmeye yönelik isteklerdi ve onun bunları karşılamak için hiçbir şey yapmaması sinirime dokunuyordu.

Ve hayatımda ilk defa kıskançlık duygusunu yaşıyordum. Hiç karşılaşmamış olsam da Alice'i kıskanıyordum. Ben'i bana aşkını ilan ettikten sonra bu kadar çabuk ona döndüren her ne özelliği varsa onu da kıskanıyordum. Ayrıca bu rahat tavırları ile Ben'in onu beğenmesini sağlayabilmesine içerlemiştim çünkü ben bunu yapamazdım.

O sırada aklımdan geçirdiğim halde Pearl ile konuşmamıştım. Her şeyi içime atıp kızlardan olabildiğince kaçmıştım. Ben'in Alice ile görüştüğünü, ona gerçek hisler beslediğini öğrenince, biriyle konuşmam gerektiğine karar verdim. Parmak uçlarımda yürüyüp odasına doğru gittim ve kapısını çaldım.

"Pearl?" dedim fısıldayarak.

"Evet, canım," dedi yüksek sesle. "Gelsene."

Etrafında kitaplar, üzerinde notlar yazılı buruşturulmuş kâğıtlar olduğu halde pijamalarıyla çalışma masasının başında oturuyordu. Saçlarını koca bir ananas gibi tepesinde toplamıştı, çalışırken önüne gelmesin diye hep böyle yapardı.

"Sınava mı çalışıyorsun?"

"İşte, elimden geleni yapıyorum. Maalesef, biraz yumur-

ta kapıya dayandı olayı ama yapacak bir şey yok." dedi sandalyesini çevirip yüzünü bana dönerek.

Hissettiklerim yüzüme vurmuş olmalı ki yüzüme bakar bakmaz kaşları çatıldı.

"Neyin var kızım senin?" diye sordu, kalkıp beni kolumdan tutarak yatağına oturttu.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, Pearl." dedim. Bacak bacak üstüne atıp yastıklardan birini alıp yüzümü gömdüm.

"Anlat bakalım. Robert'la mı ilgili?"

"Hem evet hem hayır," dedim başımı kaldırarak.

"Devam et..."

"Ben ile öpüştüm."

O hiçbir şeye şaşırmayan Pearl'ün ağzı açık kaldı. "Ne? Ne zaman?"

İnsanın yanlış bir şey yaptığını kendine itiraf etmesi başka bir şey, nasıl bir aptallık yaptığını başkasına anlatması ise daha başka bir şeydi. Baştan sona her şeyi anlatırken Pearl, ona özgü olmayan bir sessizlikle dinledi. Ben ile sarhoş olmamız, öpüşmemiz, beceriksizce yakınlaşmamız, onun başkası ile birlikte oluşu, olanları unutalım demesi, çiftler olarak çıkmak zorunda kalmam.

"Dur biraz. Geri saralım. Onunla birlikte olmadın değil mi?" dedi elini kaldırıp beni susturarak.

"Hayır."

"Sadece sarıldınız, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Pek öyle sayılmaz ama sonunda evet."

"Pes yani! Niye kaygılanıp duruyorsun o zaman?" dedi iç çekerek.

"Daha fazlasıydı Pearl. Aldatma aldatmadır. Ha bir öpücük ha yatağa girme."

"Öyle değil işte. Arada büyük fark var." diye karşı çıktı

başını sallayarak.

"Öyle mi dersin?"

"Evet. Detaya girip sana ispatlamamı ister misin? Durmasaydınız tam olarak ne yapmış olacağını hatırlatayım mı sana?"

"Yok, sağ ol." dedim huzursuzca kıpırdanarak. Pearl eğer detaya girmeye kalkarsa değme porno yıldızları bile utancından kızarırdı.

"Yazık." dedi komik komik içini çekerek.

"Ama iş bu kadarla bitmiyor işte. Ona âşık oluyorum galiba. Bu, biriyle yatmaktan daha kötü olsa gerek."

Pearl bana hayret dolu bir ifade ile baktı, şaşkınlıktan gözleri kısılmıştı.

"Mad, erkek arkadaşın çok çok kötü bir şey yaptı. Sen de kafayı çekip biriyle öpüştün. Sadece bu. Sen de artık bunu başka bir şeye çevirmeye kalkma. Özellikle de bu adam çekip gitmiş başka bir hatunla takılmaya başlamışken."

"Beni sevdiğini söyledi."

Aynı şeyi Ben'e söylemiştim. Olanları arkada bırakmamı, bir araya gelmemizin mümkün olmadığını kabul etmekten beni alıkoyan da buydu.

Pearl bana bakıp iç geçirdi. "Yani erkek arkadaşının yaptığından daha da kötü bir şey yaptı."

Hiç böyle düşünmemiştim. Alice ile birlikte olduktan sonra bile, peşinden koşan, ona kalbimden gelen —bazen de çılgınca— sözlerle e-postalar yazan, onunla karşılaşmaya çalışan ben olmuştum ve bunlar bana saçma geliyordu. Böyle davranmaya beni iten şeyi açıklayamıyordum. Ya da ne elde etmeyi umduğumu bilmiyordum.

"Bence sen çıldırmışsın." diye sürdürdü konuşmayı. Kalkıp odada dolaşırken kendi sözlerini doğrular gibi başını sal-

lıyordu. "Bu yaptıkların hiç sana uymuyor, Maddy. Sen benim tanıdığım en sadık insansın. Kendi kendini şoka uğrattın ve şu anda da olaya daha büyük anlamlar yükleyip davranışını haklı çıkarmaya uğraşıyorsun. Tatlım, tamam yanlış yaptın ama tek bir hareket senin karakterini belirlemez." Elimi ellerinin arasına alıp şefkatle okşadı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum..." dedim cılız bir sesle.

"Tam olarak hangi konuda ne yapacaksın? Bana öyle geliyor ki Ben artık bir seçenek olmaktan çıktı," son derece gerçekçi konuşuyordu. Gelip tekrar yatağa oturdu. "Onu aklından çıkarmak zorundasın, derhal!"

"Nasıl?"

"Robert'ı hâlâ seviyor musun?"

"Evet."

"Onu affedebilecek misin?"

"Bilmiyorum, belki yapabilirim." dedim omuz silkerek.

Robert'ın ihaneti düşünmekte zorlandığım bir konuydu. Zihnimi dolduran ve beni onun yanlışlarını bir kenara itmeye yönlendiren Ben değildi. Tam tersi beni o kadar üzmüştü ki bunu düşünemez hâle gelmiştim. Beni çok daha fazla incitmişti çünkü birlikte geçen yıllarımızı riske atmış, arkadaşlığımızı gözden geçirmeme neden olmuştu. Yine de onu hâlâ seviyordum. Beni böyle sinirli, rahatsız ve kafa karışıklığı içinde bırakan da buydu.

"Çaba gösterip olayları çözmek istiyor musun?"

İsteksizce evet anlamında başımı salladım cevap olarak.

"Maddy, daha birkaç hafta öncesine kadar bütün hayatınızı birlikte planlamıştınız. Ben defterini kapat ve hiçbir şey değişmemiş gibi davran."

"Bunu yapabileceğimden emin değilim."

Pearl kaşlarını kaldırıp baktı bana.

"Ciddi misin? Tüm bunlar sadece bir gece için. Aklını başına topla."

Pearl'ün lafını sakınmadan konuşacağını biliyordum. Her zaman düşündüğünü hiç inceltmeden açıkça söylerdi. İşte bu yüzden Flo veya Jennifer'a değil, ona gitmiştim. Zaten meseleyi kafamda fazlasıyla romantikleştirmiştim. Beni silkeleyip kendime getirecek birine ihtiyacım vardı. Haklıydı. Ben'i bu şekilde düşünmekten vazgeçmeliydim. O kendi yoluna gidiyorsa, ben de öyle yapmalıydım.

Robert ile olan ilişkimi kurtarmaya çalışmak yerine, niye Ben'e bu kadar çok odaklandığımı açıklayamıyordum. Adeta beynimi yabancı bir yaratık ele geçirmişti. Pearl'ün dediği gibi kafamı bulanıklıktan kurtarıp elimdekine odaklanmalıydım. Robert konusunda kafa yorup, elimizde kalan kurtarılabilir mi ona bakmalıydım.

Ben'i unutmam gerekiyordu... Ama iş duygulara gelince keşke yapmak da söylemek kadar kolay olsaydı.

Bir sonraki hafta sonu için çifte randevu ayarlanmıştı. Benim bunda en ufak bir payım olmadığını söylememe gerek bile yoktu. Robert ve Ben'e bırakmıştım bu işi. O akşam orada bulunmam yeterliydi. Olacaktı, kaçış yoktu. Bunu kabullenmeliydim.

Orada bulunmam biraz da "merak kediyi öldürür" meselesiydi. Sonuçta bir son dakika mazereti uydurup gitmeyebilirdim ama Alice ile tanışmam gerekiyordu. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyordum, neye benziyor, sesi gülüşü nasıl, nerede büyümüş, sevdiği, sevmediği şeyler, müzik zevki nasıl gibi. Bu merakın en kötü tarafı da Ben'in onda ne bulduğunu öğrenmek istememdi. Belki de bunu anlamak ve kendimle karşılaştırmak için.

Erkekler bowlinge gitmeye karar verdiler. Robert ve ben

önce geldik. Yani Ben ve Alice el ele gülüşerek kapıdan girdiklerinde oradaydık. O an midemin bulandığını söylemek hissettiğimi tam karşılamıyor aslında.

Kafamda Alice ile ilgili görüntüler vardı önceden. Uzun boylu, esmer, manken gibi bir tip bekliyordum ama doğrusu bundan daha da kötüydü durum. Aşırı minyon, yaklaşık bir buçuk metre boyunda, zarif vücutlu bir hatundu. Uzun sarı saçları dalgalanarak dökülüyordu omuzlarından ve ela gözlerinde muhteşem yeşil ışıltılar vardı. Doğal bir güzelliği vardı. Sabah yataktan kalkınca bile güzel görünen kızlardandı. Kloş, dizlerine kadar uzanan sarı bir elbise giymişti. Elbisenin ince askıları güzel omuzlarını ve köprücük kemiğini açığa çıkarmıştı. İlk birkaç saniyede bile, cazibesi fark ediliyordu. Etrafına sıcaklık yayıyordu.

"İşte geldi!" diye bağırarak Ben'e sarıldı Robert. Adeta güreşen erkekler gibi sarıldılar birbirlerine. Ben de Alice'e bakarak tuhaf tuhaf gülümseyebildim sadece. Onu nasıl selamlayacağımı bilemedim.

"Merhaba. Ben Alice." Gülerek bana doğru sarılmak için yöneldi. "Sen Maddy olmalısın."

"Evet. Merak etme, onlar gibi yapmam sana." dedim gülümseyerek.

"Ah! Tanrı'ya şükür," dedi kıkırdayarak. "Hakkında çok şey duydum."

Acaba Ben ona ne anlatmıştı? Bir an için buna takıldı aklım.

"Pardon ya. Biraz abarttık. Ben Robert." dedi Robert nefes nefese. Ben'den ayrılıp Alice'i yanağından öptü.

Ben bana doğru geldi, yüzüme bakmadan ve öylesine bir sarıldı. Kısa sürdü zaten ve sonra gülümseyerek diğerlerine döndü.

"Haydi, bakalım!" dedi Robert'ı yakalayarak ve gişeye doğru heyecan içindeki çocuklar gibi seğirttiler.

"İşte başlıyor." dedim arkalarından giderken. Ben ile aramızın hâlâ limoni olduğunu hissedince içimi bir hüzün kaplamıştı. Ne bekliyordum ki? Robert yokken aramızda geçenlerden sonra hop diye normale mi dönecektik yani?

"Bariyer kullanmamıza izin var mı?" diye sordu Alice, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"Aaa... Çoğunlukla izin vermezler bana. Hileye giriyor diye."

Küçükken üçümüz bowlinge gittiğimizde, ilk kez yaptığım için bariyer kullanmama izin vermişlerdi. Mucize eseri top kenarlara gitse de zikzaklar çizip tekrar yola girip lobutları devirmişti. Bunun üzerine doğal olarak öfkelenmişler ve haksız yere kazandığımı söylemişlerdi. En iyi arkadaşları olabilirdim ama bu rekabeti bırakacakları anlamına gelmiyordu. Özellikle Robert, dönüş yolunda surat edip durdu. O günden sonra da bariyer kullanmama izin vermediler.

"Hadi ya? Ama ben çok kötü oynarım!" diye homurdandı Alice.

"Aynen."

Yıllardır bariyerler olmadan oynamama rağmen, hâlâ çok kötü oynuyordum. Sorunum sabrım olmamasıydı. At, bak bakalım nasıl gidecek anlayışındaydım. Öyle yok hizalama, yok dirseğini doğru yerleştirme saçmalıklarıyla uğraşmıyordum.

"Bariyerleri açıyoruz değil mi?" diye sordu Alice şirinlik takınarak ayakkabılarımızı almak için sıra beklerken. Bu soru, ricadan çok emir gibiydi.

İkisi de ağızları açık ona baktılar, nasıl kibarca söyleyeceklerini düşünüyorlardı. İkisi de iyi izlenim bırakmak istiyorlardı.

"Eee..." diye başladı Ben söze. "Bariyer olmayan bir kulvar kiraladık, maalesef."

"Evet, soracağın bir şey olursa çekinme." dedi Robert özür diler gibi omuzlarını silkerek.

"Sorun değil! Artık elektrikli olanlar var... Düğmeye basıyorsun, hop diye çıkıyorlar." dedi gülümseyerek Alice. "Ben de biliyorum nasıl yapılacağını. Kaygılanmayın, beceririm."

Ben ve Robert ona bakakaldılar. Kendimi tutamayıp güldüm. Çocukların onu duymazdan geldiklerini ve tartışmayacak kadar kibar olduklarını biliyordu. Bana dönüp kaşlarını kaldırarak konuyu değiştirdi. "Bağcıklı mı yoksa cırt cırtlı ayakkabı mı alacaksın, Maddy?"

Hiçbir şekilde endişe duymalarına gerek kalmadı. Bariyerler olsa bile, ikimiz de birbirimizden beterdik. Şans eseri birkaç lobut devirdik işte. Yıllar önceki başarım yetenekten ziyade acemi şansıydı. Alice sıra ona gelince kendini tutamayıp gülüyordu, belli ki utanıyordu kötü oynadığı için. İstekli başlıyor, hiza alıyor ama daha atamadan gülmeye başlıyordu. Üstelik kahkahası bulaşıcıydı. Biz de onunla birlikte gülmeye başlıyorduk.

Alice ve Ben korktuğum gibi hep el ele göz göze değildiler. Kanepede yan yana oturuyor, birbirlerinden etkilenmiş görünüyorlardı ama öpüşüp durmuyorlardı. Bu beni rahatlatmıştı. Öte yandan Robert ve ben hâlâ birbirimize karşı mesafeliydik. Ya da ben, aramıza koyduğum ve hâlâ yıkamadığım duvarlar sayesinde ulu orta öpüşmekten uzak duruyordum. Yani Robert, ne kadar her şey normalmiş gibi davransa da öyle değildi.

İlk oyunu sportmen kahramanımız Robert kazandı tabii ki. Sonra yemek arası verdik. Önümüze gelen hamburger, patates kızartması ve milkshaketen[32] oluşan yemeği rahat kırmızı deri kanepelerde oturarak yalayıp yuttuk.

32 Süt, ezilmiş buz, çeşitli meyveler ile aromaların mikserde karıştırılmasıyla hazırlanan soğuk bir içecek.

"Seni daha önce kampüste gördüm aslında." dedi Alice ağzına bir patates atarken.

"Aaa, öyle mi?"

"Ben sana söylemedi mi? Seni onun kız arkadaşı sanıyordum." dedi kıkırdayarak.

"Siz ikinizin bana söyleyeceği bir şey mi var yoksa?" dedi Robert şakacıktan suçlar gibi. Bir yandan beni dirseğiyle dürtüyor, Ben'e doğru kaşlarını kaldırıp bakıyordu.

Kendimi gözüne far tutulmuş tavşan gibi hissettim. Ne diyeceğimi bilemedim. Boş bakışlarımı Alice'den Robert'a çevirdim.

"Kaygılanma canım," Alice güldü Robert'a bakıp. "Hep birlikte oldukları için ben öyle sandım... Yoksa arada bir şey olmadığı çok açıktı."

Gözlerim Ben'e doğru kaydı. İlk kez bakıyordu bana o gece. Yarım saniye kadar yüzündeki maske düştü ve sevgi dolu ve dürüst, gerçek Ben ortaya çıktı. Adeta manyetik bir çekim alanı ortaya çıkmış, beni ona çekiyor, bakışlarımı ondan almak imkânsız hale geliyordu. Herkesin ortasında böyle bakışmak tehlikeliydi. İçimde bir şeylerin kıpırdanması beni utandırdı. Yanımızda başkaları varken bu hislerin rafa kalkacağını, ortaya çıkmayacağını sanıyordum. Ama öyle görünüyordu ki bu uygunsuz durum daha da yoğun hissetmeme neden olmuş, sanki söndürülmeyen bir yangın gibi ilerlemişti.

"En azından senin adına fırsat kollayan gençleri uzak tutuyor, Robert." dedi Alice gülerek.

Gözlerimi yemeğime dikmiş, öylece bakıyordum. Robert yanımda donup kalmış, Ben huzursuzlanıp oturduğu yerde diğer yana dönmüştü.

Değişen havanın ve hepimizin sessizleştiğinin farkında olmaksızın Alice, yemeğini yemeye devam etti. "Arkadaşlar bunun

için var gerçi. Nottingham'da aynı şekilde birisi olmaması ne yazık."

Zayıf bir "Ha," çıkabildi Robert'ın ağzından cevap olarak. Neredeyse üzüldüm onun adına.

"Bu ikisinden uzak olmak zor olmalı gerçekten," dedi gülümseyerek. Sonra Ben'le ikimize dönüp dedi ki, "Duyduğum kadarıyla sizler ayrılmaz üçlüymüşsünüz."

Ben'in Alice'e grubumuzda son dönemde yaşananlarla ilgili hiçbir şey söylemediği ortadaydı. Yani, bu nerede başlayıp nerede duracağı belli olmayan bir konuydu. Yaptığı yorumlarla amacı kimseyi iğnelemek falan değildi. Sadece dostça sohbet etmeye çalışıyordu.

"Hayatımız gerçekten çok değişti, orası kesin." dedim başımı evet anlamında sallayarak.

"Eminim, Robert grubunuzun tekrar bir araya gelmesi için sabırsızlanıyordur."

"Evet, çok haklısın." diye onayladı, rahatlamış görünüyordu.

"Peki, daha sonrası için planlarınız nedir?"

"Aslında henüz ciddi ciddi konuşmadık bu konuyu." dedim özellikle yuvarlak konuşup bu konuyu kapatmak istiyordum.

"Sen ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Alice, Robert'a.

"Ben hep beraber Londra'ya taşınmak istiyorum. Belki bir daire falan kiralarız."

"Öyle mi?" dedim olabildiğince yumuşak bir tonda ona uyarı niteliğinde bir bakış fırlatarak.

"Yani, bu küçük yaşlarda sürekli konuştuğumuz bir şeydi, üçümüzün aynı eve taşınması, biliyorsun..." omuz silkerek sürdürdü konuşmasını. Benimle göz göze gelmiyordu.

"Yıllar var ki konuşmadık bunu," dedi Ben, gergin bir şekilde gülerek. En az benim kadar kafasının karıştığı belliydi. "Ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok..."

Daha önce bu konuyu konuşmuştuk ama o zamanlar çok küçüktük ve hatta Robert'la çıkmaya başlamadan önceydi. Özellikle farklı üniversitelere gideceğimiz belli olduktan sonra, bu fikirden vazgeçilmişti. Hiçbirimiz geleceğin tam olarak ne getireceğini bilmiyorduk. Mezuniyette elimize bir tomar kâğıt tutuşturulunca ne olacağını konuşmamıştık.

Alice konuyu zorlamaya devam etti. Artık rahatsız olmaya başlamıştım.

"Yani, Rob şahane bir yerde hepiniz için çok güzel bir yer bulsa, en iyi dostlarınla yaşama fırsatını elinin tersi ile iteceğini mi söylüyorsun? Bu olabilir mi?" Hepimize aklımızı yitirmişiz gibi gülerek baktı.

"Duruma bağlı, bakalım, üstelik bazen değişiklikler olabiliyor." dedim gülümseyerek. Artık bu konu kapanmalıydı. Sonunda konuyu bizim geleceğimizden ona çevirmeye karar verdim. Kontrolümü kaybetmemek için yapılacak en mantıklı şey buydu. "Peki, sen Alice? Sen ne yapacaksın?"

"Essex'liyim ben. Muhtemelen oraya geri döneceğim. Hep merkezî bir yerde yaşamayı istemiştim gerçi. Ayrıca bütün dergiler vesaire Londra'da yer alıyor. Aslında orada olmak daha mantıklı benim için."

Ben'e doğru baktım. Gergin bir yüzle bowling platformuna doğru bakıyordu.

"İkinci turu oynasak iyi olacak," dedi saatine bakarak. "Fazla zamanımız kalmadı!"

"Bu kez fırtına gibi eseceğim, ona göre," dedi Alice kıkırdayarak. "Söylemedi demeyin!"

"Hadi kolay gelsin o zaman!" dedi Robert kibarca gülerek. Konuşmanın bitmiş olmasından memnundu.

Ben ve Alice ile vedalaşıp arabaya bindikten sonra, Robert bana dönüp merakla baktı.

"Söyle bakalım, ne düşünüyorsun?" diye sordu kemerini bağlarken.

"Şahane."

Her ne kadar kabul etmek güç olsa da içimden geçen buydu. Alice, şen şakrak ve ışıl ışıl bir kızdı. Güzel vakit geçirebileceğin biriydi. Benden çok farklı olduğunu görmek beni şoka uğratsa da Ben'in onda ne bulduğunu anlamıştım. Gerek görüntü gerekse kişilik bakımından aramızda en küçük bir benzerlik bile yoktu. Bu, nedensiz yere canımı sıkmıştı. Gerçi benim birebir kopyamı beklemiyordum ama en azından bir iki ortak noktamız olacağını düşünmüştüm. İşin doğrusu, Ben bana kendimi bu kadar özel hissettirdikten sonra, vasat bir tip bekliyordum. Öyle olmaması sinirime dokunmuştu.

"Ben gerçekten mutlu görünüyor." diye devam etti konuşmasına Robert, arabayı çalıştırıp park yerinden çıkarken.

"Evet."

"Onu görmeden önce epeyce gergindim."

"Öyle mi?"

"Sana ne kadar düşkündür, bilirsin. Küçük bir ihtimal de olsa bana bir tane geçireceğini düşünüyordum."

"Yapmaz böyle bir şey." gülmekle ciyaklamak arası bir ses çıkardım şok içinde.

"Hiç belli olmaz..."

"Yine de her şey yolundaydı, değil mi?"

"Bilmem. Başlangıçta mesafeliydi biraz."

"Nasıl yani? Siz ikiniz ayılar gibi birbirinizin üstüne atladınız." dedim hesapta şaka yapmaya çalışarak.

"Yok, ondan sonra. Gişede beklerken, sanki kafasını

meşgul eden bir şey var gibiydi. Belki de ben fazla hassasiyet gösteriyor, mutlaka altında olumsuz bir şey arıyor olabilirim." kaşları çatılmış, alt dudağını ısırıyordu.

"Öyle olmalı..." diye mırıldandım.

Belki tıpkı benim gibi bir araya gelip her şey normalmiş gibi davranmaya çalışmak Ben'in de canını sıkmıştı. Ya da belki tekrar Robert'ın yanı başında olmak ona ettiğimiz ihaneti hatırlatmıştı.

"Aynı eve taşınmamız konusunda pek fazla konuşmadı, değil mi?"

"Aslında hiçbirimiz pek konuşmadık..."

"Sence bunu istiyor mu?"

"Biz bile henüz ne yapacağımıza karar vermedik ki."

"Biliyorum ama sandım ki..."

"Son zamanlarda çok şey yaşandı, Robert." diye kestirip attım.

Bunu söylediğim için kendime kızıyordum ama hâlâ ona kızgın olduğumdan değil, daha çok artık bu konuyu kapatmasını istediğimden söyledim. En azından birlikte yaşamamamız için geçerli bir neden bulmalıydım. Sonuçta Robert ve Ben ile aynı evde yaşayabilmemin yolu yoktu. Üçümüzün aynı çatı altında olması düşüncesi bile sinirimi bozmaya yetiyordu. Bu, artık olasılık dâhilinde değildi.

"Artık iyiyiz ama değil mi?" diye sordu Robert kederli bir ifade ile. Henüz otoparktan çıkmamıştık, hâlâ tek yönlü yoldan çıkmaya çalışıyordu.

Bu soru üzerine ileriye doğru bakarak dedim ki, "Umarım oluruz ama bazı şeyler zaman alıyor. Sihirli değnek değmiş gibi normale dönmemizi bekleyemezsin. Çok fazla şey oldu." dedim derin nefes alarak.

"Doğru..." evet anlamında kederle başını salladı. Sözlerim onu hüsrana uğratmıştı.

"Her neyse, biz kendi sorunlarımızı çözmeye uğraşırken Ben bizimle yaşamak istemez zaten." diye mantık yürüttüm.

"Bence de..."

Arabayı kenara çekip bana doğru döndü ve yavaşça elimi tuttu.

"Bütün bu olanlardan dolayı ne kadar üzgün olduğumu biliyorsun, Maddy." dedi sakin bir sesle. Yüzünde pişmanlık ve üzüntü ile bana bakıyordu. "Seni tüm kalbimle seviyorum. Böyle bir şey bir daha asla olmayacak. Bunun için kendimden daha fazla kimse nefret edemez benden. Tam bir aptallıktı."

"Önemi yok." dedim savuşturmaya çalışarak. Yine yaptığı hatadan konuşuyor olmak canımı sıkmıştı.

"Var çünkü seni incittim. Yanlış yaptım," diye üsteledi, elimi dudaklarına götürüp öptü. "Birlikte yaşamak istiyorum, Mad. Bu kadar basit."

Ellerimi göğsüne bastırdı ve kollarımdan tutarak kendine çekti. Yavaşça öptü dudaklarımdan.

Olanları itiraf ettiğinden beri ilk kez öpüyordu beni. Bu ufak hareket beni aşırı derecede üzmüştü. Paylaştığımız aşkı ve bitirme noktasına gelişimizi hatırlatmıştı bana. Aramızda çok özel, güven dolu, sevgiyle örülmüş bir bağ vardı. Ancak aramıza ördüğüm duvarı aşmasına izin verirsem, bunu yeniden görebilirdim.

Ben

Yirmi bir yaşında...

O ilginç çifte randevudan sonra Alice'i yakındaki evine bıraktım. Evin ön kapısı görünmüştü ki bana dönüp eve gelmek isteyip istemediğimi sordu.

"Sence doğru mu?" diye sordum. Fırsatçılık yapıyor gibi görünmek istemiyordum. O ana kadar her şeyi seviyeli yapmaya uğraşıyor, birlikte çıkıyor, birbirimizi iyice tanımaya çalışıyorduk. Alice benim dikkatimi olup bitenlerden uzak tutmanın yanında birlikte vakit geçirmek için ideal birisiydi. Bana pozitif enerji vermiş ve dünyayı daha az karmaşık, hoş bir yer haline getirmişti. Her şeyi unutmamı sağladığını söyleyemem ama Maddy meselesini çok daha az düşünmeme yardımcı olmuştu.

"Artık birkaç kez çıktığımıza göre, sanırım kaldığımız yerden devam edebiliriz." dedi şımarık şımarık gülerek.

"Öyle mi dersin?"

"Ya da istemiyorsan, kanepede tembellik edebilir, film izleyebiliriz..." dedi alaycı bir tonda.

"İlk teklif çok daha cazip ama ben diğerini alayım."

Heyecan içinde arkasından girdim içeri.

Öğleden sonra muhteşemdi, öncelikle onda beni çeken, sahip olduğu cazibe ve sıcaklık olmuştu. Onu Robert ve Maddy'nin yanında hep böyle görmek istiyordum. Sonunda, özel ve benim olan birisi olduğunu görmek istiyordum.

"Sence beni sevdiler mi?" Odasındaki yatağa uzanıp birbirimize bakarken sordu. Tanımadığım ev arkadaşlarından biri salonda televizyon seyrediyordu, biz de onun odasına gitmeye karar verdik. Aslında bahanemiz olmuştu. İkimiz de orada olmayı tercih ediyorduk.

"Sana bayıldılar."

Bu, Robert açısından doğruydu çünkü hiç vakit kaybetmeden kulağıma eğilip ne kadar güzel olduğunu söylemişti. Daha sonra da Alice komik ya da sevimli bir şey yaptığında bana dönüp göz kırpmıştı. Onun beğenisini kazanması hiç zor olmamıştı. Maddy'ye gelince, onu gözlemledim, nedense beni başka biriyle görünce nasıl tepki vereceğini anlamak istedim. Ondan etkilenmiş görünüyordu ve çoğu zaman onu ilgiyle inceledi. Alice'in bunu fark etmemiş olması beni şaşırttı.

"Emin misin?"

"Sevilmeyecek neyin var ki?"

"İşte bizim aslan yine sevgiden bahsediyor!" dedi gülerek.

Ellerimi kalçalarına koyup onu üzerime çektim ve öptüm onu.

"Devam etmeden önce... Sana vermem gereken bir şey var." deyip yatağın yanından büyükçe bir hediye paketi çıkardı ve gülerek bana uzattı.

"Ne bu?" diye sordum, özenle paketlenmiş hediyeye bakıp evirip çevirip ne olduğunu anlamaya çalışarak. Yumuşak bir şeydi ve sallayınca ses yapmıyordu. Ne olduğunu anlayamadım.

"Ufak bir şey," dedi omuz silkerek. "Seni gülümseteceğini düşündüm."

Mavi hediye paketini yırtıp açınca içinden koala desenli bir tulum çıktı. Teşekkür etmek için bir kez daha onu öperken gülümsüyordum. Aldığım en ince hediyeydi. Bu düşünceli hareketi beni çok etkilemişti.

"Sen ne şirin bir şeysin yaa!" diyerek yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Niye, sağ ol! Bir kere ne kadar güzel bir şey olduğunu görünce yemin ederim üzerinden çıkarmak istemeyeceksin."

"Aaa, sen denesen."

"Ben!". Kahkahalarla gülerek koluma şakacıktan patlattı bir tane.

"Şaka yapıyorum. Gerçekten çok sağ ol. Çok tatlısın."

"Yok, aslında böylece senin yanında tulumumu kendimi aptal gibi hissetmeden rahatça giyebileceğim."

"Ooo, bakıyorum da gizli hedefleriniz var, Bayan Turner!"

"Sen sonunda benim odamın yolunu bulunca önem kazandı, tabii."

"Akıllıca."

Orada birbirimize gülerek bakarken aklıma bir fikir geldi. "Alice, aslında hafta sonu eve gitmem lazım Maddy'nin babasının ellinci yaş günü için. Gelmek ister misin?"

Üzerinde biraz düşünmüş olsaydım, pek de iyi bir fikir olmadığına karar verebilirdim ama hiç düşünmeden söylemiştim. Orada öyle oturup sıcaklığının tadına varırken çok iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Öyle davet edilmeden gidemem."

"Ben davet ediyorum."

"Sen bunu yapamazsın."

"Yapabilirim, bir kişi getirme hakkım var."

"Ama ben kimseyi tanımıyorum ki."

"Alice, sana bizim eve gelip annemle tanışmanı teklif etmeye çalışıyorum, lütfen zorlaştırma."

"Ah! Annenin orada olduğunu unuttum," dedi gülerek. "Memnuniyetle."

Maddy ve Robert çıkmaya başladığından beri her türlü sosyal olayda bana aşk hayatım konusunda bir sürü soru sorulur, sonra anlayışlı bakışlarla bana endişelenmemem gerektiği ve sabırlı olursam bir gün bunun olacağı söylenirdi. Beş yıl boyunca aşk konusunda hep ezik taraf olmaktan kurtulamamıştım. Maddy ve Robert son birkaç hafta hiç yaşanmamışçasına ideal çift rolü yaparken aynı muameleye maruz kalmak istemiyordum. Koluma muhteşem birini takıp artık bu ezik muhabbetinden kurtulmak istiyordum. Bu beni onlarla eşit konuma getirecekti ve umut ediyordum ki aksi halde korkunç geçebilecek geceyi güzel geçirmemi sağlayacaktı.

Maddy'nin bundan pek hoşlanmayacağını biliyordum ama oturup onun elimden kayıp gidişine seyirci kalmayacağımı anlaması gerekiyordu. Kendimi meşgul etmeli, kalbimi dolu tutmalıydım.

Maddy

Yirmi bir yaşında...

Dördümüz çıktıktan sonraki hafta hep beraber Peaswood'a gittik. Babamın ellinci yaş günüydü ve büyük bir kutlama partisi planlanmıştı. Mahalle kulübü lokali ve aslan yelesi saçlı bir DJ kiralanmış ve bir sürü mavi gri balonla salon dekore edilmişti.

Haftalardır yaşanan sıkıntılardan sonra eve gitmeye, bir zamanlar her şeyin çok basit olduğu tanıdık bir yerde olmaya can atıyordum. Gelgelelim, bizim sakin küçük evimiz adeta işgal edilmiş, kaotik bir yer haline gelmişti. Kutlamaya katılmak için gelen uzak akrabalarımız da bizde kalınca banyolar, saç kurutucular her yer, her şey kapışılıyordu. Bulduğumuz küçücük alanda parti için hazırlanmaya çalışıyorduk.

Saat tam yediyi yirmi beş geçe saçımı tepemde topuz yapıp yere kadar uzanan zümrüt yeşili elbisemi giymiştim ki taksiler geldi. Aile efradı bekleyen taksilere binerken annem ne yaptım ben der gibi elini alnına koyup bana döndü.

"Yolcu sayısını tamamen yanlış hesaplamışım."

"Hı?" dedim kaşlarımı çatarak topuklu ayakkabılarımı giyerken. "Ben arkaya bir yere sıkışırım."

"Hayır, şoför kabul etmez. Sen burada bekle, birini göndereyim ben."

"Ama anne..." diye sızlandım. Arkada kalıp tek başıma gitmekten nefret ediyordum.

"Ben de herkes gelmeden önce salonu iyice kontrol ederim. Sağ ol bebeğim." dedi telaşla, beni yanağımdan öpüp kapıdan çıktı.

Öyle şaşkın şaşkın merdivenlere oturup bekledim.

Beş dakika kadar sonra kapı çaldı. Açtığımda gri takım elbisesiyle, geriye doğru taranmış kuaför elinden çıkmış saçıyla muhteşem görünen Robert karşımdaydı. Son zamanlarda olanlara ve beni fazlasıyla incitmiş olmasına rağmen hâlâ nefesimi kesmeyi başarıyordu.

"Annem mi gönderdi seni?"

"Pek sayılmaz."

"Ne demek istiyorsun... Beni burada bırakmasını sen mi istedin?"

"Belki de," dedi gergin bir şekilde gülümseyerek, bana karşı hâlâ ihtiyatlıydı. "Birlikte gitmemizin iyi olacağını düşündüm. Sanırım altıncı sınıf mezuniyet balosundan beri hiç böyle bir gecemiz olmadı."

"Öyle galiba."

"Bu senin için," diyerek arkasında tuttuğu bir buketi uzattı. Beyaz ışıltılı boncukların ortasına koyu kırmızı bir gül yerleştirilmişti. "Uzatır mısın elini?" dedi.

Çiçeği görünce gülümsedim. Üç yıl önceki balo gecesi bana verdiği buketin aynısıydı. O zaman da beni kapıdan alıp eşlik etmişti. "Çok güzel," dedim gülümseyerek gösterdiği nezakete teşekkür mahiyetinde.

"Sağ ol." dedi yavaşça sıkılganlaşmıştı biraz.

Kapıyı kilitleyip koluna girdim. Beni taksinin kapısına kadar götürdü, bir centilmen gibi kapıyı benim için açtı, binince de kapattı.

Araba hareket edince el ele konuşmadan oturduk. Haftalardır ilk kez kendimi ona bu kadar yakın hissediyordum. Gözlerimi kapatıp başımı omzuna dayadım. Artık özlemeye başladığımı fark ettiğim sıcaklığını hissettim.

Araba kısa bir süre sonra durdu. Gözümü açtığımda şaşkınlıkla Ben'in evinin önünde olduğumuzu fark ettim. Yanında Alice, arabaya doğru geliyorlardı. Bunu hiç beklemiyordum.

O anda neşem büsbütün kaçtı. Eve gelmeden önce yaşadığım o çalkantılı ruh haline döndüm. Gösterdiği bütün çabaya rağmen, Robert'a kızdım yalnız kalmamızı sağlamadığı için.

Ben ve Alice'i kibarca selamladıktan sonra, on dakikalık yolculuğu köşede somurtarak geçirdim. İyi saatte olsunlar gelmişti yine.

Elbette Ben'in partiye Alice ile gelişi ile birlikte herkesin çenesi açıldı. Herkes bunun öneminden, belki de Ben'in hayatının kadınını bulmuş olabileceğinden dem vurup durdu. Gelecekle ilgili tahminler yapıldı. Herkes bu konuyu konuşmak istiyordu.

Tabii onlar da muhteşem çifti oynadılar. Ben bütün gece Alice'in yanından ayrılmadı. Devamlı içkisini tazeliyor, onu aileden herkesle tanıştırıyordu. Dans pistinde de oldukça iyi vakit geçirdiler. Romantik danslarını izlemek tam bir işkenceydi. Ben; sanki yeni ilişkisiyle hava atıyor, bana iyi olduğunu göstermeye çalışıyordu. Başka birini bulmuştu, daha iyi birisini. Böyle çabucak, kolayca vazgeçilmek gerçekten canını yakıyordu insanın. Evet, Alice'ten hoşlanmıştım. Cici bir kızdı ama onun kusursuzluğunu gözüme sokmaya ne gerek vardı? Yok, ne muhteşem bir

kızmış, yok Ben ne kadar mutlu görünüyormuş...

Robert, gecenin başında gösterdiği centilmen tavırlarını sürdürdü. Hakkını yemeyelim en az Ben'in Alice'e karşı olduğu gibi ilgiliydi bana karşı ama ben her girişiminde bir kusur bularak onu azarlıyor, terslenip duruyordum. Bütün gece huysuz bir tip gibi davrandım. Robert'a gereğinden fazla söylendim ve adeta tepemde kara bir fırtına bulutu var da beni sinirlendirdiği anda ona patlayıverecekmiş gibi dolandım ortalıkta. Her şeye rağmen yanımda kalmaya devam etmesi, çıkıp gitmemesi beni şaşırttı doğrusu.

Ayakkabısının bağının çözüldüğünü fark etmedi diye —ne kadar da önemliydi— ona çıkışırken annem duydu, maalesef. Bana doğru eğilip sarılıyormuş gibi yaparak kolumu hissedilir derecede sıktı.

"Senin neyin var bilmiyorum genç bayan ama bir an önce kurtul şu ruh halinden." diye tısladı dişlerinin arasından. Bir yandan da bize doğru bakan konuklara gülümsüyordu. Bilmiyorlardı ki annem, aslında yirmi bir yaşında olan ama beş yaşındaki şımarık bir çocuk gibi davranan kızını azarlamakla meşguldü.

Gecenin devamı çok da farklı geçmedi. Karamsarlığım ve aksiliğim devam etti. Ben ve Alice'i aklını kaçırmış bir sapık gibi izlemek, durumu daha da kötüleştiriyordu. Aile dostlarımız ya da akrabalarla konuşmamak için elimden geleni yapıyor, kendi acımla baş başa kalmayı tercih ediyordum.

Beş para etmez bir yabancıyla birlikte olup kusursuz ilişkimize leke getirdiği ve bunu yaparken beni tamamen göz ardı ettiği için Robert'a kızgındım.

Kalbimde yaralar açıp sonra da kanar vaziyette bıraktığı, şimdi de mutlu mesut yeni kız arkadaşıyla ortalarda salınıp durduğu için Ben'e kızgındım.

En çok da her şeyi nasıl düzelteceğimi bir türlü bulamadığım için kendime kızgındım.

Söylemeye gerek yok ama hiç de partiye uygun bir ruh halinde değildim.

Şu yeni arkadaşım kara bulutla ikimizi sinirlendirecek bir şey daha oldu maalesef. Odamı o gece bir aileye vermişler. Annem ve Carol da benim Robert'la kalmamı uygun görmüşler. İlk defa annelerimizin bu gibi konularda daha katı olmalarını istedim.

Küçücük odaya girer girmez geceliğimi giyip çarşafların altına girip hemen uykuya dalmış gibi yaptım.

Robert'ın rol yaptığımı fark edip etmediğini bilmiyorum ama yatağa yatıp ışığı söndürünce yüzünü bana doğru dönüp çaresizlikle derin bir iç çekti.

"Seni çok seviyorum, Maddy." diye fısıldadı.

Karşılık vermedim, gözlerim sımsıkı kapalıydı.

"Sana, ben her şeyi berbat etmeden önceki mutlu zamanlarımızı hatırlatmak istemiştim ama yine beceremedim galiba."

Nefes alışı düzensizleşti. Boğazında bir şey mi düğümlenmişti yoksa gerçekten mi ağlıyordu bilmiyorum ama susmasını diledim. Başaramadıysak tek sebebi o değildi. Benim de payım vardı.

"Bir hata yaptım. Tüm hayatım boyunca pişman olacağım aptalca ve korkunç bir hata yaptım. Seni kaybetmek istemiyorum. Buna dayanamam. Beni affetmen için ne mümkünse yaparım, Mad. Sen söyle kendimi nasıl affettirebilirim..."

İnadımdan bu sözler karşısında ağlamamak için tuttum kendimi. Ona nasıl davrandığımın farkındaydım ve onu itmeye çalışan inatçı bir keçi gibi davrandığım için kızıyordum kendime. Belki de bir tür kendi günahlarımın kefareti olarak görüyordum bunu. Kendisine böyle davranmama niye izin verdiğini hâlâ anlamıyordum. Niye bana bir ayar vermeye kalkmadı, kendisine

haksızlık ettiğimi söylemedi. Muhtemelen böyle bir şey yaparsa, olabilecekler onu korkutuyordu. Onu bunun için suçlayamam.

Ertesi sabah Robert uyurken kalkıp aşağıya indim. Kimselere görünmeden eve gitmeyi umuyordum. Maalesef Carol'a yakalandım. Sanki beni bekliyormuş gibi sarı saçı yapılı, makyajı yerinde mutfaktan çıkıverdi. Hiç yeni kalkmış gibi bir hali yoktu.

"Gitmeden önce bir şey içmek ister misin, Maddy?"

"Şey, hemen çıkmam lazım. Bugün dönüyorum..."

"Hadi, beş dakikadan bir şey olmaz. Biraz sohbet edelim. Bir daha nerede göreceğim seni."

Suçluluk duygusu yüzünden kabul etmek zorunda kaldım. "Gerçekten uzun kalamam." demeyi de ihmal etmedim.

Mutfak tezgâhında bekleyen bir demlik çay, iki fincan, bir kâse şeker, bir sürahi süt, kruvasanlar ve çöreklerle dolu tabak beni bekliyor olduğu konusundaki şüphelerimi doğruluyordu. Carol sevdiğim kayısılı çöreklerden bir tane tabağa koyup önüme sürdü, sonra da ikimize de çay doldurdu.

Ne yapacağımı bilemez halde, bari aradaki sessizlik rahatsız etmesin diye çöreği alıp yavaşça yemeye başladım. Beni izlediğini hissediyordum. Bana bir şey söylemek istiyordu. Muhtemelen Robert ile aramda bir sorun olduğunu fark etmiş ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Carol bazen çok müdahaleci bir anne olabiliyordu, gerçi hepimizin annesi öyleydi aslında. Her zaman hayatımızda ne olup bitiyor bilmek istiyorlar, fikirlerini sormasak bile her zaman nasihat vermeye çalışıyorlardı. Aptala yatıp hiçbir şey yokmuş gibi davranmayı, böylece olaydan sıyrılmayı düşünüyordum.

"Robert son günlerde aranızda geçen her şeyi anlattı." dedi içini çekerek.

Bu beni fazlasıyla şaşırttı. Robert her zaman başarılı,

her şeyi düzgün yapan birisi, ailesinin gurur kaynağıydı. Nasıl olmuştu da annesinin eşini aldatan erkekler konusundaki düşüncelerini bile bile ona her şeyi itiraf edip şanına leke sürmeyi göze almıştı. Onu Ben'in babası hakkında konuşurken duymalıydınız. Sanki şeytanın ta kendisinden bahsediyor gibiydi.

"Hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim ama hatasını kabul ettiği için de memnunum." dedi başını sallayarak, tereddütle konuşmasına devam etti. "Sorun şu ki Maddy, ayrıca bu şekilde burnumu soktuğum için de affedersin..."

"Sorun nedir?"

"İkinizi birlikte izledim dün gece. Sen ve Robert."

"Ben sarhoştum sadece," diye yalan söyledim omuz silkerek. Bir damla bile koymamıştım ağzıma. Pişman olacağım bir şey yapmamanın ya da söylememenin tek yolu buydu. Gerçi işe yaramamıştı ama bir iki kadeh atsaydım neler olabileceğini hayal ediyordum.

"Öyle mi?" diye sordu, bir yandan çayına şeker atıp yavaş yavaş karıştırırken.

Bardağıma bakıyor ve bu konuşmanın bir an önce bitmesini arzuluyordum. Bu konuda annem tarafından azarlanmak yetmiyormuş gibi bir de Robert'ın annesi çıkmıştı.

"Onu cezalandırıyor olman yanlış demiyorum. Düşüncem şu ki Maddy, ya onu affedip yola devam edecek ve işleri yoluna koyacaksınız ya da affetmeyeceksin."

"O kadar basit değil." diye mırıldandım.

Carol beni yaşımız küçükken çocuklarla birlikte yaptığımız yaramazlıklardan dolayı azarlardı ama bu hepimiz için geçerli olurdu. Ben hiç tek kalmamıştım. Oğluna karşı rencide edici şekilde davrandığım için kendi mutfağında benimle konuşuyordu. Kendimi mahcup hissettim. Karıştığı için onu suçlaya-

mıyordum üstelik. Sonuçta her anne oğlunu korumak isterdi. Sadece sağduyulu yorumlar yapıp yardım etmek istiyordu.

"Biliyorum. İnan bana, her ilişki bazı sınavlardan geçer. En iyi çiftlerin bile başına gelir."

Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda, kaşlarını kaldırmış, yüzünde şüphe dolu bir gülümseme ile bana baktığını gördüm.

Gizli kapaklı da olsa evliliklerinin bir döneminde Richard ile arasında böyle bir skandal yaşandığına dair bir ipucuydu bu. Ne zaman, hangisi hata yaptı ya da kiminle birlikte oldu gibi konularda bilgi vermese de durum buydu. Sadece ima ederek söylemek istediğini söylemişti. Birbirine çok yakın görünen, mutlu çiftler bile bu tür sorunlardan payını alırlar demek istemişti. Eğer suçlu olan taraf Richard ise, neden aynı şekilde davranan insanlara karşı aşırı tepkili olduğunu da açıklıyordu bu.

"Nerden baktığına bağlı canım. Sahip olduğun şeyler kurtarılmaya değer mi değmez mi sen karar vereceksin. Ama bu konuda çaba sarf etmelisin. Aksi halde ne kendine ne de ona daha fazla eziyet çektirmeye gerek yok."

"Çok zor."

"İlişkiler gerçekten zor," dedi beni onaylar gibi başını sallayarak. "Ama işin üzücü yanı sorunlara bulaşmak ve elindekini tehlikeye atmak o kadar kolay ki. Ama ben oğlumu tanıyorum, Maddy. Bir hata yaptı. Bir diğerini yapmaz. Ona yeniden güvenmeyi öğrenmen gerek."

"İnanın nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Sabır, sevgi ve anlayış sana çok yardım edecektir."

Ağlamaya başladım. Yeniden! Yıllarca erkek çocukları ile büyüyünce ağlamak bir seçenek olmaktan çıkıyor ama şu son birkaç ay içinde gözyaşlarımın kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiydim. Ben de bıraktım gitti.

Carol tezgâhın arkasından dolaşıp gelip bana sarıldığında, içimde taşıdığım öfkeden kurtulmam gerektiğini biliyordum. Artık olan olmuştu. Geriye dönüp değiştirme şansımız yoktu. Artık ileriye bakmalıydım. Robert'ı affetmeliydim. Kendimi affetmeliydim.

Hayat hızını alamamış, bana düşünme şansı vermeden Alice'i ortaya çıkarmıştı. Artık yoluma devam etmeliydim. Sadece nasıl yapacağıma karar vermeliydim. Bir hafta önce Pearl'e söz verdiğim gibi elimde olmayandan ziyade elimde olana odaklanmalıydım.

Robert, Ben değildi; olmasını da istediğim yoktu zaten. Yıllarca önce ona âşık olmamı sağlayan bir sürü olumlu özelliği vardı. Artık açıkça belliydi ki bu özellikleri kendime hatırlatmalı ve bu muhteşem adam hayatımda olduğu için şükretmeliydim.

O gece eve döndüğümde, Pearl bir fincan çay ve çok da lazım olan çikolatalı bisküvilerle kanepede oturmuş beni bekliyordu. Üniversiteyken diyetinin önemli bir parçası haline gelmişti çikolatalı bisküviler. Yediği bisküvileri göz önüne alınca nasıl otuz sekiz beden kalmayı başarıyor gerçekten bilmiyordum.

"Nasıldı?" diye sordu, paketten bir bisküvi alıp çayına batırırken. Cevap vermemi beklerken suratı asıldı çünkü pek de iyi vakit geçirmediğimi anlamıştı.

"Berbat."

"Hadi ya!"

"Tam bir cadı gibi davrandım."

"Ah canım! Hâlâ kafan mı karışık."

"Aslında değil," dedim gülümseyerek. Çayımdan bir yudum alıp pakete uzandım. "Sanırım artık zihnimi arındırma noktasındayım. Çok yakında iyi olacağım..."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi bana gülümseyerek.

"Sen gittiğinden beri düşünüyorum. Seni gerçekten anlıyorum. Üçünüz yıllarca bir aradaydınız ve arkadaş olarak sevdiğin bu adam çıkıp önüne bambaşka bir şey koydu. Tam da işler karışmışken sana başka bir seçenek sundu. Ama kabul edelim, seni tam dört yol ağzına getirdikten sonra haritayı alıp arazi oldu."

"Benzetme süper yalnız."

Bana göz kırpıp aklındakileri söylemeye devam etti.

"Anlaman gereken şey, bu haritaya ihtiyacın yok. Hangi yolu seçeceğine kendin karar vereceksin..."

"Ne oluyor yahu? Bizim doğu Londralı birden böyle duygusallaştı mı yoksa?" diye omzunu sıvazlayarak takıldım ona.

"Hiç de değil..." dedi gülerek. "Ben diyorum ki kendi aşk hikâyeni seç ve onu elden bırakma."

Kendi aşk hikâyemi seçeyim ve onu elden bırakmayayım... Bunu sevmiştim. Çok sevmiştim.

Kendi annem babam, Maddy'nin anne babası ve June da dâhil olmak üzere tüm ebeveynlerimize minnettar olduğumu belirtmek isterim. June, sen ikimize de yıllarca annelik yaptın. Üçümüzün de yanında olup sonsuz desteğinizi ve mantıklı tavsiyelerinizi esirgemediğiniz için teşekkür ediyorum. Bizim bunlara ihtiyacımız var mıydı diye sormadınız ama neyse... Şaka yapıyorum. Siz her zaman en doğrusunu bilirsiniz, sağ olun.

Ben

Yirmi dört yaşında...

Yirmi dördüncü doğum günüm geldiğinde, Bethnal Green'de bir dairede Alice ile bir yıldır birlikte yaşıyorduk. Gumtree'den[33] bulmuştuk bu dördüncü kattaki stüdyo daireyi. Çok küçük olduğu için eşyalarımızın çoğunu annemin garajına bırakmak zorunda kalmıştık ama işe yarıyordu. Fiyatı uygundu ve merkezî bir yerdeydi. Kevin adında bir bilgisayar teknolojisi damşmanı ile paylaşıyorduk evi. Akşamları çoğunlukla dışarıda içiyor olduğu için ev genelde bize kalıyordu.

Üniversite biter bitmez Peaswood'a annemin yanına gitmiştim. Robert hepimiz birlikte ev tutalım istiyordu ama malum sebeplerden dolayı ben istekli değildim bu konuda. Ev tutmadan önce para biriktirmem gerektiğini öne sürüp kabul etmedim. Birazcık surat astı ama neyse ki pek de ısrar etmedi.

Tekrar eski odamda, eski oyuncaklar, anılarım ve tepemde dırdır eden annemle olmak biraz tuhaf gelmişti. Alice, kız kardeşi ile Brick Lane yakınlarına taşınmıştı ve ben de zamanımın

33 Çeşitli konu başlıkları altında ilanların yer aldığı bir internet sitesi.

çoğunu orada geçirip annemin gazabından uzak kalabiliyordum. Çok heyecanlıydı ve kendince haklıydı. Sadece o kadar yıllık özgürlükten sonra bana fazla geliyordu.

Bağımsız çalışan çömez bir grafik tasarımcısı olmak zordu. Hiçbir bağlantım, tecrübem yoktu. Portföyümde okul ödevleri dışında bir şey yoktu. Evde annemle yaşamanın olumlu yanı o arada staj yapıp ücretsiz çalışarak iş çevremi genişletebilir, bağlantılar kurabilirdim. Böylece işimde ilerleyebilirdim. Öyle de oldu. Sonunda bir film yapım şirketi ile anlaştım. İş aldıklarında benimle çalışıyorlardı. Bu küçük girişim daha büyük fırsatlara kapı açtı ve buna şükrediyorum. Evde iki yıl kaldıktan sonra artık evden ayrılacak kadar düzenli para kazanmaya başlamıştım. Alice'e birlikte ev tutmayı teklif ettiğimde ikimiz de heyecanlandık. Oldukça mütevazı biriydi, beni gelecekte ne olacağı konusunda asla zorlamamıştı. Bu özelliğini çok seviyordum.

Robert ve Maddy de benim gibi yaz dönemi için eve dönmüşlerdi ama çok geçmeden kendi evlerine taşındılar. Robert atı Londra'da zengin erkek çocuklarının okuduğu bir okulda eden Eğitimi öğretmeni olarak iş bulmuş, hemen kendi ayakarı üzerinde durmaya başlamıştı. Düzenli bir maaşı, yılda on iki hafta ücretli tatili vardı ve dolayısıyla Londra'nın seksi hatunlar ve sanatçılar arasında popüler olan Chiswick bölgesinde güzel bir daire tutmaya güçleri yetiyordu. Mükemmel çift görüntüsü tamamına ermişti artık.

Maddy, fotoğrafçılıktan doğrudan para kazanmak istiyordu. Bu yüzden o kadar yıl okuduktan sonra yerel bir sanat evinde çalışmaya karar verdi. Planı daha iyi bir şey çıkana kadar bu işi yapmaktı, ancak küçük ama başarılı bir iş olan aile fotoğrafları çekme işine başlayınca bile, haftada birkaç gün oraya gitmeye razı oldu. Sanırım eline ne zaman para geçeceğini bilmeyi

tercih ediyordu. Ayrıca, çekim olduğu zamanlarda günleri değiştirmesine karşı çıkmıyorlardı.

Hâlâ fotoğraf makinesini gittiği her yere yanında götürüyor, güzel kareler çekmeyi seviyordu.

Aksatmadan her pazar görüşüyorduk. Bazen onlar geliyor, bazen de biz gidiyorduk. Güzel dostluğumuz hâlâ sürüyordu. Artık aramıza Alice de katılmış, dörtlü olmuştuk.

Maddy haklıydı. Zaman içinde her şey daha iyi olmuştu. Onu her gün görmemek işe yaramıştı tabii ama onu tamamen aklımdan çıkaramadığım da bir gerçekti. Aradaki mesafe onları özlememi sağlıyordu. Özellikle onu özlüyordum ve her hafta sonu görmek beni heyecanlandırıyordu. Tanıdığım en tatlı kız olan Alice ile aramda yepyeni bir sevginin yeşermesi beni mutlu etse de ona olan aşkım hiçbir zaman azalmamıştı.

Peaswood'a gidip annemi hep ziyaret ediyordum. Evet, her gidişimde beni sinirlendiriyordu ama ondan ayrılır ayrılmaz da onu özlemeye başlıyordum. Ben çok küçükken babamın evden ayrılışı çok kötü olmuştu ama hayatımın çoğunu sadece ikimiz olarak geçirmiştik. Buna alışkındım. Birçok açıdan onun hayatı bendim, bunu asla aklımdan çıkarmıyordum. O yüzden ayrı yaşamama rağmen elimden geldiği kadar onunla zaman geçirip uzun süre yalnız kalmamasını sağlıyordum. Yalnız kalmak istemediğinden değil, zaten babam yıllar önce gittiğinden beri hayatında hiç erkek olmamıştı ama bir kez bile şikâyet ettiğini duymamıştım. Keşke onun bu güçlü tarafını almış olsaydım derdim hep kendi kendime.

Akşamlarını ya Carol ile birlikte ya da onunla telefonda konuşarak geçirirdi. Biz küçükken olduğu gibi hâlâ annelerimiz bir aradaydı. Ben yanında yokken yalnız olmadığını, etrafında in-

sanlar olduğunu bilmek güzeldi.

Yılbaşından sonra bir çarşamba akşamı ona yemeğe gitmiştim. Alice çalıştığı dergi için bir yazı yetiştirmeye çalışıyordu, dolayısıyla yalnızdım. İçeri girer girmez bir şeyler olduğunu anladım. Sanki bir şey biliyor da söylememesi gerekiyormuş gibi gülümseyip duruyordu. Hiçbir şey söylemeden bekledim. Her ne ise, anlatmak isterse anlatırdı nasıl olsa. Muhtemelen pek de ilgimi çekmeyecek bir mahalle dedikodusu olduğunu düşündüm.

Yemeğe oturunca —pişirdiği nefis ev yapımı etli tartı yemekle meşguldüm— dökülmeye başladı.

"Pekâlâ, pekâlâ, pekâlâ," dedi heyecan içinde. Kollarını sallıyor, saniyeler geçtikçe gülümsemesi daha da büyüyordu. "Aslında söylememem gerekiyordu ama belli ki sen zaten biliyorsun. Bu yüzden bilmiyormuşuz gibi numara yapmaya gerek yok birbirimize."

"Ne diyorsun sen?" diye sordum. Ben de kendimi tutamayıp gülümsemiştim. Aldığı haber onu fazlasıyla neşelendirmişti. Nadiren böyle olurdu. Sır saklayamayan yaramaz ergenler gibiydi.

"Aaa, hadi nazlanma artık." dedi masanın üzerinden uzanıp koluma dokunarak. Oyun oynuyorum sanıyordu. "Belli ki biliyorsun. Yüzünden okunuyor."

"Bilmiyorum, anne. Gerçekten."

"Niye böyle gülümsüyorsun o zaman?"

"Seni daha önce hiç böyle görmemiştim de ondan."

"Ah..." dedi, devam edip etmeme konusunda kararsız kalmıştı. "Peki, o zaman sır olarak kalsın madem. Benden duymak istemezsin. Unut söylediğimi."

"Anne! Anlat lütfen. Böyle kesemezsin."

"Aaa, senden saklayamayacağım kadar heyecan verici. Başka kime söyleyeceğim ki," Mutluluktan neredeyse bir çığlık

attı. "Robert gidip izin almış."

"Ne izni?"

"Saçmalama, ne izni olacak. Maddy'ye evlenme teklif etmek için. Dün Kathryn ve Greg'i görmeye gitmiş. Sabah Carol anlattı, hepsi çok heyecanlı."

Bir gün bunun olacağını tahmin etmeliydim. On altı yaşından beri birlikteydiler ve üç yıldır aynı evde yaşıyorlardı. Bir sonraki adım buydu. Artık çocuk değildik. Bunun bende uyandırdığı hisler şok etkisi yapmıştı. Onlar adına mutluydum ama daha çok hüzünlüydüm. Hüzünlüydüm çünkü artık hiçbir şüpheye yer kalmadan Maddy ve benim birlikte olma ihtimalimiz sonsuza kadar ortadan kalkıyordu. Bencilce bir düşünceydi ama aklımdan geçmişti işte ve aradan geçen bunca yıldan sonra duygularım yine bana ihanet etmişti. Çok rahatsız olmuştum.

"Sana bir şey söylemedi mi?"

"Hayır." dedim ve mutluluktan ışıldayan yüzüne gülümseyerek bakmaya zorladım kendimi.

"O zaman sana da sürpriz olsun istedi demek ki. Sadece o ikisi için değil, hepiniz için güzel bir gün olacak."

"Ne zaman teklif edeceğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok canım. Belki birkaç hafta ya da birkaç ay içinde. Henüz yüzük falan aldığını sanmıyorum."

"Vay!"

"Biliyorum. Heyecan verici değil mi? Bir şapka aramaya başlamak lazım!" dedi gözleri parlayarak, heyecanını gizleyemiyordu. "Rob'un iki kardeşi var ama eminim sağdıç sen olacaksın. Konuşma falan hazırlaman gerek. Tavan arasına gidip eski fotoğraflardan bulabiliriz. Carol ile yeni tanıştığım günlerden bile fotoğraflar olmalı. Evet, siz ikiniz bebek arabalarınızda dondurma yerken çekilmiş harika fotoğraflar... Yüzünüz hep dondurma olmuş."

Neşesine katılıp içimde kabaran paniği görmezden gelmeye çalıştım. Sevmemek için elimden gelen her şeyi yaptığım kızı, Maddy'yi kaybedecek olmanın paniği.

O cumartesi akşamı Alice ile kanepede oturmuş *Jonathan Ross Şov*'u izliyor, bir yandan da eve ısmarladığımız Hint yemeğini yiyorduk. Gereğinden fazla yaptığımız bir şeydi. Üniversite günlerinden kalan kötü bir alışkanlıktı.

"Hiç geleceği düşündün mü?" diye sordum şarap kadehlerimizi doldururken. Birkaç bardak içmiştik zaten. Bu da yine öğrencilik hayatından kalan diğer bir kötü alışkanlıktı.

"Ne bakımdan?" diye sordu tabağından kucağına düşen pirinç tanelerini toplarken.

"Bilmem. Her şey nasıl olacak sence?"

"Altı yaşındayken nasıl bir milenyum hayal ettiğimizi anlatan bir resim çizmemiz istenmişti. Ben de çok gösterişli bir uçan arabayla bir robot köpek çizmiştim. Öğretmenim fazla hayalci ve gerçek dışı bulmuştu... Sanırım hâlâ uçan arabamın icat edilmesini bekliyorum." Gülerek omuz silkti.

"Öyle değil. Yani beş ya da on yıl içinde kendini nerede görüyorsun?"

"Ha..." diye kaldı. Cevabı düşünürken çatalını tabağının kenarına vuruyordu. "Kendi janjanlı dergimin editörü olarak görüyorum. Nehre bakan kendi ofisim olacak. Şimdi çalıştığım dingonun ahırı gibi yerden çok farklı bir yer..."

"Süper." dedim ona bakarak. Geleceğini hayal ederken alnını buruşturuyordu.

"Havuzlu kocaman bir evde yaşıyorum ve kapıda pembe bir Ferrari duruyor."

"Pembe mi? Niye kırmızı değil?"

"Bu benim hayalim bir kere, seninki değil. Yine mi gerçek dışı oldu? Öğretmenim haklı mıydı yoksa?"

"Hiç de değil," dedim gülerek. "Pembe bir Ferrari'n olabilir."

"Güzel. Yakışıklı bir adamla da evlenirim artık kim olursa," dedi kıkırdayarak. "Birkaç tane de güzel çocuk doğururum."

"Kulağa çok hoş geliyor."

"Değil mi?" güldü. "Peki ya sen?"

"Aynen." dedim başımı sallayarak.

"Dergide editörlük mü?"

"Orası hayır ama gerisi uyuyor bana."

"Evlilik ve çocuklar mı? Senin yaşındaki birçok erkek bucak bucak kaçar bu fikirden." dedi, söylediğim onu bir hayli şaşırtmıştı ki kaşları hayretle yukarıya kalkmıştı.

"Bu benim için geçerli değil,"

Orada öylece birbirimize yemeğimizin üzerinden bakıp gülümserken düşünmeye bile fırsat bulamadan ağzımdan dökülüverdi kelimeler.

"Benimle evlenir misin?"

Bu sözlere şaşıran yalnızca ben değildim. Alice'in kocaman olmuş gözleri onun da hazırlıksız yakalandığını anlatıyordu. Tıpkı benim gibi o da bunu beklemiyordu.

Sus pus olup şaşkınlıktan ağzımız açık öylece kalakaldık.

"Ne dedin sen?" diye sordu titrek bir sesle.

"Sanırım, sana evlenme teklif ettim." dedim gergin bir tonla gülerek.

"Sen ciddi misin? Eğer değilsen, hâlâ sözünü geri almak için zamanın var."

"Sözümü geri almamı mı istiyorsun?"

"Tabii ki hayır..."

Gülmeye başladık. Giriştiğimiz yetişkinlere özgü olay

bizi kahkahalara boğmuştu.

"Evet, ne diyorsun? Karım olur musun?"

"Tabii ki olurum. Evet!" dedi sevinçten gözleri parlayarak.

Dünyadaki en duygusuz evlenme teklifiydi herhalde. Planlanmamış, gereksiz ve sadece kendi duygularımdan korktuğum için yapılmış bir teklif. Maddy'ye karşı olan duygularımı bitirememiş olduğumdan ve onu kilisedeki koridorda bir başkasına doğru yürürken görmenin bana ne kadar acı vereceğini bildiğimden kaskatı kesilmiştim adeta. Kendi geleceğimi garantiye almalı, elimde bir savunma silahım olmalıydı ki o gün gelip çattığında kendimi iyi hissedebileyim. Hayatım boyunca yaptığım en bencilce hareketti bu.

Maddy

Yirmi dört yaşında...

O hafta Ben ile Alice bize geleceklerdi. Bu kez High Street yerine nehir kıyısında nefis bir manzarası olan Old Ship isimli bara gitmeye karar vermiştik. Burayı geçen yaz keşfetmiştik. Tahta bankların üzerine astıkları parıldayan ışıkların altında oturup ılık yaz gecesinin tadını çıkarmak çok hoşumuza gitmişti. Kış aylarında da kalabalıktı. Neyse ki önceden yer ayırtmıştık. Mekân nehir kıyısında yürüyüşe çıkan, sonra da keskin aralık soğuğunda üşüyüp ısınmaya gelenlerle doluydu. İnsanlar gündüz parıldayan güneşe aldanıp yeterince sıkı giyinmemişlerdi.

Ben ve Alice kalabalıkta güçlükle yol bulup mutlu yüzlerle geldiklerinde, Robert ile pencere kenarında oturmuş, dışarıda üşüyen insanları seyrediyorduk. Sarılıp öpüşme faslı bittikten sonra paltolarını çıkarıp oturdular. Daha içkilerimizi bile söylememiştik ki heyecandan içi içine sığmayan Alice bize doğru eğilip güzel haberi verdi.

"Evleniyoruz. Dün gece Ben bana evlenme teklif etti. İlk

size söylüyoruz." dedi kıkırdayarak ve dönüp hayranlıkla Ben'e baktı. "Henüz ailelerimize bile söylemedik."

Aslında olmaması gereken anlık bir tereddüt yaşandı. Robert'la ikimiz onay bekler gibi Ben'e baktık. Kendi şaşkınlığımın nedenini biliyordum ama Robert niye şaşırdı doğrusu bilmiyordum.

"Doğru." dedi Ben gülerek ve uzanıp onun elini tutarken yüzü aydınlandı.

Fazlasıyla mutlu ve âşık görünüyorlardı.

"Vay! Tebrik ederim." dedim gülümseyerek.

"Harika! Gerçekten harika." dedi Robert. Sesinde hafif de olsa bir tuhaflık sezdim.

Çok geçmeden parmağında tek taş yüzük olmadığını fark ettim. Bu da bana bu teklifin Ben açısmdan biraz aceleyle yapıldığını düşündürdü. Nedenini merak ettim. Belki de Alice hamileydi ve Ben doğmamış bebek için yapılacak en doğru şeyi apmıştı ama Alice nişanlarını kutlamak için ısmarladıkları şaabı çabucak içince bu ihtimal ortadan kalktı. Bebek falan yoktu. rleyen saatlerde Ben, aslında evlenme teklif etmeyi planlamagını, bir anda oluverdiğini ve buna Alice kadar kendisinin de aşırdığını açıkladı. Olayın kendiliğinden ortaya çıkışını ikisi de sorun etmiyor görünüyorlardı. Tam tersi bu durum her şeyi daha da romantik hale getirmiş görünüyordu.

Alice'i çok seviyordum aslında. Hatta Ben ile birlikte olmaları da sorun değildi benim için. Onun grubumuzda olması ikimiz için olayları daha da kolaylaştırıyordu. O varken her şey daha normal görünüyordu. Onun varlığı bazı hisler hiç yaşanmamış, sınırlar hiç aşılmamış gibi davranmayı kolaylaştırıyordu. Yine de Ben'in ona evlenme teklif edeceğini beklemiyordum. Hiç beklemiyordum. Bu düşünce aklımdan bile geçmemişti.

Yıllar önce Pearl'ün vermiş olduğu tavsiyeye uymuş ve

onun sözlerini hep hatırlatmıştım kendime. O gün anladım ki kendi yolunu seçip o yolda ilerleyen yalnızca ben değildim. Bana öyle geliyordu ki eğer Ben, Alice'e duyduğu aşk ile böyle büyük bir jest yaptı ise ben artık onun aklında yoktum. Yine de bunu anlamak içimi gereğinden fazla sızlatmıştı.

Alice, o gün ışık saçıyordu. Gözlerinde mutluluk pırıltıları vardı ve durmadan konuşuyordu. Sevinçle düğünle ilgili fikirlerini sayıp döküyor, bu esnada da biz orada değilmişiz gibi Ben'e gülümseyip duruyordu. Aslında bu iyiydi çünkü masanın diğer yanında bizim üzerimize çöken ağırlığı fark etmediler. Evet, bu beklenmedik açıklama konusunda şüpheleri olan yalnızca ben değildim. Robert'ın da sanki nutku tutulmuş bir hali vardı. Tüm öğleden sonra tuhaf davrandı. Kabul etmese de normalden çok daha sessizdi ve huzursuz görünüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordum eve doğru yürürken. Ellerimizde siyah eldivenler el ele tutuşuyorduk. Üzerimizde kalın kışlık paltolarımız vardı, benimki hardal rengi onunki ise siyahtı. Sert esen rüzgâr iliklerimize kadar işliyor, konuşurken üşümekten çenem titriyordu, çok rahatsız ediciydi.

"Evet, tabii ki." dedi ama kaşları çatıktı.

"Ne tuhaf değil mi? Grubumuzdan biri evleniyor." dedim gülerek. Onu konuşturmaya çalışıyordum.

"Evet."

"İlk evlenenin Ben olacağını hiç düşünmemiştim doğrusu."

"Sorma." diye cevap verdi somurtarak.

"İkisi de mutlu görünüyor ama"

"Evet."

"İlk önce hamile mi acaba diye düşündüm."

"Ben de."

"Değil ama."

"Hayır."

"Sen iyi olduğuna emin misin?" diye sordum, artık verdiği kısa cevaplar canımı sıkmıştı.

"Ne? Evet. Yapacak çok iş var," dedi içini çekerek. "Okul işleri."

"Peki."

Yalan söylediğini biliyordum ama Ben ile ilgili daha fazla konu açmaya çalışmadım. Benim tahminim, en iyi arkadaşı Ben, bu haberi ilk önce onunla paylaşmadığı, en azından bir ihtimalden bile bahsetmediği için alınmıştı.

Belki de bu kez daha da fazla ayrı düşecekleri için biraz üzülmüştü. Ben aralarına katılmadan önce onlar gece gündüz bir arada olan ayrılmaz ikiliydiler ama on sekiz yaşından beri hep ayrılmak zorunda kalmışlardı. Önce üniversite, sonra da ayrı evlerde yaşamaya başlayarak. Belki de evlilik onları daha da fazla ayıracak diye endişe ediyordu. Robert dışarıdan katı biri gibi görünebilirdi ama Ben ile olan arkadaşlığı her zaman değer verdiği, önemsediği bir şeydi.

Erkekler bazen kadınların zannettiğinden çok daha karmaşık olabiliyorlardı. Eğer paylaşmak isterse zamanı gelince konuşacağını bilerek onu kendi düşünceleriyle bıraktım.

Hiç paylaşmadı.

Ben

Yirmi dört yaşında...

Robert, Carol'a benim beklenmedik bir şekilde Alice'e evlenme teklif ettiğimi söylemişti. Pazartesi sabahı uyandığımda telefonumdaki altı cevapsız aramayı görünce anladım bunu. Bu kadar çok aramış olması iyiye işaret değildi. Tekrar arama tuşuna her basışında ve cevap alamayışında burnundan soluduğunu görür gibiydim.

Her şeye göğüs gerip ne olacaksa olsun diye daha yataktan çıkmadan çevirdim numarasını. İşiteceğim azara hazırdım. Geçen hafta yaptığımız konuşmanın üzerine her şeyi öğrendi, ya moronu ya da cahili oynayacaktım. Ne söylersem söyleyeyim hiç yanlışım yokmuşçasına öyle tereyağından kıl çeker gibi bu işten sıyrılamayacağım kesindi.

"Sen gidip ne yaptın oğlum?" diye bağırıyordu telefonda. İyi ki Alice işe gitmişti. Aksi halde onun bağırdığını kesin duyardı ve bunu ona nasıl açıklardım bilmiyorum.

"Ben senin buna memnun olacağını sanmıştım." dedim.

Tabii ki yalandı. Aslında annemin kızacağını biliyordum. Sadece öfkesinin çabucak yatışmasını diledim böylece Alice'i kutlamak için ona götürebilirdim. Çünkü bunu ne kadar geciktirirsem o kadar şüphelenecekti. Annemin ondan hoşlanmadığını düşünmesini istemiyordum. O yüzden ailelerimize hemen söylemeyelim, önce yüzük alalım sonra yüz yüze anlatırız demiştim. Her kadın gibi parmağma yüzük takmayı arzu ettiği için Alice'i ikna etmek zor olmamıştı.

"Alice'i beğendiğini söylemiştin." dedim işi arsızlığa vurarak.

"Evet beğeniyorum. Bunu biliyorsun," dedi. Neyse ki sesinin tonu biraz alçalmıştı. "Ve evet Alice bir gün Gilbert soyadını alacağı için de memnunum ayrıca."

"Eee, o zaman?"

"Konu bu değil zaten, değil mi?" diye sürdürdü konuşmasını.

"Değil mi?"

"Hayır ve sen bunu biliyorsun, Ben." dedi hiddetli bir tonda. "Sana Robert'ın planını anlatmıştım."

"Ve?"

"Ve? Ve?" bağırıyordu. "Bir hafta bile geçmeden gidip mahvettin hepsini!"

"Nasıl yani?"

"Ondan önce davranarak, nasıl olacak."

"Ama anne, öyle değil."

"Bana şunu söyle, Robert'ın gidip Kathryn ve Greg ile konuşacağını duyana kadar böyle bir şey aklından geçmiş miydi? Dürüstçe cevap ver."

Yüzümü buruşturarak cevap verdim.

"Hayır."

Bu konuda yalan söyleyemezdim. Ayrıca bir sorgudan ziyade direkt bir soruydu. Zaten cevabını biliyordu sormadan önce.

"Ah Ben..." diye homurdandı.

"Ne?"

"Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey anne... Bu onu etkilemez."

"Tabii ki etkiler. Şimdi o evlenelim diyemez, değil mi? Beklemek zorunda. Belki haftalarca bile değil, aylarca!"

Hiç bu açıdan düşünmemiştim doğrusu. Annem kesinlikle haklıydı. Her ne kadar çok önceden düşünüp planlamış dahi olsa Robert hemen benim ardımdan evlenme teklifi yapamazdı. Kendi yapacağı teklifin benimkini gölgede bırakmasını istemezdi. Bu onun gözünde centilmenliğe aykırıydı. Daha da kötüsü sırf ben yaptım diye böyle bir teklif yapıyor gibi görünecekti. Maddy iki kutlamanın çakışmasından hiç hoşlanmazdı, bunu biliyordu. Önceki gün bir şeyden rahatsız olduğunu anlamıştım. İlk geldiğimizde neşeyle gülümserken, Alice olanları anlattıktan sonra bir iki tebrik cümlesi dışında pek az konuşmuştu. Hatta bana öyle geliyor ki Maddy'nin ailesinden izin aldıktan sonra, bunu anlatacağı ilk kişi bendim. Barda baş başa kaldığımız bir anı yakalayıp anlatırdı bana. Bu düşünce bana kendimi çok kötü hissettirdi. Maddy'nin vereceği cevap konusunda o kadar çok kuruntu yapmıştım ki Robert'ın aklından neler geçtiğini tamamen atlamıştım.

Bu haberin Maddy'yi hiç sarsmadığı açıktı. Anında yüzüne bir gülümseme yayılmış ve bizi tebriklere boğmuştu. Bizim adımıza mutlu görünüyordu. Geçmişte yaşanan bazı küçük şeylerin onun için ne anlama geldiği artık netlik kazanmıştı. Bu da beni daha çok Alice'e odaklanmaya itmişti. Gülümseyişinden daha çok zevk almama, onda sevdiğim her şeyi, neden onunla evlenmenin iyi bir fikir olduğunu ve neden Maddy'ye ihtiyacım olmadığını kendime hatırlatmama neden olmuştu.

"Affedersin anne..." diye mırıldandım.

"Bunun için biraz geç değil mi?"

"Düşüncesizlik ettim."

"Hem de ne düşüncesizlik."

"Peki, tamam, sen bahsetmeden önce böyle bir teklif yapmayı hiç düşünmemiştim." diye amaçsızca konuşmayı sürdürdüm. Annemin benimle ilgili düş kırıklığına uğraması beni deli ediyordu. "Ama sen öyle söyleyince, Alice ile ikimizi, geleceğimizi ve ne istediğimi düşündüm. Kabul ediyorum, bir aptal gibi heyecan yaptım, enine boyuna düşünmeden ağzımdan çıkıverdi işte."

Hattın öbür ucunda derin bir sessizlik oldu.

"Anne?"

"Eğer sana bu kadar kızgın olmasam, bunu neredeyse romantik bulacağım, Benjamin Gilbert." dedi gülerek. Gözyaşlarını tutmaya çalıştığı sesinden belliydi.

Şükürler olsun ki onu yumuşatmayı başarmıştım.

"Maddy'yi aradım bugün." dedi Alice o akşam, yemek hazırlamak için dolaptan sebze çıkarırken. Tavuk tavada kızarıyordu, yani tatlı ekşi soslu tavuğumuz hazır olmak üzereydi. Ben adamakıllı acıkmaya başlamıştım. Güzel kokular geliyordu yemekten.

"Öyle mi?"

Maddy ve Alice'in telefonda konuşması pek sık olan bir şey değildi ama o ikisi yıllar içinde epeyce yakınlaşmışlardı. Her hafta sonunu birlikte geçirdikleri göz önüne alınınca bu pek de şaşırtıcı değildi. Yani, eğer arkadaş olmasalar tuhaf olurdu.

"Evet," bir yandan doğramak üzere biber, havuç ve mısır koyuyordu. "Ben düşündüm de... Hani o geçen sene nişanlanan çiftin çok güzel fotoğraflarını çekmişti, hatırlıyor musun?"

"Evet..." dedim konuşmanın nereye gideceğinden endişe

duyarak. O fotoğrafları hatırlıyordum. Maddy o çiftin nehir kıyısında tüm dünyayı unutmuş bir halde birbirlerinin gözlerinin içine bakarken çok güzel birkaç resmini çekmişti. Ben çok beğenmiştim. Bence Maddy muhteşem bir iş çıkarmıştı. Yani aslında içerik olarak ucuzlardı ama işe biraz ucuzluk katmadan o tür fotoğraflar çekmek pek de olası değildi. Bütün o çifte kumru pozları, aşkımı buldum der gibi böbürlenen kibirli suratlar. Entelektüel birinin pek sıcak bakmayacağı türden yani, orası kesin.

"Şey," gülümsedi Alice, mutlu görünüyordu. "Bence biz de yapabiliriz."

"Sahi mi?"

Anında negatif bir tavır takınıp suratımı buruşturmuştum. Alice bu tepkiye şaşırmış ve hemen savunmaya geçmişti.

"Tamam, sorun değil istemiyorsan."

"Hı?"

"Saçma olduğunu düşünüyorsan, yapmayız biz de." sesinden gücendiği belliydi. Sinirli hareketlerle biberi alıp büyük halkalar halinde doğradı ve tavaya atıp karıştırmaya başladı.

"Öyle bir şey demedim."

"Çok tuhaf ve kararsız davranıyorsun." dedi elinin tersiyle önüne düşen kâkülünü geriye iterken.

"Öyle mi davranıyorum?"

Öyleydim evet. Bunu inkâr edemem.

"Evet. Eğer istemiyorsan sorun değil," dedi önemsemiyormuş gibi görünerek ve doğramak üzere bir havuç aldı eline. "Sadece bir fikirdi."

"Biraz basit geldi bana."

"Ama fotoğrafları bize gösterdiğinde öyle düşünmemiştin. Hatta çok beğenmiştin."

Evet, söylediğim gibi beğenmiştim. Buna itiraz edecek

değildim.

"Bunu Maddy'ye yaptırmak biraz garip değil mi?"

"O senin en iyi dostun, Ben. Bu kadar yıldır kaç tane fotoğrafımızı çekti düşünsene."

"Doğru..." diye mırıldandım.

"Ben hoş bir şey olur diye düşündüm. Ailelerimize ikimizin güzel fotoğraflarını verirdik," diye mırıldanırken yüzünden hayal kırıklığı okunuyordu. "Mühim değil."

"Haklısın," onaylar gibi başımı salladım. "Yapalım o zaman." Anladım ki kurtuluş yoktu. Bu kadar çok istiyorsa, onu kırmak istemiyordum. Sonuçta sadece fotoğraf çektirecektik.

"Gerçekten mi? Emin misin?"

"Evet. Neden olmasın?"

"Güzel." dedi gülümseyerek, sevincini eliyle mutfak tezgâhına vurarak belli etti.

"Peki, Maddy ne dedi?"

"Seve seve dedi, aradığımda bir işi vardı. Daha sonra arayacak tarihi ayarlamak için."

"Harika."

Maddy

Yirmi dört yaşında...

Alice aradığında sinek avlayan dükkânda arkama yaslanmış oturuyordum. Meşgul olduğum falan da yoktu. Bir an önce telefonu kapatıp kendimi hazır hissettiğimde onu aramak istedim.

Elbette daha önce yüzlerce fotoğraflarını çekmiştim ve hepsi Facebook sayfamda duruyordu. Yani birlikte fotoğraflarını çekmeye karşı değildim ya da bundan kaçmıyordum. Ama içki içerken veya eğlenirken fotoğraflarını çekmek aşklarını belgeleyen fotoğraflarını çekmekten farklıydı. Ben ve Alice'i birlikte görmeye dayanamamamak gibi bir sorunum yoktu ya da aynı duyguları bir kez daha hissedeceğim gibi bir kaygı da taşımıyordum. Daha çok kendimi onların fotoğraflarını çeken şişko bir sahtekâr gibi hissediyordum. Benim sorunum buydu.

Bütün öğlen dükkânda oturup kara kara yapılacak en iyi şeyin ne olduğunu düşündüm. Her şeyi enine boyuna ölçüp biçtikten sonra, boşu boşuna kaygılanıyor olduğum sonucuna vardım. Alice benden bunu rica ettiyse, mutlaka Ben ile konuşmuş

olmalıydı. Eğer o bunu problem etmiyorsa, ben fazlasıyla ince düşünüyorum demekti. O geceden bu yana üç yıl geçmişti. Üstelik Ben'in de benim gibi mutlu ve âşık olduğu net bir şekilde ortadayken, bu konuya bu kadar önem vermem gerçekten saçmaydı.

O gece aradım Alice'i. Robert öbür odada futbol maçı seyrediyordu, ben de yemek sofrasını yeni toplamıştım. Mutfak tezgâhının yanına sandalye çekip oturdum. Bir yandan şarabımı yudumlarken telefonu açmasını bekliyordum.

"Maddy," diye muhtemelen Ben'e fısıldadığını duydum telefonu kulağına götürürken. "Hey, selam."

"Selam Alice. Bugün için kusura bakma. Aniden bir yoğunluk oldu. Sanki Chiswick'in tüm meraklı sanat koleksiyoncuları yeni bir şey bulma umuduyla hücum ettiler dükkâna."

"Önemli değil canım. Sorun etme," dedi gülerek. "Aslında evde olduğun bir saatte aramalıydım. Birden aklıma geldi, ben de heyecanlandım biraz."

"Gerçekten, hiç sorun değil." dedim gülümseyerek. Her zamanki gibi onun neşeli hali bulaşıyordu insana.

"Eee? Ne düşünüyorsun? Bizim için de böyle bir şey yapar mısın?"

"Elbette. Çok da güzel olur bence."

"Çok da abartmaya gerek yok. Böyle samimi halde, güzel bir manzarada ikimiz yürürken falan. Hoş olur. Güzel bir şey olsun ki Ben kendini aptal gibi hissetmesin."

"Yaparız, dert değil." Kendi kendime başımı sallayarak onaylıyordum.

"Sorun olmayacağına eminsin, değil mi?"

"Kesinlikle, bizden bir nişan hediyesi olarak kabul edin." dedim.

"Ah, Maddy! Teşekkür ederim. Çok incesin. Biz oraya

geldiğimizde yapalım hatta. Sen o kadar alet edevatı buralara taşımak zorunda kalma."

"Emin misin?"

"Tabii ki! Böylesi daha mantıklı."

"Süper. Robert benim asistanlığımı yapar. Sonra da gidip akşam yemeği yeriz birlikte."

"Harika. Tekrar sağ ol, Maddy."

"Benim için bir zevk," dedim şarabımdan bir yudum daha alırken.

İki hafta sonra pazar günü, güzel bir kış güneşinde nehir kıyısına doğru yürüyüşe çıktık. Ben ve Alice el ele yürüyor, ben de fotoğraf makinesiyle etraflarında dolanıyordum. Robert ise elinde tripodum, ışık reflektörüm, yedek lensler, hafıza kartları ve pillerle ne yapacağını bilemese de hevesli bir halde yanımda koşturuyordu. Ben ve Alice'in konuşurken, gülüşürken doğal hallerini fotoğrafladık olabildiğince. Kat kat giysilerinin içinde keyifli görünüyorlardı. Alice haki renkli yün palto, kalın gri tayt ve deri çizmeler giymişti. Ben'in üzerinde ise koyun derisi palto, soluk renkli kotu ve kocaman Timberland botları vardı. Biz orada yokmuşuz gibi davranabilmek için ellerinden geleni yaptılar.

Ben eğleniyordum. Fotoğrafçı kimliğime bürünmüş, kimi fotoğrafladığım düşüncesini tamamen bir kenara bırakmıştım. Odaklandığım tek şey, makinemle güzel görüntüler yakalayabilmek, seyrek ağaçlar ve nehir görüntüsü ile onları iyi bir kompozisyona oturtmak ya da ışığa göre doğru yerde durup en net görüntüleri almaktı. İşin bu kadar kolay olması beni rahatlatmıştı doğrusu.

Yürüye yürüye nehrin çok güzel bir kıvrımına geldik. Uzaktan Londra'nın semaları nefis görünüyordu. Eğer isterlerse

burası birkaç poz almak için harika bir yerdi.

"Evet, biraz burada duralım lütfen." diye seslendim arkamızdan gelen meraklı bir grup yaşlı insandan uzaklaşarak. Ne yaptığımızı anlamak için uğraşıp duruyorlardı.

"Buraya yaslanmanızı istiyorum," dedim nehir kenarındaki bariyere vurarak. "Birkaç yakın plan çekim yapmak süper olacak. Romantik yürüyüş faslını kapattık. Bunu atlattınız."

"Ne yapmamızı istersin?" diyerek oraya doğru atıldı Alice ve kollarını Ben'e doğru açtı. Pek hevesli görünüyordu.

"Âşık pozu verin." diye takıldı Robert.

"Teşekkürler." dedim ona uyaran bir bakış fırlatıp susmasını ima ederek. Yorum yapması dikkatleri dağıtabilirdi. "Birbirinize biraz yaklaşın. Birkaç tane birbirinize bakarken, birlikte bir ömür boyu mutlu olacağınız düşüncesiyle uzaklara bakarken, birkaç tane de objektife yukarıdan bakarken çekelim."

Robert'ın alaylarını duymazdan geldim. Bu dil başkalarında işe yarıyordu ama yanımdaki romantizmi efemine erkeklere yakıştıran adamı unutmuşum. Aslında tamamen de haksız sayılmazdı.

Vizörü gözüme yaklaştırdım ve çekmeye hazır beklerken o an tuhaf bir şey oldu. O ana kadar gayet rahat görünen Ben, birden kaskatı, elini kolunu nereye koyacağını, nereye bakacağını bilemez hale geldi. Kesinlikle rahat değildi.

Robert'in tarafına bakıp yaptığı şakalara gülmeye başlayınca anladım ki benim peşinde olduğum romantik pozları vermeye utanıyordu.

Tekrar kahkahayı koyuverince beşinci kez makinemi indirip kaşlarımı kaldırarak susmalarını ima eder şekilde baktım ikisine de. "Beyler!"

"Ne?" dedi Robert masum masum, gülmemek için zor

tutuyordu kendisini.

"İşimiz beş dakikaya biter. Ondan sonra dilediğiniz kadar şımarın."

"Biz burada değiliz varsayın." dedi Robert alaycı bir tonda.

"O biraz zor bu klik sesleriyle." diye sızlandı Ben makinemi işaret ederek.

"Yapacak bir şey yok, maalesef. Deklanşörün sesi." dedim omuz silkerek. Artık sabrım taşıyordu.

"Çok tuhaf ama..." diyerek homurdandı ona özgü olmayan bir şekilde.

"Hadi," dedi Alice yumuşak bir tonda paltosundan tutup kendine çekerek. Dikkatini dağıtan şeyden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Kapat gözlerini."

Hiçbir şey söylemeden iç çekerek Alice'in dediğini yaptı. Tekrar gülmeye başlayacaktı aslında ama Alice başını yukarı kaldırıp burnunu hafifçe çenesine değdirince yumuşamaya başladı.

Alice "Seni seviyorum." diye fısıldadı bir iki saniye sonra, mutlulukla gülümsedi ona.

Ben, yavaşça gözlerini açtı ve müstakbel karısına baktı. Gözlerinde masum bir aşk ve yüzüne yayılan o gülümseme vardı.

O gizemli gülümseme.

Ama bu kez onun içindi.

Benim için değil.

İşte bu kadar... Güneşin ışıkları suya yansıyıp büyüleyici şekillerle muhteşem bir dans gösterisi yaparken, o anın göz kamaştırıcı güzelliğini perçinliyordu. Deklanşöre basıp durdurdum zamanı.

İşte bu mükemmel çiftin mükemmel fotoğrafıydı; hayranlık, bağlılık ve bütünlük ile yoğrulmuş, aşk dolu, basit, saf ve karmaşadan uzak.

Ben

Yirmi dört yaşında...

İş aşka gelince hiçbir zaman anlık kararlar vermemişimdir. Hiçbir zaman da romantik görünen biri olmadım. Hep kilitli tuttuğum, sakladığım ve tek taraflı aşktan korktuğum için kendimi hiç tam olarak teslim etmediğim duygularım oldu. Alice ile birlikteliğimde sevdiğim şey, ne hissettiğimi ona rahatlıkla söyleyebilmiş olmamdı. Enine boyuna düşünmek veya kendimi tutmak zorunda kalmamıştım. Hissettim ve söyleyebildim. Bu kadar kolaydı. Maalesef biraz geç farkına vardım ki bu beni evlenme teklifi yapma gibi çok önemli adımları üzerinde pek fazla düşünmeden atmaya sevk etmişti.

Ona evlenme teklif ederek ne büyük bir hata yaptığımı anlamam birkaç haftamı aldı. Üzerinde düşündükçe hatanın ciddiyetini daha iyi anladım.

Alice'in muhteşem bir kadın olduğu şüphe götürmez bir gerçekti. Karşıma çıkmış ve benim kalbimi sonsuz bir işkenceden kurtarmıştı. Bana umut vermiş ve hayatımda olduğu her

günü biraz daha aydınlatmıştı. Ama onunla evlenemezdim. Her ne kadar tersinin geçerli olduğuna inandırmaya çalışsam da onarılmasına yardımcı olduğu bu kalp izin vermezdi buna.

Pişmanlık duymaya başlamam günlerimi alsa da tam olarak kafamda netleştirmem altı ayımı almıştı. Bu arada gelecek yaz için Alice'in büyüdüğü yer olan Essex'de küçük bir kilise ayarlanmıştı. Alice, annesi ve en iyi arkadaşı ile gelinlik seçme aşamasındaydı. İşte o noktada, kafamda bu kadar soru işareti ile geri dönülmez biçimde evlenmekten vazgeçmişken, o gelinlikleri denemesine göz yumamayacağıma karar verdim. Onun için özel olması gereken bu anı mahvetmeye hakkım yoktu. Gelecekte, onu gerçekten hak eden birisi ile evlendiğinde bu anı yaşamalıydı doyasıya. Benim gibi onu başkası için duyduğu arzudan kurtulmak için kullanan birisi ile değil.

Haberi verdiğimde, kanepede oturmuş, son altı aydır evi dolduran gelin dergilerinden birini inceliyordu. Kafamda dolanıp duran sözcükler ağzımdan dökülmeden önce birkaç dakika durdum önünde.

"Ben evlenmek istemiyorum." dedim.

Yumuşatarak, kolayca söylemenin yolu yoktu. İlişkilerinde kusurlar bulup duran, yapmadığı şeylerden dolayı kadını suçlayıp iten veya kendiliğinden ayrılmak ister umuduyla saçma sapan kavgalar çıkaran o adamlardan olmak istemiyordum. Alice muhteşem bir kadındı ve onu sevdiğimi her söylediğimde içimden gelerek söylemiştim ama bu, onunla evlenmek istemediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Onunla evlenemezdim.

Donup kaldı.

Orada öylece önündeki dergiye bakakaldı. Adeta o güzel elbiseler, çiçekler ve sonsuz aşk dünyasında hapsolmuş gibiydi. Aylar önce ona sözünü verdiğim o dünya bir anda elinden kayıp gitmişti.

"Beni duydun mu?" Ne kadar aptal bir soruydu. Tabii ki duymuştu. Amacım sadece sessizliği doldurmak, o azap dolu anı geçirmek, havada kalmasına engel olmaktı. "Evlenmek istemiyorum."

Sırtımdan yanaklarıma doğru bir ateş çıktığını hissediyordum. Karşılık vermesini beklerken yanaklarım yanıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" dedi alçak sesle, hâlâ önündeki sayfadaydı bakışları.

"Ne diyorsam o," dedim güçlükle yutkunarak. Güçlü görünmeye zorluyordum kendimi. "Evlenmek istemiyorum."

"Kiliseyi mi beğenmedin?" diye sordu cılız bir sesle. Sesinde panik havası seziliyordu. "Değiştirebiliriz ya da masrafları düşünüyorsan daha az kişi çağırabiliriz. Bence bir mahsuru yok. Çok büyük bir şey olması gerekmiyor. Sen ve be—"

"Bunların hiçbirisi ile ilgisi yok." dedim çabucak, kararlı bir tonda. Bu ani fikir değişikliğine karşı işe yaramaz nedenler öne sürmesine engel olmak için. Kendimden tiksinerek o sözleri tekrarladım sanki yeterince duymamış gibi. "Sadece evlenmek istemiyorum."

Dergiyi yavaşça kapadı. Sayfaları kapanırken içindekiler de protesto eder gibi karanlığa gömüldü, hayatlarımızdan ve yok olup giden Gilbert/Turner evliliğinden de silindi. Ellerini uzatıp derginin kapağındaki pırıltılı kıyafetiyle poz veren gelini kapattı. Sanki o abartılı mutluluğu Alice'in kederi ile alay ediyordu.

"Neden bana evlenelim dedin o zaman?"

"Çünkü o zaman evlenmek istediğimi sanıyordum."

Sözlerim yüreğini paramparça ederken küçük bedeni daha da küçük ve kırılgan göründü gözüme.

"Ne değişti peki?"

"Bilmiyorum."

"Söyle," dedi başını kaldırıp yüzüme bakarak, birkaç damla yaş yanaklarına doğru süzülürken ışıltılı gözleri ile gözlerimi delip geçiyordu adeta. "Fikrini değiştirmeni gerektirecek ne yaptım o zamandan beri?"

"Hiçbir şey."

"Bir şey yapmış olmalıyım."

"Hayır, yapmadın."

"Aniden karşı olduğunu fark ettiğin evlilik mi? Yoksa ömür boyu benimle olmak mı?"

"Hiç ilgisi yok."

"Ama benimle birlikte olmak istemiyorsun."

Bu bir sorudan ziyade bir durum tespitiydi. Bunu onun ağzından duymak beni afallatmıştı. O kadar soğuk bir son nokta olmuştu ki. Bir anlığına her şeyi, tüm söylenenleri geri almayı istedim ama yapamazdım. Ya şimdi söylemişim ya da rahibin önünde fark etmiyordu, Alice Turner'la evlenmeyecektim. Kalbim her şeyi bir yalan üzerine kurmama izin vermezdi. O ana kadar yalanın kendine yer bulmasına olmaması gerektiği kadar izin vermiştim zaten.

"Sen benim kıymetlimsin Alice, seni seviyorum."

"Bunu söyleme lütfen Ben, sakın bunu söyleme."

"Ama seviyorum. Bu doğru. Senin için yapamayacağım şey yok."

"Benimle evlenmek dışında," dedi kinayeli bir tonda, kaşlarını kaldırmış, bana meydan okur gibiydi. "Ya da benimle olmak dışında."

"Alice..."

"Başkası mı var?" diye sordu sözümü keserek.

"Tabii ki hayır."

"Emin misin? Belki de işyerinde birisi ilgini çekmiştir. Bel-

ki bana takılıp kalma fikrini gözden geçirmene neden olmuştur."

"Hayır."

"Neden benimle evlenmek istemiyorsun o zaman? Madem başkası yok ve beni seviyorsun, neden artık benimle birlikte olmak istemiyorsun?"

"Çünkü istediğim bu değil."

"Peki, ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Niye bana bunu yapıyorsun?" diyerek bir çığlık kopardı. Somut bir cevap alamamak onu çileden çıkarmıştı. Varlığıyla içinde bulunduğumuz durumla alay eden dergiyi bana doğru fırlattı. Köşesi alnıma çarpıp kesmiş, kanamaya başlamıştı.

"Çok üzgünüm, Alice." diye bağırdım.

"Evlenelim dediğin için mi?"

"Hayır."

"Neden o zaman?"

"Seni incittiğim için. Bunu yapmak istememiştim."

"Bunu söylüyor olman zalimliğini hafifletmiyor," dedi. "Kalbimi kırdın ve beni aptal yerine koydun."

Tanıdığım en mutlu, en şen şakrak, en sevgi dolu kızı bir öfke küpüne dönüştürdüğüm için kendimden tiksiniyordum. İşte hatalar zincirine eklediğim bir yenisi daha!

Düğünü iptal edip Alice'den ayrılacağımı bilen tek kişi Robert idi. Sabah onu arayıp kafamdakileri anlatmıştım.

İçimde karşı konulmaz derecede bir ayrılma isteği oluştuğunda odamızdaydım, etrafımda onun eşyaları ve gittiğimiz tatillerde çekilmiş gülen yüzlerimizle dolu fotoğraflar ve işte o *fotoğraf* vardı. Yapacağım şeyin onun kalbini kıracağını bildiğim için onunla hiç karşı karşıya gelmeden çekip gitmek istedim. Bu

arzu o kadar uzun zamandır vardı ki onunla bu akşam konuşmaktan başka seçeneğim yoktu. Eğer çabuk davranmazsam hiçbir şey demeden kaçıp gitme fikrinin gerçeğe dönüşeceğinden korktum. Bunu istemiyordum.

Evden çıkıp Victoria Parkı'na gittim, saatlerce dolaştım. Şaşırtıcı ama zihnimde dolanıp duran pek düşünce yoktu. Zihnim kararını vermiş görünüyordu. Tersine şüpheleri dondurmuş, ilişkimizin sonunun geldiğini doğrulamıştı.

Öğlen vakti Robert'm derste değil, ofiste olacağını biliyordum. Parkın en ucundaki gölün kıyısında bir banka oturdum. Telefonumu çıkarıp onu aradım.

O sözleri Alice'e söylemeden önce kendi ağzımdan duymak istiyordum ve onları söylediğim için ve aldığım karardan dolayı beni yargılamayacak tek kişi Robert idi.

"Emin misin?" oldu ilk sözleri.

"Evet."

"Vay canına!" diye karşılık verdi. "Kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır."

"Aldattın mı?"

"Hayır."

"Peki o?"

"Umarım yapmamıştır."

"Sorun ne o zaman?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Doğru değil."

"Bak dostum, evlilik öncesi gerginliği falan olmadığından eminsin değil mi? Çünkü bir kez ok yaydan çıkınca, bir daha geri dönüşü olmaz." diye uyardı beni.

"Bunun farkındayım."

"Fevri hareket etmesen, biraz zaman tanısan kendine belki fikrin değişebilir."

"Değişmez."

"Nerden biliyorsun? Birkaç ay önce onunla evlenmek istiyordun. Belki oturup biraz daha düşünmek gerekiyor," diye öğüt verdi. Aslında mantıklı öğütler vermek Robert'm tarzı değildi. Ama kararım o kadar kesindi ki ne planımı ne de duygularımı gözden geçirmeme gerek yoktu.

"Buna gerek yok."

"Ama sabah uyandığında pişman olabilirsin."

"Belki de ama pek sanmıyorum."

"Ne denir, bilemiyorum."

"Söylenecek bir şey yok. Berbat bir durum."

"Öyle..."

Konuşarak fikrimi değiştirmeyeceğime kanaat getirince Robert derin bir iç çekti. "Bizde kal bu akşam."

"Yok, ne işim var. Bir de senin canını sıkacağım."

"Ne yapacaksın peki?" diye sordu.

Hiç düşünmemiştim. Alice'in gece orada kalıp yanında uyumama izin vermesini beklemiyordum elbette. Ayrıca eve gidip anneme de anlatmaya hazır hissetmiyordum. Bir gecede iki kadının birden kalbini kırmaya gerek yoktu.

"Lütfen," diye ısrar etti Robert. "Zaten Maddy, Pearl ile birlikte dışarıda. Bana yarenlik ediyorsun diye düşün."

"Peki, o zaman."

Sadece ikimizin olacağını öğrenince ikna oldum ona gitmeye.

O gece saat on birde iki bavulla kapısında belirdiğimde beni bekliyordu. Küçük bir ev kiralamanın avantajı işte, ayrılırken almam gereken fazla eşya yoktu. Robert beni içeri aldı ve bir bira uzattı. Orada oturmuş, karşıya bakıp nasıl her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmayı başardığımı düşünürken kolunu sıkıca

omzuma atmıştı.

O anda dokuz yaşındayken ağaç evimde yan yana oturuşumuz geldi aklıma. O kadar yıl sonra hâlâ benim can simidim olarak yanımdaydı. Sessiz kalmak istiyorum lafı ağzımdan çıkmamıştı bile. O benim nasıl bir teselliye ihtiyacım olduğunu biliyordu zaten.

İşte o anda benim gibi aşağılık bir arkadaştan daha fazlasını hak ettiğine karar verdim. Kaçıp uzaklaşmam gereken sadece Alice değildi.

Maddy

Yirmi dört yaşında...

Ben, Alice'den ayrıldıktan sonra bir hafta bizim kanepede yattı. Sonra da June'a düğün falan olmayacağını haber vermek üzere Peaswood'a doğru yola çıktı. Robert da destek olmak için onunla gitti. Olanları makul karşılaması ve bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ettiği, sırf Alice'i üzmemek için yanlışta ısrar etmeme cesaretini gösterdiği için onu takdir etmesi beni hiç şaşırtmadı. Onunla karşı karşıya gelmeden önce epeyce kaygılıydı ama olanları anlattıktan sonra daha iyi hissediyordu. Kendi yolunda devam etmeye hazır gibiydi.

Gitmesine yakın günlerden birinde, akşam yemeği yerken —güzel bir Meksika yemeği ziyafeti hazırlamıştım— Ben'in geleceği masaya yatırıldı.

"Eee, ne olacak şimdi, Ben? Sırada ne var?" diye sordu Robert, bir parça takoyu[34] içindekileri düşürmemek için dikkatlice ağzına atmadan önce. Bu yemeği derli toplu yemenin pek yolu

34 Lavaş içine et, tavuk, sebze, peynir vs. doldurularak yapılan bir Meksika yemeği.

yoktu. Homurdanmadan, döke saça yemesine izin verdiğim tek yemek buydu.

Ben, soruyu duyunca derin bir iç çekti. Elindeki yemeği bırakıp ağzını elinin tersi ile sildi.

"Evet, işte beklenen soru." dedi gülümseyerek.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin!" diye açıklama gereği duydum. Bizde gereğinden fazla kaldığını falan ima ediyoruz diye düşünmesini istemiyordum. Robert'la dilediği kadar bizde kalabileceğini konuşmuştuk zaten. O da olsa bize aynısını yapardı.

"İkiniz de çok incesiniz ama ben bir plan yaptım."

"Öyle mi? Söyle bakalım."

"Biraz uzaklaşacağım buralardan."

"Süper fikir! Bir tatil sana çok çok iyi gelir." diye onayladı Robert ve teşvik etmek ister gibi sırtına vurdu yemeğine devam etmeden önce.

"Pek de tatil sayılmaz, dostum. Daha uzun süreli gidiyorum."

"Nasıl yani?"

"Uzun bir seyahate çıkıyorum."

"Hani şu sırt çantasıyla her yeri gezenler gibi mi?"

"Ha, evet."

"Ama neden?" diye sordu Robert, kaşları çatılmıştı ona bakarken.

"Neden olmasın? Kendin söyledin, biraz uzaklaşmak iyi gelecek bana."

"Ben Tenerife[35] veya biraz daha hatun dolu bir yer, örneğin Magaluf'ta[36] bir haftayı kastetmiştim. Ne kadar kalacaksın ki?"

"Bilmem, bir belki de iki yıl."

"İki yıl mı? Ne? Neden o kadar uzun?" diye sordu Robert, arkadaşından bu kadar uzun süre ayrı kalma fikrinin verdiği düş

35 İspanya'da bir ada.
36 İspanya'nın Majorca adasında bir tatil yeri.

kırıklığını gizleyememişti.

"Çünkü görülecek koca bir dünya var."

"Ve yalnız gitmek istiyorsun?" dedim, Robert'ın bir tür histeri krizine girmek üzere olduğunu fark ettiğimden mantıklı bir soru sormak istedim.

"İyi gelecek bana." dedi omuz silkerek. "Bir iç hesaplaşma olur."

"İç hesaplaşma mı? Ben neler oluyor? Aniden nişanlandın, sonra bozdun ve tanıdığın en tatlı kızdan ortada somut bir neden yokken ayrıldın. Şimdi de çekip gidiyor, bizden ayrılıyor musun? Neden?"

"Robert," onu uyardım çünkü yaşadığı bu kadar şeyden sonra Ben'e karşı çok katı davrandığını düşünüyordum.

"Hayır, Maddy, ben ciddiyim." dedi sertçe. "Neler oluyor?"

"Değişikliğe ihtiyacım var. Alice ile her şey yolunda değildi. Gerçi evet, hatırlattığın için sağ ol, muhteşem biriydi." İçini çekerek bir tako alıp üzerine sos gezdirmeye başladı. Sanki biraz önce üzerimize o bombayı atan, kilometrelerce uzaklara gideceğini söyleyen o değildi.

Robert ona aklını kaçırmış birine bakar gibi bakıyordu. Doğrusu ben bile, Alice ile aralarında ne geçmiş olursa olsun üstesinden gelmek için seçtiği bu yöntemi çok anormal buluyordum. Ama ona ne yapacağı veya nereye gideceği konusunda emirler vermek bize düşmezdi. Bizim sadece onun yanında olmamız gerekiyordu. Besbelli, Robert geçirdiği şokun etkisiyle bunu unutuyordu.

"Bunu söylemek zorundayım, lütfen bana kızma," dedi Robert yavaşça, endişeli görünüyordu. "Babandan dolayı mı?"

"Ne?"

"Onun gibi biri olmaktan mı korkuyorsun —bir sabah

uyandığında çekip gitmek istemekten?" Ellerini dua eder gibi açmış yalvarırcasına Ben'e bakıyordu. "Çünkü onun gibi bir korkak adamla uzaktan yakından alakan yok. Sen harika bir insansın, Ben. Kaygı duymanı gerektiren hiçbir şey yok."

"Bu bilimsel çözümleme için sağ ol. Ama durum bu değil. Ona hiçbir şekilde benzemediğimi biliyorum." diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. Neyse ki alınmamıştı. "Bu, hep yapmayı istediğim bir şeydi. Sadece zamanından emin değildim."

"Hiç böyle bir şey söylememiştin." dedi Robert omuz silkerek.

"Çünkü ilişkim vardı ve pek de gerçekçi olmazdı böyle bir şey. Her şey sona erince dedim ki şimdi yapmazsam bir daha hiç yapamam."

"Öyle haydi tamam diyerek gidemesin. Burada bir düzeıin var."

"Öyle mi dersin?" diye sorarak aslında Robert'ı eleştiri'ordu.

"Evet, işin var. O kadar uğraşıp bir sürü bağlantılar kurlun, düşünsene."

"Doğru, yirmi dört yaşındayım ama hâlâ öğrenci gibi davranıyorum."

"Sen bir sanatçısın," dedi Robert, içinden gelerek konuşuyordu. "Sanatçı dediğin dağınık saçlı, rahat giyinen, yeme içmeyle pek arası olmayan insandır."

"Sağ ol ama unuttuğun bir şey var; şu anda evsizim."

"Burada kalabilirsin." dedi kollarını açıp evi göstererek.

"Hayır, bunu yapamam."

"Niye?"

"Çünkü doğru olmaz. Ayrıca bu gerçekten istediğim bir şey," dedi sözlerinde ısrar ederek.

"Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordum araya girerek. Robert'ın fikrini değiştirmesi konusundaki tüm ikna çabalarının boşa çıkarılmasını yeterince dinlemiştim. Bu sert yaklaşım işe yaramıyordu. Ben ise kararını çoktan vermişti ve bunu değiştirmenin yolu yoktu.

"Yakında. Birkaç haftaya kadar giderim. Üzerinde çalıştığım film ile ilgili yapmam gereken birkaç şey var. Sonra yola çıkarım."

"Paran yetecek mi?"

"Rob, kalmamı istemen beni onurlandırdı ama ısrar etme artık. Ben gidiyorum." dedi nazik bir tonda. Öne doğru eğilip elini onun koluna koydu. "Merak etme, birkaç kişiyle görüşüp iş ayarlamaya çalışacağım paranın bir kısmını bulmak için."

"Sen her şeyi düşündün yani?" dedi Robert üzgün bir ifade ile. İçini çekmesi artık durumu kabullendiğine işaretti.

"Evet."

"Seni çok özleyeceğim, dostum." diye fısıldadı, hüzünlenmişti.

"Ben de seni özleyeceğim."

Böyle duygusallaşmaları pek sık görülen bir durum değildi. Orada öylece oturup izledim onları. Ben de etkilenmiştim.

Yemek bittikten kısa süre sonra Robert yattı. Sabahları altıda kalktığı için akşam saat onda pili bitiyordu. Ben bizde olduğu için olabildiğince dayanmıştı ama sonunda oturduğu yerde gözleri kapanmaya başlayınca pes etti ve odaya çıkıp yattı.

Yemek sonrasında kirli tabakları, tavaları, yemek hazırlarken dağıttığım her şeyi toplamak Ben ile bana kalmıştı. Malesef bulaşık makinesi gibi bir lüksümüz yoktu. O yüzden her şeyi elde yıkamak zorundaydık.

"Sen gerçekten iyi misin, Ben?" diye sordum. Mutfak la-

vabosunun önündeydik, o yıkıyor, ben kuruluyordum.

"Evet..." diyerek derin bir iç çekti.

"Öyle mi?" diye ısrarla sordum. Elimdeki krem rengi bezi bırakıp ona döndüm. Yüzünü dikkatlice inceliyor, duygularını ele verecek bir emare arıyordum. "İyi değilsen bana söyleyebilirsin."

"Elbette daha iyi günlerim olmuştu ama iyi olacağım," dedi, yüzünde hüzünlü bir gülümseme vardı. Başını eğip işine devam etti. Acılı sebze sotesi yaptığım tavayı bulaşık süngeriyle temizlemeye çalışıyordu.

"Yaptığın plan güzel bence."

"Sağ ol."

"Doğrusu böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim."

"İnan ben de düşünmemiştim. Hele bu yaşta..."

"Gecikmiş bir ara yıl[37] diyelim."

"Doğru," dedi gülerek. "Ama umarım günlerim partilerlen, içki muhabbetlerinden ziyade aydınlanma ile dolu olur."

"Aydınlanma mı?"

"Evet," dedi omuz silkerek, "Dünyada neler var keşfetnek istiyorum."

"Nereye gidiyorsun sen?"

"Önce altı ay kadar Güney Amerika'ya, Ekvador, Brezilya, Arjantin ve Peru turu. Her yeri gezeceğim. İspanyolca öğrenebileceğim hızlandırılmış kurslar var birçok yerde. Yalnız başıma olduğuma göre bana faydası olacaktır mutlaka."

"Fransızcayı öğrendiğinden daha çabuk öğrenirsin umarım."

"Oyyy!"

"Takılıyorum sana." dedim kıkırdayarak.

"Paris'teyken aramızda bir şişe su siparişi verebilen tek kişi bendim, dikkatini çekerim."

37 Üniversiteden önce eğitime verilen bir yıl ara.

"Beş yıl uğraştıktan sonra gelebildiğin seviye eğer buysa, kusura bakma ama sözüm geçerli." dedim alaylı bir tonda.

"Seni ukala maymun!" dedi sırıtarak, ıslak ellerini bana doğru silkeleyerek yüzüme su sıçrattı.

"Alice'den haber aldın mı?" diye sordum. Gülmeyi bırakıp yıkadığı tavayı kurulamaya başlamıştım.

"Hayır, tuhaf bir durum. Haber alırım sanmıştım, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Evet, belki öfke dolu bir mesaj atar, belki kafayı çekip arar demiştim ama hayır, hiçbir şey yok. Böyle bir şey yapmayacak kadar onurlu." dedi hüzünle, tıpayı lavabodan çekti ve tezgâha dayanıp suyun gürültüyle akıp gidişini izledi. Kollarını göğsünde kavuşturup derin bir iç çekti. "Benden nefret ediyor olmalı."

"Bence etmiyordur."

Tabii ki doğru değildi. Hangi kız, eşi olmasını teklif edip ortada bir neden yokken istediğinin bu olmadığını söyleyen adamdan nefret etmezdi ki? Ama o anda Ben'in ihtiyacı olan şey bu değildi.

"Sen konuştun mu onunla?"

"Birkaç kez mesaj attım. Pek de fazla bir şey demedi."

Aslında tereddüt ederek yazmıştım ama kendimi yazmak zorunda hissettim. Onunla iletişim kurmak istemiştim. Tabii ki benim arkadaşım Ben'di ve bu ayrılık konusunda yardım etmemiz gereken oydu ama zaman içinde Alice'i sevmiştim. Onu düşündüğümü bilmesini istedim. Neler hissettiğini, nasıl bir süreçten geçtiğini düşünmek bile korkunçtu. Her ne kadar kız kardeşi ile birlikte olsa da, kederini tek başına yaşamak zorunda olmasa da hâlâ moralinin bozuk olduğu kesindi.

"Onu ne kadar çok incittiğimi bilmek öyle kötü ki..."

"Buna eminim."

"Ben beş para etmez adamın tekiyim."

"Tam olarak ne oldu?" diye sordum. Robert dâhil hiçbirimizin anlamadığı bir şeydi bu.

Sessizce homurdandı ve başını ellerinin arasına aldı.

"O kadar kötü olamaz." diyerek deştim konuyu.

"Pekâlâ," dedi yavaşça, elleriyle yelpaze gibi yüzünü yelliyor, yanaklarını çekiştiriyor, çenesine dokunuyordu. İçinde bulunduğu gerilimden kurtulmaya çalışır gibi bir hali vardı. "Onunla yanlış nedenlerden dolayı evlenmek istediğime kanaat getirdim. Bu, ona haksızlık olurdu."

"Yanlış nedenler?"

"Evet..." diye mırıldandı.

"Hangi nedenler bunlar?"

"O konuya girmesem daha iyi."

"Neden?"

"Çünkü bir anlamı yok."

Başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm, yanakları ıpkırmızı olmuş, yüzüne kaygılı bir ifade yerleşmişti.

"Ah!"

"Evet..." dedi içini çekerek. "Eski hikâye."

Ortama bir sessizlik hâkim oldu. Dile getirilmeyen şey apaçık göstermişti kendini. Bunu beklemiyordum. Alice ile ikisini birlikte görmüştüm. Ona büyük bir hayranlıkla, beğeniyle bakışını. Bana göre, onu beni sevdiğinden çok daha fazla seviyordu. Bu gerçek tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Değil miydi?

"Biliyorsun işte," dedi ve aniden ayağa kalktı, mutfak kapısına doğru yöneldi ve konuşmanın bittiğini işaret eder gibi ellerini çırptı. "Ben de çok yorgunum. Gidip biraz uyusam iyi ola-

cak. Yarın yapacak çok iş var."

"Ben?"

Durdu, olduğu yerde dönüp bana baktı.

Birbirimize bakarken aramızda o derin hüzün asılı kaldı.

Söylenecek çok şey vardı ama o an o sözlerin hiçbiri çıkmadı ağzımdan. Orada, kafam karmakarışık halde öylece ona bakakaldım.

"İyi geceler, Maddy." dedi fısıldayarak. Sesinde bir umut, bir heves yoktu. Yalnızca yenilgi vardı.

"İyi geceler, Ben."

Orada, Ben'in dakikalar önce durduğu noktaya bakarken, uzun zaman önce yok olduğunu sandığım duygular hatırıma geldi. Bana sevildiğimi hissettirmek şöyle dursun derin bir kedere boğmuştu beni. Sevdiğim adamla paylaştığım evin mutfağında başka bir adamı düşünüyordum. Tüm bunların yarattığı kadını hiç sevmemiştim.

Ben'e karşı hislerim olmuştu ama canım yanmıştı. Çünkü o canımı yakmıştı. Geçmişte yaşananların beni ele geçirmesine izin veremezdim. Robert'ı ve birlikte kurduğumuz hayatı seviyordum. Herhangi bir şeyin ortaya çıkıp bütün bunları mahvetmesini istemiyordum. Buna izin veremezdim.

Ben

Yirmi dört yaşında...

Salondaki kanepede başım ellerimin arasında öylece oturdum. Kendimden nefret ediyordum. Yaptığım şeye inanamıyordum. Her şeyi açıkça itiraf etmiştim. Ne kadar aptaldım. Robert'ın benim için yaptığı onca şeyden sonra içimdeki hangi kötü taraf bana bunları yaptırıyordu? Davranışlarımın nedeni *bu* olsa bile Maddy'ye bunu söylemenin ne manası vardı? Onlarda kalmayı kabul ettiğimde niyetim asla bu değildi. Aklımın köşesinden bile geçmemişti. Gidiyordum zaten. Bilerek ve isteyerek kendimi durumun ızdırabından uzak tutmak için gidiyordum. Hangi akla hizmet öyle davranmıştım acaba?

Neyi ima ettiğimi anladığı zamanki bakışını asla unutmayacağım. Acıma hissi ile doluydu. O anda bana acıyordu. Şüpheye en küçük bir mahal yok. Ağzı açık kaldı, gözlerini açarak mutfağında duran, yıllar önceki durumundan bir milim bile öteye gidememiş deli adama hayretle baktı. Hiçbir şey söylemesine gerek yoktu, o bakış her şeyi anlatıyordu zaten. Sözlerim onu

mahcup etmişti. Kafası allak bullak olmuştu.

Ertesi gün, Robert'a Peaswood'da hazır bir odam varken, ayrıca annem gitmeden önce beni olabildiği kadar görmek isterken, daha fazla kanepede uyumanın bir anlamı olmadığını söyleyerek annemin evine gittim.

Maddy işten eve dönmeden önce ayrıldım evden. Sanırım o da buna memnun olmuştu.

Maddy

Yirmi dört yaşında...

O geceden sonra Ben'i pek görmedim. Yani seyahate çıkmadan önce demek istiyorum. Peaswood'a geri döndü ve Robert ile buluştukları zaman karşılaşmamak için bahaneler yarattım. Sadece June evlerinde ufak bir veda partisi düzenlediğinde kaçamadım. Artık ona da gitmezsem arkadaşlık anlamında yanlış olurdu. Zaten ailelerimizin de orada olacağını düşününce, küçük de olsa salonda yalnız kalmamızın yolu yoktu. En azından bu, rahatlatıcı bir unsurdu.

Güzel bir gündü ve o kadar yıl arkadaşlıktan sonra ailelerimizin hâlâ çok yakın olduğunu görmek memnuniyet vericiydi. Anneler dedikodu yapmakla meşguldü zaten. Bir dünya da yiyecek getirmişlerdi. Sanırdınız ki tüm mahalle yemeğe geliyor. Hâlbuki biz bizeydik. Robert'ın babasıyla benim babam kanepeye yerleşmiş, gürültülü bir şekilde futbol konuşuyorlardı. Robert ve Ben çocukluk hikâyelerimizi, yaramazlıklarımızı anlatıp herkesi gülmekten kırıp geçirdiler. Herkesin gözünden yaş geldi

gülmekten. Ben sosislerden, çıtır tavuklardan tırtıklayıp sessizce dinlerken, böyle güzel bir grubun parçası olduğum için şanslı hissediyordum kendimi. Her ne kadar her şey bu kadar karmaşık hale gelip Ben'in gitmeye karar verişine üzülsem de. Bu adil gelmiyordu bana.

Ayrılırken garaja giden yolda Ben'e sarılıp vedalaştım. Yıllardır yaptığımız en samimi kucaklaşmaydı. İkimiz de içtendik. Onu uzun bir süre göremeyeceğimi bilmek çok büyük bir hüzün yaratmıştı bende. Ona sımsıkı sarılıp, kokusunu içime çektim. Kolları beni sarmalamış sımsıkı tutarken gözümün ucuna gelen yaşları zor tuttum.

Bunu söylemeye utanıyorum ama bir kez daha etrafımda olup yaptığı itiraf ile kafamı karıştırmayacak olması beni rahatlatmıştı.

Güney Amerika topraklarında, Ekvador'da İspanyolca öğrenmeye başladığından emin olduktan sonra, mutfaktaki konuşmamızdan Pearl'e bahsetmeye karar verdim. Chiswick'de High Road'da yer alan, yemeği ile ünlü Roebuck adında bir barda yaklaşık bir saattir oturmuş yemek yiyorduk. Pearl biftek ve kızarmış patates istemişti, ben de sosis ve patates püresi ısmarlamıştım. Ona Ben'in Alice'den ayrılma sebebinin, beni hâlâ sevmesi olduğunu ima ettiğini söylediğimde, tok olduğumuz için paylaşmak üzere ısmarladığımız puding ve karamelli dondurmadan —açgözlülük edip dondurmayı biraz fazla istemiştik üstelik— oluşan tatlılarımıza girişmek üzereydik. Bu söz, kısa bir süreliğine gözlerini tatlılardan ayırmasına yetti.

"Bir dakika, doğru mu anladım?" dedi yavaşça, parçaları birleştirmeye çalışır gibi. Bir yandan da kaşığını havada sallıyordu. "Sana ilk seni sevdiğini söylediğinde gidip başka biriyle birlikte oldu. Nişanlandığı kızla."

"Aynen."

"Ve ikinci kez bunu yaptığında bavullarını toplayıp seyahate gitti, değil mi?" Başını hayret içinde iki yana sallayıp tatlıdan bir lokma daha aldı.

"Yani, bu kez söylemiş sayılmaz."

"Senin yanlış anlamış olma ihtimalin var mı?"

"Yok."

"Ne yapmaya çalışıyor bu adam?" diye sordu. Gözleri şüphe ile bakıyordu.

"Hiçbir şey. Gitti işte."

"Evet, arkasında onu düşünen bir kadın bıraktı. Ne kadar içten pazarlıklıymış."

"Böyle bir plan yaptığını sanmıyorum. Hatta planı olduğunu da sanmıyorum. Biliyorsun Ben böyle biri değildir. Sanırım sadece kafası karışıktı. Çok zor günlerden geçti. Kolay değil."

Sustum. Onu savunmak için saçma sapan konuştuğumun farkındaydım.

"Planı işe yaramadı o zaman." dedi gülümseyerek ve son kalan pudingi de iştahla ağzına attı.

Pearl'ün yanıldığını düşünüyordum. Eğer Ben'i biraz tanıyorsam, öyle sorun yaratmak için yaptığı bir plan falan yoktu. Farkında bile olmadan imada bulunmuştu. Hepsi buydu. Konuyu ben gündeme getirip sorular sormuştum. O da cevaplamıştı. Sonuç olarak da o eski duygulara bir anlığına kapıyı aralamış ve ne olduğunu anlık da olsa göstermişti... Ama sonra uzaklara kaçarak kapıyı sıkıca kapamıştı. Söylediği şeyden sonra benden beklediği bir şey olsaydı bunu açıkça söyler, kilometrelerce uzağa gitmezdi zaten. Aşka dair herhangi bir açıklama olmadan konuşmayı bitirmişti zaten. Bu da karşılığında benden bir şey beklemediğini gösteriyordu. Ayrılığın verdiği bir dil sürçmesi olduğu

ortadayken, benim bu konuyla aklımı meşgul etmemin bir yararı yoktu. Açıklama gerektiren bir durum yoktu ortada.

Bir kez daha kendi aşk hikâyeme, seçtiğim aşka odaklanmalı ve Ben'in göğsümde yarattığı o kıpırdanışı göz ardı etmeliydim.

İtiraf etmeliyim ki dünyanın en romantik adamı değilim. Maddy'ye doğum günü ve yıldönümleri dışında öyle durup dururken çiçek almam. Ona akşamları sıcak bir banyo hazırladığım da nadirdir. Ona muhteşem göründüğünü de yeterince söylemem. Hâlbuki her zaman öyledir. Özellikle bugün, Maddy. İnanılmaz görünüyorsun!

Günlük hayatta bazı şeyleri ihmal ettiğim için ona bu teklifi yapacağım zaman gerçekten muhteşem bir sürpriz hazırlamış olmalıyım.

Maddy

Yirmi beş yaşında...

Robert, dokuzuncu yıl dönümümüzden önceki cuma günü için işten izin almamı istemişti. Sürpriz yapacağını söyledi fakat ne planladığını anlatmadı. Geçmişte yıl dönümlerimizde pek fazla bir şey yapmamıştık. Galiba ilişki yaşamadan önce arkadaş olmamızın tek dezavantajı buydu. Bu, bu tür şeylerin tuhaf görünmesine neden oluyordu. İkimiz de kanepede yayılıp pizza falan ısmarlayıp sıradan şekilde geçirmeyi tercih ediyorduk. İşte bu yüzden ve onun pek de romantik jestler, sürprizler yapan biri olmayışından dolayı epeyce heyecan yapmıştım ne organize ediyor acaba diyerek.

O akşam eve geldiğimde baktım ki sabah işe giderken giydiği eşofman altı ve tişörtünün üzerine benim mutfak önlüklerimden birini giymiş, mutfakta beni bekliyordu. Karmakarışık ama hoş kıyafeti içinde ocaktaki tavada pişem yemeği karıştırıyordu. Kokusundan makarna sosu olduğunu anladım. Üniversitedeyken yapmayı öğrendiği gerçekten lezzetli tek yemekti bu.

Yemek pişirmenin yanında bir de masayı açıp krem rengi masa örtüsünün üzerini bir düzine kırmızı gülle kalp şeklinde ışıltılı payetlerle süslemişti. Ben gelince iki kadeh şarap doldurdu. Kendimi tutamayıp güldüm.

"Ne kadar güzel." dedim gülümseyerek, kabanımı ve çantamı kenara koyup yanına gittim ve uydurduğu sosu incelemeye başladım.

"Dur daha bir şey görmedin," dedi alay eder bir tonda, sonra uzanıp beni öptü.

"Öyle mi?"

"Evet," dedi gülümseyerek. "Daha asıl güzelliği görmedin."

Kadınsı bir kahkaha atıp beline sarıldım ve onu öptüm. "Seni seviyorum."

"Güzel. Şimdi otur, biraz şarap iç." dedi emreder gibi, beni mutfaktan çıkarıp yemek masası tarafına götürdü. "Yemek uzun sürecek."

Leziz yemeklerimizi bitirdikten sonra —tatlı olarak da koca dilim hazır alınmış üç katlı çikolatalı cheesecake yemiştik— ertesi günkü aktiviteler için ağzını yoklamayı denedim.

"Eee, yarın için ne planlıyorsun bakalım?" diye sordum mahcup mahcup. Başımı eğip gözlerimi kırpıştırarak onu ayartmaya çalıştım. Beni daha fazla merakta bırakmayacağını ümit ediyordum.

"Aaa, söylemem ama al bunu." dedi ve bana kırmızı bir zarf uzattı.

"Nedir bu?"

"Aç bakalım."

Zarfı yırtıp açtım. İçinden üzerinde el yazısıyla yazılmış bir şiir bulunan bir yıl dönümü kartı çıktı.

Dokuz yıl boyunca yanımda oldun, hep gülümsedim,
Aşkın bana ne çok gurur veriyor bilmeni istedim.
Sen ve ben üç gün burada yokuz,
Paltonu al, bavulunu topla birlikte çok şey görelim.

"Seyahate mi çıkıyoruz?" diye bir çığlık attım heyecanla ve sandalyeden fırladım. Odanın ortasında heyecan ve sevinçten ne yapacağımı bilemez halde kalakaldım.

"Evet." dedi gülerek.

"Nereye peki?"

"Yarına kadar söylemiyorum."

"Rob, lütfeeen!" dedim yalvarır gibi ümitsizce gülerek. "Ne tür giysiler alacağımı nerden bileceğim?"

"Aaa, hiç düşünmedim bunu." Ne cevap vereceğini düşünürken yüzünü buruşturdu. "Rahat edeceğin ince kıyafetler koy. Bir iki de şık kıyafet. Belki bir elbise."

"Ne?"

"Güven bana," dedi, gülerek kalktı ve beni öptü. Sonra da kirli tabakları toplayıp mutfak lavabosuna yöneldi. "Sen git başla. Ben bunları yıkayıp geliyorum yanına."

"Bulaşıkları da mı yıkıyorsun yani?"

"Tabii ki. Bu arada fotoğraf makineni de al." dedi omzunun üzerinden bakarak.

Merdivenlerden yukarı çıkarken, dolaptan bavulumu çıkarırken gülümsememe engel olamadım. Bavulu yatağın üzerine açıp uygun olduğunu düşündüğüm giysileri alırken dehşetle Robert'a hediye almadığımı hatırladım. Ev yemeği hazırlayarak çoktan geride bırakmıştı bile. Çamaşır çekmecemin arkalarında özel günler için sakladığım seksi çamaşırlardan alıp bavula koydum. En azından telafi etmek için işe yarar diye düşündüm.

Sabah beş buçukta Robert'ın kurduğu alarm, o berbat sesiyle çalmaya başladı. Bu seferlik alarmı duymazdan gelip yatakta ona doğru döndüm ve sıcak bedenine sokulup başımı omzuna yasladım. "Günaydın," diye fısıldadım. Elim kaslı göğsündeydi.

"Günaydın," dedi uykulu bir halde. Başını eğip beni öptü.

"Şimdi öğrenebilir miyim?" dedim tebessüm ederek.

"Hayır." dedi başını sallayarak. Ağzını sıkı sıkı kapattı ve eliyle fermuar kapatıyormuş gibi bir hareket yaptı.

"Ama bugün söylerim demiştin." diye homurdandım. Çenemi göğsüne dayadım, vücudum yarı yarıya onun üzerindeydi.

"Evet, ama şimdi değil."

Çocuk gibi surat astım belki ikna olur da söyler diye ama işe yaramadı. Küçük kadınca oyunlarıma karşı, yıllar içinde savunma mekanizması geliştirmiş ve onları işe yaramaz hale getirmişti. Faydası yoktu, anlatmaya hazır olana kadar beklemek zorundaydım. "Ama haksızlık bu." dedim sızlanarak. Son kez şansımı denedim.

"Sen küçük bir maymunsun." dedi gülümseyerek, başını eğip bir öpücük daha verdi bana.

"Lütfeeen?"

"Hayıır!" dedi gülerek. Yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yerleşmişti. "Tamam, hadi duş alalım. Taksi yakında burada olur."

"Yani, arabayla gitmiyor muyuz?"

"Hayır..." dedi alaylı bir tonda.

Gözlerim heyecanla açılmıştı. Robert'ın ne planladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama arabayla gitmiyor olmamız oldukça ilginç bir yere gidiyor olduğumuzu düşündürdü bana. Aslında yavaş yavaş planı su yüzüne çıkmaya başlamıştı.

Bir buçuk saat sonra taksi bizi Kings Cross İstasyonu'na bıraktığında yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona doğru döndüm. "Biz..." sorumu tamamlayamadım bile.

Cevap olarak gülerken yüzünü buruşturdu. Sabah saatinde işe gidenlerin üzerimize doğru gelmesine aldırmadan paltomun yakasından tutup beni kendine doğru çekti.

"Aşkımızın başladığı yere gitmenin iyi bir fikir olacağını düşündüm." Dönüp bana göz kırptı, beni öptü ve cebinden iki tane birinci sınıf tren bileti çıkardı. "Ama bu kez pis kokan bir otobüste yolculuk etmeyelim diye düşündüm."

"Paris!" derken yüzüm aydınlandı. Kollarımı boynuna dolayıp onu öpücüklere boğdum.

"Gerçi yine de bunlara ihtiyaç duyacağız ama." dedi gülerek. Biraz geri gidip iki tane eski püskü Fransızca konuşma kılavuzu uzattı bana. Yıllar önce yanımızda götürdüğümüz kitapçıklardı bunlar, ilk sayfalarında mavi tükenmezle isimlerimizi bile yazmıştık.

Bu, gerçekten inanılmazdı. Robert'ın şimdiye kadar benim için yaptığı en romantik şeydi. Bu jesti karşısında afallamıştım.

Üç saat sonra Gare du Nord'da[38] taksiyle ilerlerken ve sonunda lüks otelimiz Hotel Vernet'e geldiğimizde bile hâlâ kendimi çimdikliyordum. Champs Elysees'nin —şahane restoranları ve pahalı mağazaları ile ünlü cadde— en ucunda yer alan Arc de Triomphe'den[39] pek uzak olmayan dört yıldızlı bir butik oteldi. Otelin dış görünümü tam Paris'e özgüydü. Geleneksel krem rengi cephesi enine çizgilerle doluydu, alt katlardaki pencerelerde ise karmaşık detaylarla süslü siyah parmaklıklar vardı. Cam kenarlarına saksı çiçekler yerleştirilmişti. Hepsinin üzerinde yer alan kırmızı gölgelikler geniş cam kapısı ile birlikte mekâna zengin

38 Paris'in tarihî tren garı.
39 Paris'teki tarihî anıt.

bir hava vermişti. Daha önce kaldığımız eski püskü görünümlü otelle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Asansörü ve giriş yaptıktan sonra bavullarımızı alan bir görevlisi bile vardı.

"Rob, burası şahane!" dedim süitimizi incelerken, evet bir süit! Odada üzerinde bir sürü yastık olan koskocaman bir yatak vardı. Aynı zamanda içinde krem rengi bir kanepe, kocaman bir LED televizyon ve romantik seyahatimizde belki de çalışmak isteriz diye bir çalışma masası bulunan bir oda daha vardı. Yüksek tavanları, kocaman pencerelerinden sarkan perdeleri ile daha önce kaldığımız hiçbir yere benzemiyordu. Odada bizim için hazırlanmış makaronlar vardı. Yatağa götürdüm onları, yastıklara yaslanıp pembe olanlarından birini ağzıma attım. Mmm! Çilek ve krema, cennette gibiydim.

"Beğendiğine sevindim." Robert gülümsedi.

"Ah! Bütün gün kalabilirim burada."

"Sahiden mi?" dedi, yatağa çıkıp üzerime ata biner gibi oturdu. O da sarı bir makaron alıp ağzına attı ve afiyetle yedi. "Bu gerçekten çok cazip bir fikir."

"Değil mi?"

Onu kendime doğru çektim, kollarımı boynuna dolayıp dudaklarını dilimin ucuyla yaladım.

"Maddy Hurst!"

"Efendim?" dedim, gözlerimi masum masum açarak.

"Seni küçük zilli!" diye mırıldanarak dudaklarımı öpmeye başladı.

Yanımda getirdiğim seksi çamaşırları çıkartmaya bile fırsat bulamadan birbirimizi soymaya başlamıştık bile.

Toparlanıp muhteşem otel odamızdan çıktıktan sonra Champs Elysees'de dolaşmaya çıktık. Yürüdükçe büyüklüğü bizi büyüle-

di. Öğle yemeği olarak çikolata ve muzlu krep yemek üzere Jardin des Tuileries'deki[40] restoranlardan birine girdik.

Ergenlik çağımızda gittiğimiz gezide hoşumuza giden yerleri tekrar ziyaret etmeye karar vermiştik. Bizim gezimizden sonra *Da Vinci Şifresi*[41] kitabı ile ünlenen ve cam piramidi her zamankinden daha tanınmış hale gelen Louvre Müzesi ile başladık. Bir sürü insan kuyruğa girmiş, başparmaklar yukarıda, başardık pozu verip fotoğraf çektirmek için bekliyordu.

Robert, o akşam için bir restoranda yer ayırtmıştı. Bana getirdiğim en şık kıyafetimi giymemi söyledi. Otelden çıkmadan önce aynaya baktık ve gayet şık bir çift olduğumuzu gördük. Robert üstüne tam oturan kahverengi yün bir takım elbise giymiş, hatta göğüs cebine krem rengi bir mendil yerleştirmişti. En güzel siyah ayakkabılarını pırıl pırıl parlatmıştı. Kısa saçlarını hafif dağınık ama çok çekici bir şekilde jölelemişti. Bu bakımlı hali, her gün çocuklarla spor yaptıktan sonra eve geldiğindeki terli ve yorgun halinden çok farklıydı. İnanılmaz görünüyordu. Uzun uzun düşündükten sonra dar, diz altına kadar uzanan ve bedenimi saran siyah bir elbisede karar kılmıştım. Göğüs dekoltesi, hafifçe öne eğildiğimde Robert'ın göreceği kadar ama diğer erkeklerin dikkatini çekecek kadar değildi, yani tam kararındaydı. Bukle bukle yapıp yanda topladığım, omuzlarımdan dökülen saçlarım, gümüş rengi küçük halka küpelerim ve sivri burun yüksek topuklu ayakkabılarımla tam bir uyum içindeydi görüntüm. Gerçekten muhteşem görünüyorduk. Gurur duydum kendimizle.

Yüksek tavanlı restoranda şef garson bize eşlik ederken şaşkınlığımı gizleyemiyordum. Gösterişli salon tavandan sarkan ışıltılı avizeden tutun da altın kaplama tavanına, masalardaki

40 Louvre Müzesi ile Concorde Meydanı arasında bulunan büyük bahçe.
41 Amerikalı yazar Dan Brown'ın 2006 yılında filme uyarlanan ünlü romanı.

şamdanlara kadar altınla doluydu. Bir piyanist ve harp sanatçısının çaldığı klasik müzik o muhteşem duyguları doruğa taşıdı. İlk defa böylesine muhteşem ve seçkin bir ortamda bulunuyorduk.

Pencere kenarında muazzam Eyfel Kulesi manzaralı bir masa ayrılmıştı bizim için.

Paris'teyiz, yıl dönümümüz ve restoranm en iyi masasında oturuyoruz. Tüm bunları göz önüne alınca doğal olarak Robert'ın dizlerinin üzerine çöküp bana evlenme teklif edeceğini düşündüm. Aslında doğum günlerinde, yıl dönümümüzde, yılbaşında veya Sevgililer Günü'nde hep aklıma gelen bir konuydu bu. Ne zaman böyle bir şey yapacağım hep merak ederdim. O kadar gösterişli bir ortamda ilk kez bunun gerçeğe döneceği hissine kapıldım.

Bu nedenle, içimde çılgınlar gibi uçuşup duran kelebekler yüzünden doğru düzgün yemek yiyemiyor, eğlenemiyordum. Kartal gibi Robert'ı izliyor, bir işaret arıyordum. Acaba normalden daha sessiz mi? Gergin mi? Ya da iş çevirir gibi bir hali mi var? Hiçbir şey göremedim. Gayet sakin görünüyor, durmadan konuşuyordu. Yiyemediğim yemeğimi bitirdi, kırmızı şarabı da bir güzel götürdü. Her önümüz boşaldığında dönüp manzarayı izlemeye başlıyorduk. Nefesimi tutuyordum, ha söyledi ha söyleyecek.

Başlangıçlar bitti, yok.

Ana yemekler bitti, yok.

Tatlılar bitti, yok.

Kahveler bitti, yok.

Yok, yok, yok.

Hesap ödendi ve Robert gitmek üzere ayaklandı. Ben şok içerisinde masada oturuyordum hâlâ.

"Haydi, taksi çağırmadan önce dışarıdan kuleye bakalım biraz da." dedi göz kırparak.

Göz kırptığında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Artık teklifin yolda olduğunu düşünmeye başlamıştım. Aceleyle çantamı ve paltomu aldım ve elini tutup arkasından ilerledim.

Robert bana arkamdan sarıldı ve kuleyi izledik birlikte. Çelik yapının etrafında dans eden ışıklar büyülü bir hava yaratıyordu.

Orada öylece birbirimize sarılmış dururken o anın gelmesini bekledim.

Bekledim.

Ve bekledim.

Ve bekledim.

"Hava sandığımdan soğukmuş!" dedi sonunda kulağıma eğilip. "Gidelim mi?"

Hayır, teklif etmiyordu. Hayal kırıklığı içindeydim.

"Sen iyi misin?" diye sordu ana caddede taksi bulmak için yürürken. "Güzel miydi gece?"

"Harikaydı. Teşekkür ederim." dedim gülümseyerek, gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışarak.

Hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım.

Ertesi akşam, Robert yürüyerek gidip yemek yiyecek bir yer bulmayı önerdi. Bu, beni memnun etti. Bir önceki gecenin bize epey pahalıya mal olduğunu bildiğim için daha uygun fiyatlı, daha normal bir yer arayacağımızı tahmin ediyordum.

Tekrar Champs Elysees'ye Jardin des Tuileries'ye doğru yürüdük. Oraya çok sık yürüdüğümüz için ayaklarımız bizi oraya götürmüştü.

Robert, Louvre'un önünde durdu. "Ben acıkmaya başladım. Yukarı doğru yürüyüp bakalım mı iyi bir yerler var mı diye?" sordu yolu işaret ederek.

"Olur." dedim omuz silkerek.

Okul gezisinde geldiğimiz La Ferme des Beauvais isimli restoranı hemen tanıdım. Geniş dış cephesi, her bölüme gümüş çerçeveli kırmızı bir harf gelecek şekilde yazılmış, gökkuşağı gibi kavis oluşturan ismi ile köşede duruyordu. Harfler azıcık köşelerinden soyulmaya başlamıştı.

"Burayı istediğine emin misin?" diye sordu Robert. Kaşları çatılmıştı. Belli ki pek de memnun olmamıştı.

"Evet." dedim.

"Öyle diyorsan." dedi pek de ilgilenmiş görünmüyordu.

"Burada yiyelim."

"Öyle mi? Yemekleri pek de güzel değildi." Bir yandan caddeye doğru, daha iyi bir yer var mı diye bakıyordu.

"Boş ver, gel hadi." dedim kolundan tutup çekerek.

Tam hatırladığım gibiydi. Aynı kırmızı masa örtüleri, üzerlerinde küçük mumlar ve tek bir kırmızı gül. Duvarlardaki resimler bile aynıydı.

"Şimdi tanıdık geldi mi?"

"Hmm, evet, biraz." dedi omuz silkerek.

Garsona bizi daha önce oturduğumuz masaya oturtmasını rica ettim. Robert buna güldü. "Ne oldu?"

"Hiç, çok tatlısın," dedi göz kırparak. "Duygusallaşmanı seviyorum."

"Aynı yemeği ısmarlayalım."

"Öyle mi? Salyangoz yemek istemiyorsun yani?"

"Daha neler!" diye suratımı buruşturarak karşı çıktım.

"Peki, öyle olsun bakalım."

"Tatlı da yiyeceğiz ama."

"Tabii, bir de şarap."

Derin bir iç çektim, "Bayan James duysa ne derdi acaba?"

Spagetti bolonez ısmarladık, ekmekle tabağın dibini sı-

yırdık, yanında bolca şarap içtik. Elbette bir gece önceki yemekle alakası yoktu ama kimin umurundaydı ki? Gayet rahattık, konuştuk, gülüştük. Birlikte olmanın tadını çıkardık.

Tabaklar kalkıp tatlılar ısmarlanınca —fındıklı çikolatalı pasta istedim— Robert yüzünde yumuşak, duygusal, sevgi dolu bir ifadeyle bana bakmaya başladı.

"Ne oldu?" dedim. Biraz kafam karışmıştı çünkü pek sık bakmazdı bana öyle.

"Hiç. Çok güzelsin."

O anda o bildik *All my Life* şarkısının piyano giriş müziği çalmaya başladı. Robert ayağa kalkıp bana döndü ve elini uzattı.

"Nasıl yani?" dedim kıkırdayarak.

"Dans edelim mi?"

"Burada mı? Olmaz. Herkesin önünde..." diye fısıldadım etraftaki yemek yiyen birkaç çifte bakarak.

"Umurumda değil." dedi gülümseyerek ve beni kendine doğru çekti.

Olduğumuz yerde yavaş yavaş dans ettik. Robert kulağıma eğilmiş K-Ci ve JoJo'nun şarkısına eşlik ediyordu. Gözlerimi kapatıp anın tadını çıkartmaya başladım. Bu en güzel yıl dönümümüzdü.

Şarkı bitince, Robert biraz geri çekilip dizlerinin üzerine çöktü. Kotunun cebinden çıkardığı ışıltılı elmas yüzüğü uzattı bana iki eliyle.

"Ne olu..." diyebildim, şoktaydım.

"Bekle," dedi, göz kırparak sözümü kesti. Derin bir nefes alıp güç toplayarak konuşmayı sürdürdü. "Biliyorsun, dokuz yıl önce tam bu noktada birbirimizi ilk kez öpmüştük. Benim için her şeyin başlangıcıydı. Sen benim hayatımın çok büyük bir parçası oldun ve gerçekten, bu kadar yıldır sen olmasan ne yapardım

bilmiyorum. Ve işte soruyorum... Maddy Hurst, benimle evlenir misin? Karım olur musun?"

"Evet!" diye çığlık attım resmen. Onu öpebilmek için eğilip kolundan çektim. "Evet, kesinlikle evet!"

Benim cevabım duyulunca etraftan tezahüratlar yükseldi.

Olağanüstü bir andı.

O anda aklıma başka birinin gelmemiş olması da beni ayrıca mutlu etmişti. Yıllarca o an geldiğinde birden Ben'in aklıma gelip anın tüm büyüsünün kaçacağını düşünüp korkardım. Kalbim o güzel deneyimi benden çalıp aleyhime döndürecek diye endişe ederdim. Ama Robert'ın ağzından o sözler çıktığında, ona olan saf aşkım dışında hiçbir şey beni ele geçiremedi. Bana sonsuz aşkı sunuyordu. Daha mutlu olamazdım.

"O şarkıyı çalmalarını sen mi istedin yoksa?" diye sordum masaya döndüğümüzde. Coşkudan yerimde duramıyordum.

"Eveeeet!" dedi gülümseyerek.

"Ne? Tuvalete gittiğimde mi?"

"Gerçekten buraya tesadüfen geldiğimizi düşünmüyorsun değil mi?" Başım geriye atıp kahkahayla güldü.

"Nasıl yani?"

Anladım ki bütün geceyi ince ince planlamıştı. Ayaklarımızın bizi Louvre'a götürdüğü falan yoktu. Robert yönlendirmişti her şeyi.

"Ama içeri girmek bile istemedin!"

"İstedim."

"Hiç öyle görünmüyordu."

"Burada rezervasyon yaptırdığımı söyleseydim, her şeyi anlayacaktın."

Haklıydı, dün geceden sonra gösterdiği en ufak bir çabayı o yönde yorumlayacaktım.

"Plan bozulabilirdi," dedi. "Ayrıca, burayı görünce içeri girmek isteyeceğini biliyordum."

"Akıllıca." dedim gülerek.

"Biliyorum," dedi gülümseyerek ve yüzük olan elimi alıp hayranlıkla baktı.

Yüzük gerçekten çok güzeldi. Öyle parlayıp da güzel olmaması mümkün müydü? Zarif bir beyaz altın üzerine yuvarlak bir tek taş. Kusursuzdu.

"Ne zaman söyleyeceğiz insanlara? Kimler biliyor?"

"Hiç kimse bilmiyor. Yani geçen sene ailenden izin almıştım. O zaman epeyce sevinmişlerdi zaten."

"Geçen sene mi?"

"Evet, uzun hikâye," diye homurdandı gözlerini devirerek. "Paris'e geldiğimizi bile bilmiyorlar."

"Olamaz!"

Her şeyi kendine saklayıp tüm planı kendi kendine yapmış olması çok şaşırttı beni.

"Ağızlarından kaçırabilirlerdi. Gidip birlikte söylememizi isteyeceğini düşündüm."

"Süper fikir! Hemen söylememiz lazım ama. Sır olarak saklayamam ben bunu. Bütün dünya duysun istiyorum." dedim.

"Peki ya Ben?"

Bu soru beni afallattı.

"Hı?"

"Ona ne zaman söyleyelim?"

"Haberi yok muydu?"

"Yok. Söyleyecektim ama Alice ile o mesele yaşandı. Gitmeden önce söylemek istemedim. Düşüncesizlik olurdu."

"Ama üzerinden epey zaman geçti."

"Evet, biraz oturtsun her şeyi istedim. Beraber söyleyip

sürpriz yaparız ona."

"Önce ailelere söyleyelim o zaman."

"Elbette." Yüzük olan elimi aldı ve yavaşça öptü. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni canım." diye fısıldadım.

Uzanıp onu öperken dudaklarına, ikimizin Paris'te oluşuna ve beni çok seven Robert'ın benimle evlenmek istediğine odaklanmaya çalıştım. Aşkımız gerçekti. O restoranda filizlenmişti. Bana güven dolu bir gelecek vaat ediyordu. Sevildiğimi biliyordum, en ufak bir kuşkum yoktu bundan.

Ben

Yirmi beş yaşında...

Beş aydır Güney Amerika'da oradan oraya seyahat ediyordum. Planladığım gibi Ekvador'da Montanita İspanyolca Okulu'na başlamıştım. İnsanın kilometrelerce uzakta, güneşin altında bir plajda hakkında hiçbir şey bilmeyen yeni arkadaşlarla önceki hayatından çabucak kopabilmesi gerçekten çok şaşırtıcıydı. Elbette arkamda bıraktığım kalbi kırık kızdan bahsetmedim kimseye. Maddy ve Robert'tan bahsetmiştim ama bazı duyguları kimseye anlatmamaya karar vermiştim. Zaten kimseye bir anlam ifade etmeyeceği açıktı.

Ekvador'dan sonra Kolombiya, Brezilya, Paraguay, Uruguay, Arjantin, Şili ve Bolivya'ya gittim. Otobüs, uçak, maceracı tarafım tutunca yürüyüş. Üniversiteden beri ilk kez özgür ve tasasız hissediyordum kendimi. Canımın istediği her şeyi yapmaya, her yere gitmeye hazırdım. Doğa manzaralarına tekrar tekrar âşık oldum. Her gün yepyeni bir tecrübe yaşıyordum.

Brezilya'da Igazu Şelalesi'nde[42] suyun gürül gürül akışını dinledim. *Jurassic Park*[43] filminden bir sahne gibiydi adeta. Pek de sağlam görünmeyen bir seyir platformunda oturup her yandan suların fışkırışını gözlerimi ayırmadan izledim. Sanki her an uçarak bir dinozor çıkacakmış gibi hissettim. Kendimi o kadar kaptırmışım ki bunun olmaması hafif bir hayal kırıklığı yarattı bende.

Titicaca Gölü'ndeki[44] o sonsuz huzuru iliklerime kadar hissettim. Gün batımında kocaman göle yansıyan o renk cümbüşü olağanüstüydü. Turuncular, kırmızılar, pembeler, morlar gökyüzünde ve suda adeta dans ederken başka bir dünyaya ait gibi görünüyordu. Maddy görse bayılırdı buna. Fotoğraf makinemle çekmeyi başarabildiğim sıradan fotoğraflar bile şahaneydi.

Hepsinin arasında Huacacina'daki[45] kum tepelerinde kum kayağı yaparken gördüğüm manzarayı tek geçerim. Sadece bir kum tepesinden aşağıya inanılmaz bir hızda kaymak —bir kız gibi çığlık atmadığıma şükrediyorum— değil, aynı zamanda etrafın görüntüsü nefes kesiciydi. Koca koca kum tepeleri kilometrelerce uzunlukta kıvrıla kıvrıla ilerliyor, ufuk çizgisinde masmavi gökyüzü ile birleşiyordu. Hayretler içinde kalmamak mümkün değildi.

Dünya bize tonlarca güzellik sunan kocaman bir yerdi. Adeta kıtlıktan çıkmış gibi ulaşabildiğim kadarını gördüğüm için gerçekten çok mutluydum.

Kasım ayında bir gün Peru'da Cusco'ya[46] gelmiştim. Bütün öğleden sonra otobüs yolculuğu yaptıktan sonra, meydanda bira içip geleni geçeni seyrederek dinlenmeye karar vermiştim. Yanımdaki bankın etrafında gri ve beyaz pantolon ve gömlek giyen

42 Arjantin ile Brezilya arasında sınır oluşturan Güney Amerika'da bir nehir.
43 1993 yapımı, yönetmenliğini Steven Spielberg'in yaptığı gerilim-macera filmi.
44 Peru ve Bolivya arasında yer alan bir göl.
45 Peru'nun güneybatısında bulunan bir köy.
46 Peru'nun And Dağları eteklerindeki şehri.

bir grup yaşlı adam toplandı. Sırayla söz alarak hararetli hararetli bir şeyler anlatıyorlar, diğerleri de ilgiyle dinliyor, bazen de onaylar gibi başlarını sallıyorlardı. Ne dediklerini anlamasam da onları izlemek çok keyifliydi. Rengârenk battaniyelerle bebeklerini neredeyse görünmeyecek şekilde vücutlarına bağlamış kadınlar gelip geçiyordu. O esnada bir sürü sokak köpeği belki ellerindeki yiyeceklerden verirler diye insanların peşinden ayrılmıyordu.

Orada elimde Peru birası Peru güneşinin altında otururken Robert'tan bir mesaj geldi. Skype'tan[47] konuşmak istiyor, müsait olup olmadığımı soruyordu. Birkaç haftadır konuşmamıştık. Özellikle uzak bir yerde olduğumda pek kolay olmuyordu.

Birkaç gün sonra İnka Turu'na[48] katıldığımda kampta kalacağım için kaldığım pansiyonda birkaç geceliğine özel bir oda tutmuştum. Rahatça uyumak istemiştim gitmeden önce. Dolayısıyla birkaç saat sonra Skype'tan beni aradığında etrafımda yabancılar olmaksızın odamda tek başımaydım.

Ekranda görüntü belirdiğinde Robert'ın yanında Maddy'yi de görmek beni şaşırttı. Seyahate çıktığımdan bu yana onunla birkaç kez konuşmuştum gerçi ama genellikle ben Robert ile konuşurken yemek hazırlama ya da bulaşık yıkama gibi bahanelerle uzaklaşıyordu. Bazen de sonra e-posta yazacağını söyleyip hiç katılmıyordu. Çoğunlukla da yazardı. Konular genelde her şeyin bildiğim gibi olduğu, üniversite arkadaşları, ailesi ne âlemde gibi şeyler olurdu. Pek kayda değer şeylerden, duygu ve düşüncelerinden bahsetmezdi. Ben de ona gidip gördüğüm yerlerin fotoğraflarını gönderirdim. Hâlâ iletişim içinde olmamız, en azından her şeyi tamamen berbat etmemiş olmam beni memnun ediyordu.

---

47 Görüntülü konuşma imkânı veren bir yazılım.
48 Genellikle 4-5 günde tamamlanan, And Dağları'ndan başlayıp Machu Picchu'daki Güneş Kapısı'nda sona eren yürüyüş turu.

Onu ekranda görünce sevindim doğrusu ve gülümsedim.

"Dostum!" diye bağırdı Robert. İkisini birden rahatça görebileyim diye kucağında tuttuğu bilgisayarı yana kaydırdı.

Bulunduğum yerde geceydi ama İngiltere'de sabahın erken saatleriydi. O yüzden ikisi de hâlâ pijamalarıyla, uykulu halde birbirlerine yaslanmıştı. Salondaki benim yattığım kahverengi deri kanepede oturuyorlardı.

"Hey, selam!" dedim, gülümseyerek el salladım. Tuhaftır, normalde insanları selamlarken nadiren el sallarım ama Skype'ta ilk yaptığım şey, hep el sallamak oluyordu. Belki de dünyanın öbür ucundan insanları görebilmenin farklılığıydı bu. Sanki görünür olmanın ilk şartı bu hareketi yapmakmış gibi.

Onlar da gülümseyerek neşeyle bana el salladılar.

Beni özlediklerini düşündüm.

"Ten rengin yerinde duruyor, ne hoş!" dedi Robert gülerek.

Ekvador'daki ilk günümde kahveye çalan tenim inanılmaz koyulaşmıştı. Robert buna çok şaşırmıştı ve ne zaman Skype'ta konuşsak ilk gündeme getirdiği konu bu oluyordu.

"Neredesin sen?" diye sordu Maddy.

"Peru, Cusco'dayım."

"Ayı Paddington[49] oralı." diyerek bilgilendirdi beni.

"Öyle mi?"

"Evet. Nasıl oralar?"

"Durun size bu gece kaldığım yeri göstereyim." dedim iPad'imi döndürerek etraftaki beyaz duvarları gösterdim onlara.

"Harika görünüyor," dedi Robert gülerek. "Ne hoş hale getirmişler odayı."

"Aynen, duvarlara bir şeyler asarlarsa oda daralır diye düşünmüşler besbelli."

49 Çocuk edebiyatından bir karakter. İngiltere ilgili her şeyi çok seven Peru'lu bir ayıdır.

"Siz gezginlerin nasıl olduğunu biliyor olmalılar." dedi Robert göz kırparak. "Buradan sonra yolculuk nereye?"

"İnka turu, Machu Picchu'ya[50] gitmeden önce üç günlük yürüyüş."

"Harika!"

"Sabırsızlanıyorum."

Güney Amerika'yı seyahatimin sonuna saklamıştım çünkü en çok görmek istediğim yerdi. Daha önce gidenlerden bu eski İnka kenti hakkında çok güzel şeyler duymuştum. Hayal kırıklığına uğramayacağımdan emindim.

"Manevi yönü çok baskın bir yer olduğunu duydum." dedi Maddy gülümseyerek.

"İşte orada bulursun kendini. Farkına bile varmadan keşiş olur çıkarsın." dedi Robert kahkahayla gülerek.

Machu Picchu'da keşiş olmadığını söyleyip onu düzeltme zahmetine katlanmadım. Kabalık yapmak istemedim. Sadece gülümseyip başımı sallamakla yetindim.

"Eee, var mı yeni bir şey?"

Bu soru üzerine Maddy ile bakışlarımız karşılaştı. Gözlerini açarak Robert'a baktı. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı, yüzünden kısa süreli bir panik geçti, sonra ağzını kapattı. Vazgeçmişti.

Robert ise neşeyle gülümsüyordu. Kolunu Maddy'nin omzuna atıp kendine doğru çekti ve alnından öptü.

Ne söyleyeceğini tahmin etmiştim.

"Maddy'ye evlenme teklif ettim."

Maddy sol elini kaldırıp parmağındaki yüzüğü gösterdi ispatlamak ister gibi.

Çenemi kilitleyerek gülümser gibi yaptım.

"Vay! Ne zaman? Nasıl?" diye sordum.

---

[50] u'nun Cusco şehrine 88 km uzaklıktaki İnka antik şehri.

Kendimi toparlamak için o soruları sormak zorundaydım ama cevapları duymaya pek de hevesli değildim. Robert, Paris'te hep birlikte gittiğimiz restoranın yerini hatırlamıyormuş gibi yaparak Maddy'yi nasıl kandırdığını anlatırken ben iyice kopmuştum ama itiraf edeyim duyduğum kadarıyla gayet romantikti.

Kalbimdeki sızı bu kez on altı yaşında aralarında aşk başlayacağını bilmediğim zamanki gibi değildi. Bu kez ne geleceğini biliyordum. Sonuçta annem bir yıl önce evlenme teklifinden bahsetmişti bana. Bir yanım bunu hep bekliyordu. Telefon ekranında onun adını görünce hep kaygıyla açıyordum. En sonunda korktuğum başıma gelince, biraz rahatladım çünkü bundan sonra aynı karın ağrısını duymayacaktım o aradığında.

Bu kez surat asmayacak, gidip anneme ağlamayacaktım ya da kendime imkânsızı başarabileceğimi ispatlamak ister gibi gidip başka biriyle yatmayacaktım. Çünkü tüm bunlar benimle alakalı değildi. Birbirlerine olan aşklarını ilan eden iki insan ile ilgiliydi. Ben, konunun tamamen dışındaydım.

Evden uzak olmak, Maddy'ye olan aşkım ve son on beş yıl içinde gerçekleşen olaylarla ilgili düşünmek için gereken zamanı vermişti bana. Diğer gezginlerle konuşmak, onların kırık aşk hikâyelerini dinlemek, bir bakış açısı oluşturmama yardımcı olmuştu. Evet, canım yanıyordu ve evet bu acı tamamen benimle alakalı ve gerçekti çünkü onunla yaşıyordum ama dünyada bu şekilde hisseden tek ben değildim. Fark şuydu ki diğer insanlar böyle zamanlardan geçip önlerine bakıyor, daha mutlu hatıralar biriktirip yeni hayatlara başlayabiliyorlardı. Ben de eski hayatımı arkamda bırakıp —iyi bir işim vardı, nişanlıydım— yeni hayatımda yol aldığımı düşünüyordum ama derinlerde bir yerlerde ne için olduğunu bilmesem de beklemeye devam ediyordum. Robert'ın tekrar hata yapmasını mı? Maddy'nin onu terk etmesini

mi? Beni sevdiğini anlamasını mı? Her ne ise bu, beni durduruyordu ve ben bunu uzaklaşınca fark etmiştim. Anlamsız bir şekilde kendimi kısıtlıyor, hayatımı sekteye uğratıyordum. Hayatı kendi kendime zindan ediyordum.

Maddy mutluydu. Ekrana yansıyan görüntüsünden bunu anlayabiliyordum. Robert'a bakarken gözleri parlıyordu.

Robert onu mutlu ediyordu.

Beni beklemiyordu.

Onun erkeği ben değildim.

İşte o zaman bir daha asla aralarına girmeyeceğime söz verdim kendime. İçimdekileri ortaya döküp duygularımla hareket etmemin yanlış olduğu bir kez daha ispatlanmıştı. Ne olursa olsun, onlar hep birlikte olacaklardı. Bunu daha en başından bilmeliydim.

"Her şey harika görünüyor," dedim Robert sözlerinin sonuna gelince.

"Aslında hepsi bu değil," dedi sırıtarak. "Senden sağdıcım olmanı isteyecektim."

Annem bunu öngörmüştü. Ben uzak durmayı tercih etmiştim bu fikirden.

Hiçbir şey diyemedim.

Kırık bir kalp üzerine kafa yormak için gidilecek Machu Picchu'dan daha iyi bir yer düşünemiyordum. Bir dağın tepesinde İnka kralları için kurulmuş, terk edilmiş bir şehir.

Geziye tur şirketinin bir araya getirdiği karışık bir grup insanla katılıyordum. Benim gitmiş olduğum birçok yere gitmiş olan birkaç gezgin. Yıllarca yoğun çalıştıktan sonra dünyayı gezmeye karar vermiş yaşlı bir Kanadalı çift ve benden birkaç yaş küçük iki oğlu olan bir İngiliz aile. Tur rehberimiz kısa boylu,

tıknaz William adında Peru'lu bir adamdı. Az İngilizce biliyordu. Bu demekti ki her ne kadar bizi memnun etmeye istekli olsa da her istediğimizi ondan öğrenme şansımız yoktu. Örneğin, Machu Picchu'nun niye ve kimin için yapıldığı hakkında farklı teoriler duymuştum. Kafamda yığınla soru vardı orayla ilgili. Ama ne zaman bir soru sorsam, kafam daha da karışıyordu. Anladığım kadarıyla Machu Picchu on beşinci yüzyılda İnkalar yaşasın diye yapılmıştı. Krallarına sadakatlerini gösterme amacı taşıyan kutsal bir yerdi.

Oraya ulaşmak bile insanın zihnini arındırması için yeterliydi. Eşyalarımızı eşekler taşıyor olsa da gerçekten çok çileli bir yolculuktu. Yüksek rakım nedeniyle beş dakikadan fazla yürümek imkânsız hale geliyor ve insanın nefesi kesiliyordu. Bu da yetmezmiş gibi tırmanmak zorunda olduğumuz merdivenler yüzünden bacaklarınız tutuluyordu. Olumlu yanı, durmak zorunda kaldığınız için etrafı seyretme şansınız oluyordu.

Daha önce fotoğraflar görmüştüm. Machu Picchu'nun neye benzediğini biliyordum ama o son eğri büğrü merdivenleri tırmanıp Güneş Kapıları'ndan[51] geçince duygularım beni ele geçirdi. Belki de aşırı yorgunluk yüzünden böyle hissediyordum ama ağlama dürtüme engel olamayıp gruptan uzaklaşma ihtiyacı duydum.

Aylardan beri ilk kez bir grubun parçası olarak hissediyordum kendimi. Evet, orda burada zaman zaman insanlar olmuştu yanımda ama İnka Turu'nda olmak gruba bir bütünlük hissi vermişti. Belli bir yere gidiyorduk ve birbirimize yardımcı olmak için elimizden geleni yapıyorduk. Bu, evimi özletti bana. Robert ve Maddy'yi, bizim takımın bir parçası olmayı özlediğimi hissettim.

İnka krallarını mutlu etmek için kendi hayatlarını feda

51 Bolivya'da İnka öncesi kültürüne ait önemli harabelerin bulunduğu küçük bir şehir.

eden inançlı insanlar tarafından inşa edilen yapılara bakan dağın zirvesinde otururken iki dostumu düşündüm. Maddy'nin benden bu kadar uzaklaşması, artık güvendiği biri olmaktan çıkıp onun için bir yabancıya dönüşüyor olmam bana acı veriyordu. İşlerin bu hale gelmesi benim suçumdu ama onu özlemiştim. Her gün sohbet ettiğim dostumu özlemiştim. Robert'a gelince, hep yanımda olduğu için ona çok şey borçluydum ama karşılığını vermek yerine ona ihanet etmiştim. Son birkaç yılı hiç yaşanmamış gibi geri alabilseydim keşke, masumiyet günlerimize, her şeyin çok daha az karmaşık olduğu zamanlara dönebilmeyi ne çok isterdim.

Sarhoş halimle Maddy'ye onu sevdiğimi söylediğimde yirmi bir yaşındaydım. Daha sonraki tavırlarım olgunluktan ne kadar uzak olduğumu gösteriyordu. Rol yapmak yerine onunla konuşup nasıl hissettiğimi ona açıklamalıydım. Yaşlandığımda, yılların tecrübesi ile geçmişe nasıl bakacağımı düşünmek beni ürkütüyordu. Acaba dürtüsel hareket edip anı yakalamayı seçtiğim için kendimi kutlar mıydım? Yoksa arkadaşıma ihanet edip aptalca hareket ettiğim için kendimi yerden yere vurur muydum? İçimden bir ses ikinci seçeneğin gerçekleşeceğini söylüyordu.

Zaten Maddy'nin hiçbir zaman benim olmayacağını biliyordum ama evleniyor olması onu, sonsuza kadar benden koparıyordu. İşte bu, çok acı veriyordu. Robert'ın teklifini kabul etmişti. Benim için ne hissederse hissetsin ona 'evet' demiş olması bana bilmem gerekeni anlatıyordu zaten.

Artık değiştiremeyeceğim bazı şeyler için kendimi affetmeli ve dostluğumuzu ve sevgimizi kurtarma umudu içinde adımlar atmalıydım.

Dostlarımı geri istiyordum.

Paris bize çok iyi gelmişti ve siz de tanık oldunuz ki ikinci kez romantik anlarımıza ev sahipliği yapmıştı. Dünyanın en harika kadını ile evleniyor olmaktan ne kadar onur duyduğumu anlatamam. Kathryn ve Greg, size söz veriyorum, ona çok iyi bakacağım. Ve Maddy sana da söz veriyorum, bundan sonra sana nedensiz yere çiçek getireceğim, senin için sıcak banyolar hazırlayacağım ve ne kadar güzel göründüğünü söyleyeceğim sana.

Haydi, güzel eşimin şerefine kadeh kaldıralım. Geline!

Maddy

Yirmi altı yaşında...

Her şeyi sorgularken önüne bakıp doğru şeyi yapıyor olduğunu düşünmek neredeyse imkânsız. Katıldığınız düğün törenleri —yıl içinde iki tanesine katılmıştım— sizi düşündürüyor, örneğin. Öte yandan radyoda çalan romantik aşk şarkıları, romantik filmler ya da sapıkça sahnelerle dolu rüyalar ve geçmişin kafanızda canlanması hep düşünmenize yol açıyor. Düğün yaklaşırken Ben'i çok düşündüm. Olması gerekenden çok daha fazla.

Sürekli aklıma geliyor olması beni sıkıntıya sokuyordu. Bu kadar mutluyken niye yüzü ikide birde gözümün önüne geliyor bir türlü anlamıyordum.

Ve gerçekten *mutluydum*. Robert ile yaşamaktan dolayı çok mutluydum. Bu konuda ne söylesem az gelir. O benim en iyi dostumdu, hep yüzümü güldürüyordu. Hem fiziksel hem de zihinsel olarak beni zorlayıp gelişmemi sağlıyordu. Benim desteğimdi hep, her zaman yanımda, hep sevgi dolu, hep verici. Mutluluğu başka bir yerde aramam veya uyumsuz olduğumuzu dü-

şünmem için hiçbir neden yoktu. Daha ilk günden itibaren tam bir uyum içindeydik.

Peki Ben'in zihnimi kurcalaması ne demek oluyordu? Bunu kendime sorup duruyordum. Acaba evren bana evlenmeden önce iyi düşün mü diyordu? Bana Ben'i seçmem gerektiğini mi söylüyordu? Yoksa onu bir kenarda bırakmak zorunda kaldım diye mi sürekli aklımdaydı?

Düğünden birkaç ay önce iyice keçileri kaçırmaya başladığım bir anda Ben'e e-posta yazmaya karar verdim. Belki o farklı bir bakış açısı getirir umuduyla tüm duygularımı ona anlatmak istedim. Ondan ne beklediğimi gerçekten hiç bilmiyordum ama oturup içimdekileri döküp organize etmeme ve her şeyi daha net görmeme yardımcı oldu.

E-posta haftalarca taslaklarda durdu. Ara ara göndermeyi düşündüm. Daha anlamlı olsun, duygularımı daha iyi anlatsın diye bazı cümleleri değiştirdim. Aklımdaki her şeyi anlatmıştım ama nedense bir şey adres çubuğuna adını yazıp göndere basmaktan alıkoydu beni. Olabildiğince beklettim.

Düğünden önceki gece annemlerin evindeki odamda uyumaya çalışıyordum ama başaramadım. İçimde büyük bir gerginlik vardı. Dolabımın kapısından sarkan, sanki gel beni giy diyen güzel gelinliğim bile işe yaramamıştı.

Çocukluk yatağımda uzanmış yatarken ertesi gün nelerin ters gidebileceğini düşündüm. Klasik yeni gelin kaygıları işte. Ama aynı zamanda Robert ve kendimi düşündüm. Dokuz yıl içinde o birbirimize ilk gülümsememizden düğünümüze kadar neler yaşadığımızı düşündüm. Önümüzde bir ömür boyu mutluluk vardı, bunu biliyordum. Kesin olarak istediğimin bu olduğuna karar verdim.

Daha fazla beklemeye gerek yoktu.

Ben'in ne hissettiğimi bilmesini istiyordum.
Yerden bilgisayarımı aldım, mailimde taslakları açtım.
Ben'in e-posta adresini yazdım.
Ve göndere bastım.

Ben

Yirmi altı yaşında...

Ben,

Birkaç yıl önce bana kalbimin paramparça olmasına engel olmam, kendi aşk hikâyemi seçip ona bağlı kalmam gerektiği söylendi. İşin doğrusu hiçbir zaman seçeneğim olduğunu düşünmedim. Sen Alice ile birlikteydin ve mutlu görünüyordun. Aksini düşünme şansı vermedin bana. Benim için hiç mücadele etmedin ve seninle bir geleceğin olası bir ihtimal olduğunu düşündürmedin bana. Dürüst olmak gerekirse, beni gerçekten sevip sevmediğini dahi sorguladım. Sonuç olarak tüm sevgimi ve enerjimi Robert'a yönelttim. Onu affettim ve onu her zamankinden daha çok sevmeye başladım çünkü onunla olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum artık. Bu kararımdan ve birlikte geçir-

diğimiz yıllardan dolayı pişmanlık duyduğumu söyleyemem. İnanılmaz derecede mutluyum ve sevildiğimi hissediyorum. İkimiz de biliyoruz ki Robert olağanüstü bir adam.

Yine de zaman zaman seninle nasıl olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyorum. Çok sık değil ama seni düşünmek gereğinden fazla kafamı karıştırıyor. Bir süre, acaba kalbim bana sevdiğim ve birlikte olmam gereken kişinin sen olduğunu mu söylüyor dedim. Ama bunun doğru olmadığı sonucuna vardım. Seni GERÇEKTEN seviyorum, buna emin olabilirsin ama biz birlikte olamayız. Aslında kimseyle olamam. Bu kararı kalplerimiz vermeli.

Yıllar önce seni sevdiğimi söylediğimde bana inanmadın, bunu biliyorum. Seviyordum ve hâlâ seviyorum. Tüm kalbimle seviyorum. Seni düşünmek bile yüzümü güldürüyor. Desteğin olmadan yaşayamam.

Bugüne kadar bir yanım hep gelip beni kurtarmanı bekledi ama ikimiz de biliyoruz ki kurtarılmaya ihtiyacım yok. Hem de hiç. Bunun için ortada bir neden yok. İkimizin de muhteşem olduğunu düşündüğümüz bir adamı seviyorum. Düğün günümde çok mutlu olacağım çünkü her şey olması gerektiği gibi olacak.

Dolayısıyla, başkasıyla evleniyor olmam,

seni sevmediğimden değil ya da sen beni sevmediğin benim için mücadele etmediğin içi değil. İkimiz de bizi ayıran adamı çok seviyoruz, işte bu yüzden. O BİZİM dayanağımız, BİZİM dostumuz, BİZİM Robert'ımız. Bizim sonsuza kadar birlikte olamayacak olmamız, sevgi eksikliğinden değil tam tersi fazlasıyla sevmekten.

Sen hep kalbimde olacaksın ve biliyorum ki, seni sonsuza kadar seveceğim.

Sevgilerimle, Maddy.

Maddy

Yirmi altı yaşında...

İşte bu kadar.

Artık geriye dönüş yoktu.

Tören yerinde dönüp bana baktığını gördüğümde içimden bir mutluluk dalgası yayıldı.

Muhteşem görünüyordu. Güçlü, güven veren ve sevgi dolu erkeğim Robert Miles. En iyi dostum. Onu görünce yanaklarımın kızardığını hissettim ve süzülen yaşları gizlemek için dudağımı ısırdım. Gri takım elbisesi içinde her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Işıl ışıl yeşil gözleri ile beni gördüğünde uzun, kaslı bedeni gözle görülür şekilde rahatladı. Şehvetli dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Ben de ona gülümsedim.

Sonra Robert'ın sağına doğru bakınca nazik, cömert ve bir tek bakışı ile içimi eriten diğer aşkım Ben Gilbert'ı gördüm. Ama o bana bakmıyordu. Başı öne eğikti ve tüm dikkatini yere vermişti. Arkası dönüktü. Görebildiğim sadece kahverengi briyantinli saçları ve kahveye çalan koyu teniydi. Çikolata kahvesi

gözleri bana bakmıyordu.

Bu tereddütlü hali içime bir ateş düşürdü. Bir an için kararımı düşündüm.

Aniden içimde onun bana bakması isteği uyandı. Bir yanım düğünü durdurmasını ve beni ne kadar önemsediğini göstermesini istedi. Büyük bir hata yapmama engel olmasını istedim. Gerçekte düşündüğüm bu muydu acaba? Büyük bir hata?

Robert'ı seviyordum ama Ben'i de seviyordum. İkisini de on yedi yıldır tanıyordum. İkisi de benim en zor anlarımda, ağlayacak bir omuz aradığımda hep yanımda olmuşlardı. Benim sırtımı yasladığım sağlam kayalardı onlar. Tekil değil, çoğul.

Evet, kararımı vermiştim. Robert'ın teklifini kabul etmiştim. Üzerimde gösterişli, beyaz gelinlikle koridorda yürüyordum. Ama Ben konuşsa ya da sadece manidar biçimde öksürse bile o anda her şeyden vazgeçip düğünü durdurabilirdim.

O anda bile.

Ancak tören devam ettikçe ve kalabalığa "İtirazı olan var mı?" diye sorulunca, anladım ki benim için mücadele etmeyecekti.

Gitmeme izin veriyordu.

Töreni durdurmadım.

Filmlerdeki veya kitaplardaki son dakikada kenarda sabırla bekleyen diğer erkeği istediğine karar veren kızlar gibi koşarak çıkmadım oradan. Öyle bir aklı başına gelip hatayı düzeltme anı yaşanmadı.

Öyle dramatik anlar da olmadı, skandal yaşanmadı. Farklı bir şey olmadı. Robert'ın karşısında durup kalbimi ona verdiğimi, hayatımın geri kalanında onu seveceğimi, saygı duyacağımı ve onunla uyum içinde yaşayacağımı söyledim. Sevgi, kararlılık, güç ve açıklıkla ettim yeminimi. Robert'ın gözlerine baktığımda, yaşadığımız her şey, hep yanımda oluşu, benim için mücadele edi-

şi aklımdan geçti. Kendime hep doğru şeyi yaptığımı söyledim. Doğru seçimi yapmıştım çünkü başka bir seçenek yoktu.

Aynı anda hem mutlu hem de buruk hissedilebileceğini hiç düşünemezdim bile. En iyi arkadaşımla, benim yüzümü güldüren adamla, benim için her şeyi yapabilecek adamla evleniyordum. Öte yandan da alternatif bir aşk hikâyesine hoşça kal diyordum. Hiçbir zaman elde edemediğim, o andan itibaren de elde etme şansımı tamamen kaybettiğim bir hikâye.

Aşk hikâyemi seçmiştim. Belki başkası olsa bunu seçmeyebilirdi ama bana mutluluk getireceğini bildiğim bir hikâye idi bu.

Tören bitip de nikâh belgesi imzalanınca el ele tutuşup bizi kutlamak üzere bekleyen aile üyelerine ve arkadaşlarımıza doğru gülümseyerek yürüdük. Tezahüratlar eşliğinde çiçeği burnunda Bay ve Bayan Miles'ı karşılıyorlardı.

O akşam yemek ve günün anlamına dair konuşmalardan önce dışarı çıkmış temiz hava alıyordum. Hipnoz olmuş gibi düşüncelere dalmıştım. Çocukken kaygılardan uzak tırmandığımız ağaçlara benzer ağaçlarla kaplanmış çimenlerin üzerine güzelce yerleştirilmiş mumları seyrediyordum.

Ne gündü diye düşündüm kendi kendime derin bir iç çekerek.

Henüz birkaç dakika geçmişti ki arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Nefesimi tutarak arkama dönüp baktığımda kimin geldiğini gördüm.

Ben'di.

"İyi misin?" diye sordu alçak sesle.

Evet, anlamında başımı salladım ve manzaraya doğru döndüm.

Yanımda duruyordu.

Yan yana, gökyüzündeki yıldızlara titreyip dans ederek eşlik eden mumların ışığını seyrettik.

Başka bir şey demeden elimi eline aldı. Ne geleceğini biliyordum. O meşhur üç hareket, o üç sessiz sözcük, on bir yaşından beri bana sevgisini anlatış biçimi.

Bir

İçimden bir şey koptu.

İki

Dudaklarım titremeye başladı.

Üç

Gözyaşlarım akmaya başladı.

Kulağıma eğilip fısıldadı "Sonsuza dek...", elimi yavaşça bıraktı ve arkasını dönüp gitti.

Ben

Yirmi yedi yaşında....

BEN
SENİ
SEVİYORUM.
O üç hareketle söylemeye çalıştığım buydu işte.
İçimden gelen buydu.
Gerçekten öyleydi...

Sevgi ve mutluluğun hâkim olduğu o atmosferde beni ele geçiren yoğun arzudan kaçmanın, görmezden gelmenin yolu yoktu. Ağzımı açıp o sözleri yüksek sesle söylemek için karşı konulmaz bir istek duydum ama yapamadım. Onun yerine emin olduğum hislerimi ifade etmenin başka bir yolunu buldum. Sözcükler benim ellerimden onunkilere aktı gitti. Gizlice sevdiğime.

Elbette her şeyi bir etkilenme, aptalca bir çocukluk aşkı olarak değerlendirip geçiştirmek kolaydı ama durum bu değildi. Bundan çok daha fazlasıydı.

Maddy, onu ilk gördüğüm anda beni ele geçirmişti. Ona

tutulmuştum. Her şeyi beni büyülemişti. Alev gibi saçları, kırmızı yanakları, kalp şeklini andıran dudakları ile nazik ve sıcak konuşma şekli ve o şefkat dolu yüreğini ortaya koyduğundaki kırılgan hali. Kısacası ona tapıyordum ben.

Maddy hayatımda olduğunda kendimi tam hissediyordum. Asla vazgeçmek istemediğim büyülü bir ışık katıyordu hayatıma. O üç hareketle ona bunları anlattım. Gizli bir planım, programım veya aramızdakileri değiştirme arzum yoktu. Sadece yapabildiğim şekilde duygularımı ona ifade edip rahatlamak istiyordum.

Üç küçük sevgi dolu hareket.

Benden.

Ona.

Onun da aynı şekilde hissettiğini bilmek yetiyordu bana. Daha fazlasını isteyemezdim ondan. Maddy ve en iyi dostumun ömür boyu mutlu olmalarını istiyordum. Her zaman onun yanında olacak ve onu koşulsuz sevmeye devam edecektim.

Onu tanıdığım en iyi adamın kollarına gönderirken, en iyi adamın kazandığını idrak etmenin hüznünü duydum içimde.

Eminim artık herkes benim kim olduğumu biliyor. Ama belki ben yanlarında değilken Maddy ve Robert ile tanışan vardır diye söylüyorum, ismim Ben. Ben en iyi dostlarıyım. Ben damadın sağdıcıyım.

Çocukluğuma dönüp bakınca hep güneşli hava hatırlıyorum. O günlerden bir anıyı aklıma getirmeye çalışsam, hep güneşli bir günde başında şapkası portakallı meyve suyunu pipetiyle höpürdeten ve delikli bisküvilerini kemiren Maddy gelir aklıma. Daha büyük yaşlardan önceki ile tezat oluşturan bulutlu ve kasvetli günler var hafızamda. Ama hepsinin ortak bir özelliği var. Çocukluğumun hemen hemen her hikâyesinde, en azından güneşli olanlarında o çok özel iki insan var. O yüzden gerçekte hatırladığım, doksanlı ve iki binli yıllardaki hava durumundan ziyade, aramızdaki o özel bağdan yayılan sıcaklıktı.

Robert ve Maddy benim güneş ışığım. Onlar olmasaydı ben yağmurlu günlerde kaybolurdum. O yüzden kara bulutları kovup günlerimi ışık ve kahkaha ile doldurduğunuz için size minnettarım dostlarım...

Son Söz

Ben

Oğlumu ilk gün okula bıraktığımda, okul bahçesine neşeyle koşup ona ilgi gösteren herkesle oynamasını büyük bir gururla seyrettim. Henüz seçici değildi. Onun için arkadaş, ona bakıp gülümseyen ve her ne yapıyor ise onu da katan kişiydi. Tedbirli olması veya niyetlerinden kuşku duyması gerekmiyordu. Okul politikaları devreye girip ona tersini gösterene kadar önündeki uzun masumiyet dolu yılların tadını çıkartacağını umuyordum.

Oğlumun hayatındaki dönüm noktasında kendini kaybeden tek ben değildim. Annesi yani eşim akan gözyaşlarını silmek için kahverengi deri çantasında aceleyle mendil arıyordu.

"Hey, iyi misin?" diye sordum, onu göğsüme doğru çekip sarıldım. Başını öperken şampuanının o tanıdık kokusunu içime çektim.

"Aptalca davranıyorum. Affedersin..." diye mırıldandı. İçinde yükselen duyguların etkisiyle hafifçe başını salladı. Nefesini kontrol edemiyor, bir yandan küçük küçük hıçkırıyordu.

"Büyüdü bile. Ne çabuk geçti zaman?"

"O hâlâ bizim pasaklı küçük maymunumuz." diye teselli etmeye çalıştım onu verdiğimiz takma adı kullanarak çünkü ona ne giydirirsek giydirelim, ne kadar temizlersek temizleyelim, bizim velet savaştan çıkmış hale geliyordu kısa sürede. Kırmızı yanakları ve asi koyu kıvırcık saçları bu durumu değiştirmiyordu.

Ağzını sıkıca kapatıp onayladığını belli etmek için başını salladı ve derin bir nefes alarak kahverengi saçını yüzünden çekti. "Umarım sever okulu." dedi omzunu silkerek.

"Bence bayılacak."

"Peki ya bizi özlerse?" dedi kaşlarını çatarak ve başını çevirip gözleriyle onu aramaya başladı. Oğlumuzun yaptığı gibi alt dudağını bükmüştü. Hangisinin bu alışkanlığı diğerinden aldığı belli değildi. Bu ifadeyi hep mi takınıyordu yoksa ilk kez mi bu kadar barizdi anlayamadım ama karşımda kaygılı olduğunda kendini rahatlatmak için hangisi bu hareketi yapsa diğerini hatırlıyordum. Her ikisi de kalbimi anında eritmeyi başarıyordu. O anda acılarını dindirmekten başka bir şey düşünmüyordum. Koşulsuz desteğimle her zaman yanlarında olduğumu bilmelerini istiyordum. Aklma esince çekip giden bir baba, hiç düşünmeden karısını terk eden bir koca olmayacaktım asla. Karımın ve oğlumun bana dünyaları verdiğini, mutlu yuvamızda ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu bilirken niye böyle bir şey yapacaktım ki? Mutluluğumuzu hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyecektim. Bunu sorgusuz sualsiz kabul ediyordum.

"Kate," dedim, dudaklarıma bir gülümseme yayıldı —karım çok güzel görünüyordu. "Beş dakikadır burada bekliyoruz, bir kere bile burada mıyız diye dönüp bakmadı. Oyun oynamaktan başka hiçbir derdi yok, emin olabilirsin."

"Doğru..." dedi içini çekerek ve buruşuk mendille ela

gözlerini sildi.

"Birkaç saat içinde eve gelip tüm detaylarla kafamı şişirecek zaten."

Evet, anlamında başını sallayıp gülümsedi. "Biliyorum, haklısın. Hatta onu susturamayacağız."

"Aynen öyle." dedim gülerek ve eğilip onu alnından öptüm.

"Ne güzel, duygusala bağlayan sadece benim karım değilmiş." dedi Robert gülerek. Maddy koluna girmiş, bize doğru yaklaşıyorlardı. Tıpkı Kate'in yüzü gibi onunki de kızarmış ve şişmişti. Bizim ufaklıkların bağımsızlıklarını ilan ettikleri o sabah, belli ki o da aynı hisler içindeydi.

Maddy "Hadi oradan!" dedi ona bir dirsek atarak. Elleriyle yüzünü kapatıp kahkahayı koyuverdi.

"Annene aynısını yaptığında güldüğünü düşünürsek..." diyerek geçmişi hatırlattım ona.

"Aman Tanrım! Biliyorum. Pimpirikli bir anne oldum bile!" dedi burnunu çekerek. Kate'in uzattığı mendili alıp ıslanan yüzünü sildi. "Yemin ediyorum, bu sabah bana gözlerini devirip duruyordu. Tavırlara bak! Daha beş yaşında!"

"Ve bu sadece başlangıç," dedi Kate. "On yıl içinde ergenliğe girdiklerinde daha kötüsü olacak."

"O zaman muhtemelen bizimle konuşmayacaklar bile." diye üzüntülü bir sesle mırıldandı Maddy.

"Aynen ve her şeyin suçlusu biz olacağız." diyerek evet anlamında başını salladı Kate.

"Kendi adına konuş. Ben hep karizmatik baba olacağım." dedi Robert ve sırıtarak göz kırptı onlara.

"O konuda şüphemiz yok zaten," dedi Maddy gözlerini devirerek. "Benden mi aldı acaba bu özelliğini?"

Robert'ın yüzündeki şok ifadesi hepimizi güldürdü.

"Hakikaten, büyüyünce nasıl olacaklar çok merak ediyorum..." diyerek duygularımı dile getirdim.

Ortama sessizlik hâkim oldu. Hepimiz bahçede oynayan çocuklarımızı seyrediyor, gelecekte nasıl olacaklarını düşünüyorduk. Büyüdüklerinde nasıl yetişkinler olacaklardı acaba? Biz ne olacaktık? Daha önemlisi onlar neye benzeyeceklerdi?

İlk büyük macerasını yaşayan küçük masum oğluma gıpta ediyordum. Büyüdükçe ne kadar önemsiz ve rahatsız edici görünse ve uzaklaşmak istesek de okul, bizim hayat yolumuzu çiziyor. Bize sonradan geliştirebileceğimiz fikirler veriyor, gideceğimiz yönü, ne olacağımızı bize gösteriyor. Hayallerimizin sınırsız olduğunu ve yeterince kararlı ve inançlı olursak her şeyi başarabileceğimizi kafamıza işliyordu. Ama en güzeli de arkadaşlar edinmemizi, sıkıntılı olduğumuzda onlardan destek almamızı veya sıkıntılarında onlara destek olmamızı sağlıyor. Sonuçta sende çok derin izler bırakan ve eğer şanslıysan tüm hayatın boyunca bir arada olacağın insanlarla tanışmanı sağlıyordu.

"Burada durup bir ömür bunu düşünebiliriz," dedi Robert sessizliği bozarak. "Bize gidip kahve içmeye ne dersiniz?"

"Evde bisküvi var!" dedi Maddy gülerek. "Çikolatalı!"

"Anlaştık!" dedi Kate. Kızıl saçlı dostumun koluna girip başını omzuna yasladı.

Belki de çocuklarımız, Robert ve benim o yaşlarda olduğumuz gibi ayrılmaz ikili haline geldikleri için onlar da oldukça yakınlaşmıştı birbirine. Çocukların birbirinin arkadaşlığına değer verdiğini ve ne kadar çok yol kat ettiğimizi görmek, gerçekten memnuniyet vericiydi.

Okulun kapısından çıkmadan önce, son bir kez her şey yolunda mı, bize ihtiyaç var mı diye dönüp okul bahçesine doğru baktık hepimiz.

Isaac'ı yeni ortamının huzuru içerisinde bırakırken, günün geri kalanında, önünde uzanan günlerde, haftalarda, aylarda ve yıllarda okulun onda ne gibi izler bırakacağını merak etmiyor değildim. Bütün benliğimle benim yaşamış olduğum aşkı ve kalp ağrısını yaşamasını umut ediyordum. Beş yaşında bir çocuğun kalp ağrısı yaşamasını dilemek tuhaf gelebilir ama onu yaşamamış olsaydım doğru kişiyi bulduğunda aşkın nasıl karmaşadan uzak olduğunu ve zamanlamanın çok önemli olduğunu bana öğreten kadınla —annesiyle— tamşamazdım. Onunla daha önceleri karşılaşmış olsaydım eğer, şüphesiz her şeyi berbat edebilirdim. Onun bana verdiği sevgiyi almaya hazır olamayabilirdim ya da yıllarca biriktirdiğim sevgiyi ona veremeyebilirdim. Bu kadar zamandır başka bir varlığa sunulmak üzere bekleyen ne yoğun duygular biriktirdiğimin farkına bile varmamışım. Kate karşıma çıktığında, kalbimi yeniden açmaya hazırdım ve o da sevgimin büyüklüğünü ve gücünü keşfetmeye hazırdı. Sevgim içimden kontrol edilemez bir sel gibi taşıp özgürlüğüne kavuştu ve onu hiç bırakmamacasına sarıp sarmaladı.

Bu sevgi olmasaydı oğlum, en değerli varlığım olmazdı. Oğlumun dünyayı keşfedişini seyretmek kadar hiçbir şey beni mutlu edemezdi. Her günümü mutluluk ve gururla dolduruyordu. Tadını çıkartmak istediğim ve asla ama asla vazgeçmek istemediğim bir duygu bu.

Bu sevgi ve kalp ağrısı olmasaydı, oğlumun vaftiz anne babası Maddy ve Robert ile olan koşulsuz arkadaşlığım da olmazdı. Eğer onlar yanı başımda olmasaydılar, çocukluğumda başkalarıyla arkadaşlık edip onları tanımasaydım, nasıl bir hayatım olurdu hayal bile edemiyorum. Onlar olmasaydı; ben, ben olmazdım. Bundan kesinlikle eminim.

Küçük oğlum tıpkı annesi gibi güzel, büyülü, muhteşem,

kızıl saçlı Emily Miles ile böyle yakın arkadaş olamazdı.

Kendi kendime ona bakarken gözlerinin parlamasının, durmadan onun hakkında konuşmasının ya da ilk fırsatta onun elini tutmasının ufak bir detay olduğunu söylüyorum... Ama kim bilir belki de...